

အချစ်နဲ့စွန့်စားခန်း လုံးချင်းဝတ္ထုသန့်သန့်

ရွှေဘဝင်

ဘုရားပြာ ရာဇဝင်

BURMESE
CLASSIC
COM

၂၈၆

သစ္စာမွန်စာပေတိုက်

ရဲ့

စင်တင်ကလောင်ရှင်များ

BURMESE
CLASSIC
COM

ရွှေဘဝင်
အိပ်သက်ပိုင်
ရွှေဘဝင်

ခရမ်းပြာရာဇဝင်

(အချစ်နှင့် စွန့်စားခန်းလုံးချင်းဝတ္ထုသန့်သန့်)

ရွာအဝင် ကုန်းတော်ကို မော်တော်ဆိုက်ကပ်တော့...
အရှေ့ကောင်းကင်ဆီမှ နေဝန်းကြီးသည် အနောက်ဘက်
ပင်လယ်ပြင်ကြီးထဲသို့ ငုပ်လျှိုးပျောက်ကွယ်လုလု...

အချိန်သို့ရောက်နေလေပြီ။

သူ့အမည်က ယဉ်မောင်...

ငယ်ငယ်လေးတည်းက ယဉ်ကျေးသိမ်မွေ့နေတတ်သူ
ဖြစ်သလို ရန်ဆိုတာ ယဉ်မောင်ဘဝတွင် မရှိခဲ့သူတစ်ဦး။

ဒါပေမယ့် ယခု ယဉ်မောင်မှာ ထောင်က ထွက်ခဲ့ရ
သည့်နေ့ကို ရောက်ခဲ့ပြီ မဟုတ်လား။

ကံကြမ္မာက ယဉ်မောင်၏ လိမ္မာယဉ်ကျေးမှုတွေကို
ပြန်လည်ရုပ်သိမ်းခဲ့လေပြီ။

သစ္စာမျှန်စာပေ

တစ်ခါက အလွန်ကြောက်တတ်သော လူတစ်ယောက်
မှာ ခုတော့ လူသတ်မှုဖြင့် ထောင်မှပြန်ပြီးထွက်ခဲ့သူတစ်ဦး
ရာဇဝင်ကို ပိုင်ဆိုင်ခဲ့ပြီလေ။

မော်တော်ဆိပ်မှ တက်တက်ချင်း ရွာထဲသို့မဝင်သေးဘဲ
ရွာအပြင်ဘက်ရှိ သုသာန်ဆီသို့ လျှောက်လာခဲ့မိသည်။

ရွာထဲက လူတချို့က ယဉ်မောင်ကို မှတ်မိသော်လည်း
မခေါ်ဝံ့သလား။ ဒါမှမဟုတ် ယဉ်မောင်ကို လုံးလုံးမမှတ်မိခြင်း
လားဆိုသည်ကို မဝေခွဲတတ်ပေ။

ယဉ်မောင် ဘယ်သူ့ကိုမှကရုမစိုက်တော့ဘဲ ဦးထုပ်ကို
ခပ်ငိုက်ငိုက်ဆောင်း၍ လျှောက်လာနေမိတော့သည်။

ယဉ်မောင် သွားနေသည့် သုသာန်ကတော့ သူ့မိခင်
ကြီး ဒေါ်မြနစ် ဂူလေးဆီသို့ပင်။

“အမေ သား ပြန်ရောက်လာပါပြီ၊ သားမိုက်ကို
ခွင့်လွှတ်ပါ”

အမေ့အုတ်ဂူရှေ့တွင် အမေ့ကိုထိုင်ပြီး ကန်တော့၍
အမေ့ကို တောင်းပန်နေမိလေသည်။

သားကို လူဆိုးလူမိုက်တစ်ယောက်ဘဝကို ရောက်မှာ
စိုးရိမ်ခဲ့သော အမေတစ်ယောက် ယဉ်မောင် ပြန်အလာကိုပင်
မစောင့်နိုင်တော့ချေ။

ယဉ်မောင် ထောင်ထဲရောက်ပြီး (၃)နှစ်ပြည့်ချိန်တွင်

သစ္စာဗွန်စာပေ

အမေ ဆုံးပါးခဲ့သည်။ ယဉ်မောင်ဖြစ်ခဲ့သော အမှုမှာ ပထွေး
ဖြစ်သူ ခင်အေးဆိုသူကို သတ်ခဲ့သည့်ဖြစ်မှုနှင့် ထောင်ဒဏ်
(၇)နှစ် ကျခံခဲ့ရခြင်းပင် ဖြစ်သည်။

ယဉ်မောင် ပထွေးဖြစ်သူ ခင်အေးကို ဘာကြောင့်
သတ်ရသလဲဆိုသော အမေးကိုမေးသည့်အခါ ကျေနပ်စွာပင်
ယဉ်မောင် ဖြေခဲ့သည်။

ပထွေးဖြစ်သူ ခင်အေး၏ အနိုင်ကျင့်မှုတွေကို မခံရပ်နိုင်
သည့်အဆုံး ဖြစ်ပေါ်လာသောဒေါသကြောင့်ပင် ဖြစ်သည်။

ဖခင်ဆုံးသွားသောအချိန်တွင် ယဉ်မောင်မှာ (၁၀)နှစ်
သားမျှသာ ရှိသေးသည်။ ဖခင်ကြီးထားခဲ့သော လှေတွေ ပိုက်
တွေကို ယဉ်မောင် အသက်အရွယ်နှင့် မလုပ်ကိုင်နိုင်သေးသဖြင့်
ခင်အေးဆိုသည့်လူကို ငှားရမ်းပြီး အမေ ဆက်လုပ်ကိုင်ခဲ့သည်။

ဒီတုန်းက မုဆိုးမဖြစ်သော အမေသည် အရွယ်ကောင်း
သေးသည့်အချိန်ဖြစ်၍ ခင်အေးနှင့် နောက်ထပ်အကြောင်းပါပြီး
နောက်အိမ်ထောင်ပြုခဲ့လေသည်။

လူငှားဘဝကနေ ကိုယ်ပိုင်ဖြစ်လာသော ခင်အေး
သည် တစ်စတစ်စနှင့် ပျက်စီးလာပြီး အမေ့ကို ရန်ပြုသော
အဆင့်သို့ပင် ရောက်ခဲ့လေသည်။

အရွယ်ငယ်သေးသည့် ယဉ်မောင်သည် အမေ့အပေါ်
မှာ အနိုင်ကျင့်မှုတွေကို မခံနိုင်ပေမယ့် ဘာတစ်ခုမှမတုံ့ပြန်နိုင်ခဲ့

သစ္စာဗွန်စာပေ

ငယ်ငယ်လေးတည်းက သိမ်မွေ့စွာ နေတတ်သူ ယဉ်မောင်သည် ခင်အေးလုပ်သမျှကို ခေါင်းငုံ့ခံခဲ့သည်။

ထို့ကြောင့် ခင်အေးအတွက် လုပ်ချင်တိုင်းလုပ်၊ ဖြစ်ချင်တိုင်း ဖြစ်နေသော အခွင့်အရေးများ ရလာခဲ့သည်။

ထိုဘဝမျိုးကို ယဉ်မောင် (၁၀)နှစ်တာ ကာလတိတိ ခံစားရင်း တစ်နေ့တွင်တော့...

“ခင်ဗျားကြီး ကျုပ်တောင်းတဲ့ငွေကို ပေးမလား၊ မပေးဘူးလား”

“ခင်အေး... နင် နှိပ်စက်ဖြုန်းတီးလို့ ငါတို့မှာ ဘာမှ မကျန်တော့ဘူး၊ ကိုဘသောင်းရှာထားတဲ့ပစ္စည်းတွေလည်း ကုန်ပြီ”

“တော်စမ်းဗျာ၊ ခင်ဗျား မသာကောင်ကြီးအကြောင်းကို မပြောနဲ့၊ ကြားရတာ နားခါးတယ်၊ ခင်ဗျားနားကပ်ကို ချွတ်ပေး၊ ဝိုင်းက ကောင်းတယ်”

“ခင်အေး... ပပေးနိုင်ဘူး၊ ဒီပစ္စည်းလေးက ငါတို့ အိမ်ထောင်ဦးပစ္စည်းလေး”

“ဪ... ခင်ဗျားက သေလို့ အရိုးတောင် ဘယ်ဆီမှာ ရောက်နေမှန်းမသိတဲ့ မသာကြီးရဲ့မင်္ဂလာဦးကို တန်ဖိုးထားနေသေးတယ်၊ ခုချွတ်”

သမ္မာဗုဒ္ဓစာပေ

“မချွတ်ဘူး”

“ကဲ... မချွတ်ချင်ဦး”

“အမလေး... သေပါပြီ၊ ကယ်ကြပါဦး”

အမေ ဘယ်လိုပဲ ပတ်ဝန်းကျင်ကို အကူအညီတောင်းတောင်း ယဉ်မောင်တို့ ပတ်ဝန်းကျင်မှာ ခင်အေးကိုကြောက်သော ပတ်ဝန်းကျင်ဖြစ်၍ ဘယ်သူမှ ဝင်ပြီးမပြောရဲ၊ မဆိုရဲကြတဲ့ မသိမသာ နေကြသူများသည်။

ခင်အေး အမေ့ကိုရိုက်နှက်ပြီး နားကပ်ကို အတင်းဆွဲပြီး ဖြုတ်နေသောကြောင့် အမေ့နားတွင် သွေးစများကို ယဉ်မောင် မြင်လိုက်ချိန်တွင်...

“ယဉ်မောင် မင်းဟာ ယောက်ျားတစ်ယောက်မဟုတ်ဘူးလား၊ ကိုယ့်အမေကို ပထွေးဖြစ်တဲ့သူက နှိပ်စက်နေတာကို မင်း ဒီအတိုင်းကြည့်နေမှာလား၊ တော်တော် သရဲဘောကြောင်တဲ့ကောင်”

ယဉ်မောင်နားထဲတွင် တစ်စုံတစ်ယောက်က လာပြီး ပြောလိုက်သလို ကြားလိုက်ရသည်။

“တောက်”

ယဉ်မောင် ခန္ဓာကိုယ်တစ်ခုလုံး ကြက်သီးများပင်ထကာ ပင်ကိုယ်စိတ်ပျောက်သွားလေသည်။

အိမ်ရှေ့တွင်ထောင်ထားသော ငါးစိမ်းပိုင်းဆီသို့ လက်

သမ္မာဗုဒ္ဓစာပေ

ရောက်သွားပြီး

“ဟဲ့လူ... ခင်ဗျား ရပ်စမ်း”

“အံ့မာ၊ မင်းက ငါ့ကို ရပ်ခိုင်းတယ်ပေါ့၊ သားအမိ နှစ်ယောက်လုံး ရောပြီးနာချင်လို့လား”

“သား... လူလေး သွား သွား မလာနဲ့”

အမေက လှမ်းပြီးပြောသောကောင်းတွေက ယဉ်မောင် နားထဲတွင် မဝင်တော့ပေ။

“ခင်ဗျား အမေ့ကိုလွှတ်မလား၊ မလွှတ်ဘူးလား”

“ဒီမသားလေးတော့ သေတော့မယ်”

ခင်အေး ယဉ်မောင်ကို မလုပ်ရဲ မကိုင်ရဲတူးဆိုသည်ကို သိထားသောသူဖြစ်၍ ဂရုမစိုက်ဟန်ဖြင့် ပြောနေသောကြောင့်

“ကဲဗျာ”

“သား”

“ဖြောင်း”

“အား”

ဒေါသနှင့်တပြေးညီ ဖြစ်သွားသောရိုက်ချက်ကြောင့် ခင်အေး ရှေ့သို့ငိုက်ကျပြီး အိမ်ပေါက်ဝမှ အောက်ကိုကျသွား လေသည်။

“သားလေး... မလုပ်နဲ့”

အမေမှ လှမ်းပြီးဆွဲပေမယ့် ယဉ်မောင် ဒေါသကို

သမ္မာဗုဒ္ဓစာပေ

ဆက်ပြီးထိန်းသိမ်းလို့မရတော့ပေ။

အိမ်ရှေ့ကွက်လပ်တွင် လဲနေရာမှ ခင်အေးပြန်ထပြီး ရာဝင်အိုးဘေးမှ ဓါးမကို ပြေးပြီးအဆွဲ၊ ယဉ်မောင် နောက် တစ်ချက် ပြေးရိုက်ချလိုက်တော့သည်။

ဒုတိယရိုက်ချက်ကြောင့် ခင်အေးမျက်နှာပြင်တစ်ခုလုံး သွေးခြင်းခြင်းနီကာ မှောက်လျက် အနေအထားကို ရောက် သွားတော့မှ

“ကဲကွာ... ကွဲကွာ”

“သား... လူလေး”

အမေ ယဉ်မောင်ကို အတင်းဆွဲပေမယ့် ခင်အေး အတွက် နောက်ကျသွားပြီဖြစ်သလို ယဉ်မောင်အတွက်လည်း အမေ မကယ်နိုင်တော့ပေ။

ယဉ်မောင်လက်ချက်ဖြင့် ခင်အေးတစ်ယောက် ဆေးရုံ ကိုပင် ပို့ချိန်မရောက်လိုက်တော့ပါ။ လမ်းမှာပင် ခေါင်းကျိုးကျ သွားလေပြီ။

ယဉ်မောင် သက်ဆိုင်ရာလူကြီးအိမ်တွင် သွားရောက် အဖမ်းခံကာ မြို့ရှိရဲစခန်းကိုပို့ခြင်းခံရပြီး လူသတ်မှုဖြင့် အပြစ်ဒဏ် (၇)နှစ်ကို ကျေကျေနပ်နပ်ပင် ခံခဲ့လေသည်။

ယခု ယဉ်မောင်ဘဝတွင် အမေလည်း မရှိတော့။ အဖေလည်း မရှိတော့ပေ။ တစ်ကောင်ကြွက် ထောင်ထွက်လေး

သမ္မာဗုဒ္ဓစာပေ

ရှုသူ

ယဉ်မောင်ဘဝနှင့် ရွာလေးဆီကို ပြန်ရောက်ခဲ့ပြီ မဟုတ်လား။
“အမေ့သား လူဆိုးဖြစ်ရတာ လူကောင်းဘဝနဲ့ မတန်
လို့ပါ အမေ”

အမေ့ရှိစဉ်က အတူတူနေခဲ့သော အိမ်ကလေးဆီသို့
လျှောက်လာရင်း...

“ကိုယဉ်”

“ဟင်... မြရီ”

ကလေးငယ်တစ်ယောက်ကို လက်မှဆွဲ၍ လှမ်းခေါ်
လိုက်သော မြရီကို ယဉ်မောင် မယုံကြည်နိုင်သော မျက်လုံးစုံ
ဖြင့် ကြည့်နေမိလေသည်။

ယဉ်မောင်၏ချစ်သူ မြရီတစ်ယောက် ကလေးတစ်
ယောက်နှင့် အရင်လို အလှပုံရိပ်များ ပျောက်ကွယ်နေလေပြီ။

“နင် ပြန်ပြီးလွတ်လာပြီနော်”

“ဟုတ်တယ် မြရီ၊ ဪ... ဒါ နင့်ကလေးလား”

“ဟုတ်... ဟုတ်တယ်”

“ဪ”

သစ္စာမွန်စာပေ

မြရီမျက်လုံးအိမ်တွင် ကြေကွဲမှု၊ ဝမ်းနည်းမှုလေးတွေကို မြင်တွေ့နေရသည်။

“ငါ့ကိုခွင့်လွှတ်ပါ ကိုယဉ်ရယ်”

“မြရီ ငါ ဘယ်သူ့ကိုမှ အပြစ်မမြင်ပါဘူး၊ အားလုံးဟာ ကံကြမ္မာရဲ့စေစားတဲ့နောက်မှာ၊ ငြင်းလို့မရတဲ့ ပြစ်ရပ်တွေပါ။ နင်ရော အဆင်ပြေရဲ့လား”

“ဒီလိုပါပဲဟာ”

“ဪ... နင် ဘယ်သူနဲ့ အိမ်ထောင်ပြုတာလဲ”

“ဟို... စောသိန်းနဲ့”

“ဟင်”

မြရီနှုတ်ဖျားမှ စောသိန်းဆိုသော အမည်ကြောင့် ပိုပြီး အံ့သြစေခဲ့သည်။

စောသိန်းဆိုသည့်ကောင်သည် ရွာတွင် အကျင့်ပျက် လူဆိုးတစ်ယောက်။ ဘာအလုပ်အကိုင်မှ မည်မည်ရရ လုပ်ကိုင် ခြင်းမရှိဘဲ ကြက်တိုက်၊ ဖဲရိုက်၊ အရက်သောက်ခြင်းနှင့် အချိန် ကုန်နေသောကောင်ပင် ဖြစ်သည်။

ယဉ်မောင် ဆက်ပြီးမမေးချင်တော့ပေ။ ယဉ်မောင် သိပ်ချစ်ခဲ့ရသော ချစ်သူတစ်ယောက်အဖြစ်နှင့်တော့ ဝမ်းနည်း မှု နှမြောတသတော့ ဖြစ်မိသည်။

တခြားတစ်ယောက်နှင့်ဆိုလျှင် ယဉ်မောင် ပြေသာနိုင်

သဗ္ဗမ္ဗန်စာပေ

သည်။ ခုတော့ ဘာမှအသုံးမဝင်သည့် လူတစ်ယောက်၏ ဘဝ ထဲကို ရောက်ခဲ့ခြင်းကြောင့် ယူကျုံးမရပေ။

“ငါ့ကို သွားခွင့်ပြုဦးတာ”

“ကိုယဉ်”

“နင် ဘာပြောချင်လဲ၊ ပြောပါ မြရီ”

“နင် ငါ့အပေါ်မှာ မမုန်းပါနဲ့နော်”

မြရီစကားလေးကို ယဉ်မောင် အားပါးတရ ပြုံးပြလိုက် ပြီး

“စိတ်ချပါ မြရီ၊ ငါ ဘယ်တော့မှ နင့်ကိုမမုန်းပါဘူး”

မြရီကို ကျောခိုင်းပြီး အမေ့အိမ်ဆီသို့ လျှောက်လာခဲ့ ရင်း (၇)နှစ်ဆိုသော ကာလလေးသည် အရာရာကို ပြောင်းလဲ စေခဲ့တာ အမှန်ပင်။

ရွာထဲကို လျှောက်လာခဲ့ပေမယ့် သူ့ကို လှမ်းပြီး နှုတ်ဆက်သူရယ်လို့ တစ်ယောက်မှမတွေ့သေးပေ။

ဘာကြောင့်လည်းဆိုသည့်အဖြေကို သူ စဉ်းစားလို့မရ နိုင်ပေ။

လူသတ်သမားတစ်ယောက်ဖြစ်၍ နှုတ်မဆက်ချင် တော့ကြသလား မသိပေ။

ယဉ်မောင်တစ်ယောက် အရင်လို လူလိမ္မာတစ် ယောက် မဟုတ်တော့ဘူးဆိုသည်ကို သူ့ကိုယ်သူပင် သိနေခဲ့

သဗ္ဗမ္ဗန်စာပေ

ပြီ ဖြစ်သည်။

အမေအိမ်ထဲသို့ လှမ်းအဝင်...

“ဟင်”

အမေအိမ်ပေါ်တွင် ဝိုင်းဖွဲ့ပြီး ဖဲကစားနေကြသော လူတွေကို တွေ့လိုက်ရသောကြောင့်...

“ဟေ့ကောင်တွေ ဒါ ဘာလုပ်တာလဲ”

“ဟာ... ယဉ်မောင်”

“ဟင်”

“ဟို... ငါတို့ မင်းအမေအိမ်ကို ဝိုင်းပြီးစောင့်ရှောက် ပေးနေတာပါ”

တစ်ယောက်တစ်ခွန်း ပါးစပ်ထဲရှိရာတွေကို ပြောနေ ကြပေမယ့် ထိုအထဲတွင် ယခင်က ရွာတွင် လူမိုက်ဘွဲ့ကို ခံယူ ထားသော ပေါက်ခေါ်မှ

“ဘာဖြစ်လဲကွာ၊ လူမနေတဲ့အိမ်ပေါ်မှာ ဖဲရိုက်တာ ပဲ”

“ပေါက်ခေါ်”

ယဉ်မောင်ထက် အသက်အရွယ်အရ ကြီးသလို ပေါက်ခေါ်ဆိုလျှင် ယဉ်မောင်ငယ်ငယ်က သေးထွက်မတတ် ကြောက်ရသူ။

ယဉ်မောင်ခေါ်သံက ဒေါသသံအပြည့်ပါသွားသဖြင့်

သစ္စာပွန်စာပေ

၁၃ ခရမ်းပြာ ရာဇဝင်

ပေါက်ခေါ် နည်းနည်းတော့ တွန့်သွားသည်။

“မင်း ရိုင်းလှချည်လား ယဉ်မောင်၊ ငါက မင်းအမေ လောက် ရှိတယ်ကွ”

“ရိုင်းအောင်လုပ်လာရင် ရိုင်းရမှာပဲ၊ ကဲ... အိမ်ပေါ်က ဆင်းမလား၊ မဆင်းဘူးလား ပြော”

“မင်းက ထောင်ကထွက်လာတယ်ဆိုပြီး ဖြေခြောက် တာလား”

“ဖြေခြောက်တာမဟုတ်ဘူး၊ တကယ်လုပ်မှာ”

“ယဉ်မောင်”

တဲနဲရဲတွင် ‘ထောင်ထားသော တုတ်ကို လှမ်းယူပြီး ပေါက်ခေါ်ကို ဝင်အရှိက် အိမ်ပေါ်တွင် ရုတ်ရုတ်သံသံဖြစ်သွားပြီး ပေါက်ခေါ် နောက်ဖေးပေါက်မှ ခုန်ချပြီး ပြေးလေတော့သည်။

အိမ်ပေါ်မှာလည်း တစ်ယောက်မှ မရှိတော့ပေ။

ဘေးအိမ်တွေမှလည်း ယဉ်မောင်ကို လှမ်းပြီးကြည့်နေ ကြလေတော့သည်။

“အားလုံးမှတ်ထားကြ၊ အရင်က ယဉ်မောင် မဟုတ် တော့ဘူး၊ ဒီရွာမှာ ကောင်းကောင်းနေလို့မရတော့လို့ ဒီနေ့ နာမည်ပြောင်းလိုက်ပြီ၊ ဆိုးမောင်တဲ့ဟေ့”

ယဉ်မောင်ပတ်ဝန်းကျင်ကို စိတ်နာနေခဲ့သည်မှာ ကြာခဲ့ ပြီ ဖြစ်သည်။

သစ္စာပွန်စာပေ

ယဉ်မောင်တို့ရွာကလေးတွင် လူငယ်လူကြီး အရက်၊
လောင်းကစားနှင့် ကင်းသည့်သူမရှိသလို လူမှုရေးစိတ်ဓာတ်
လည်း မရှိကြဘဲ ဆိုးသွမ်းသော ရွာကလေးတစ်ခုပင် ဖြစ်သည်။

လုပ်ကိုင်စားသောက်မှုများမှာလည်း တံငါအလုပ်၊
တောထဲမှာ သစ်ခုတ်၊ ဝါးခုတ်နှင့် ပညာမဲ့လူတန်းစားများ
နေထိုင်ကြသော ရွာကလေးတစ်ရွာ ဖြစ်သည်။

ရွာအုပ်ချုပ်ရေးဝိုင်းကိုလည်း ကြည့်ဦး။ (၄)ပိုင်မှ
တစ်ယောက်အုပ်ချုပ်သောကြောင့် ယဉ်မောင်တို့ရွာက ဖြစ်ချင်
တိုင်း ဖြစ်နေသည်မှာ မဆန်းပေ။

တစ်ယောက်ပေါ်တစ်ယောက် အနိုင်ကျင့် ဗိုလ်ကျနေ
ပေမယ့် ဘေးမှလူများက မတရားဘူးဟု ပြောမည့်သူမရှိပေ။

ယဉ်မောင်တို့ရွာတွင် ဘုန်းကြီးကျောင်းမရှိ။ စာသင်
ကျောင်းမရှိသောကြောင့် ရွာ၏အကျင့်သီလ စာရိတ္တပိုင်းတို့
သည် တကယ်ပင် နိမ့်ကျနေလေခဲ့သည်။

ယဉ်မောင် ငယ်ငယ်က တစ်ဖက်ရွာတွင်ရှိသော
ဘုန်းကြီးကျောင်းတွင် စာသင်ခဲ့ရသောကြောင့် ယဉ်မောင်
သိမ်မွေ့စွာ နေတတ်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။

ယဉ်မောင် မြစ်ကမ်းနဘေး၌ ရပ်၍ကြည့်နေမိလိုက်
သည်။

ကမ်းမှာ ရေတိုက်စားမှုကြောင့် အတော်လေးပင် ပြိုနေ
လေပြီ။ ယခင်က ရှိခဲ့ဖူးသော သစ်ပင်ကြီးများနှင့် လယ်ကွင်းပြင်
တို့သည် ရေတိုက်စား၍ အားလုံးပျောက်ကွယ်နေလေပြီ။

တစ်ဖက်တွင် ကမ်းပြိုပြီး တစ်ဖက်တွင် သောင်ထွန်းဆို
သော စကားအတိုင်း ယဉ်မောင်တို့ ရေလယ်ကြောတွင် သောင်
ကြီးက ခုဆိုလျှင် ကျွန်းကြီးသဖွယ် ဖြစ်နေလေသည်။

ထိုကျွန်းကြီးပေါ်တွင် တခြားသော သစ်ပင်ကြီးများ
ပေါက်ရောက်မှုနည်းပါးပြီး ဝါးပင်များ အများဆုံး ပေါက်ရောက်
နေလေသည်။

ဝါးယား၊ ဝါးနက်၊ ဝါးပိုးဝါး စသည့် ဝါးပေါင်းစုံကို ကျွန်းကြီးတွင် ခုတ်၍မကုန်အောင် ရနေလေသည်။

ထိုကျွန်းကြီးပေါ်မှာပေါက်နေသော ဝါးပင်များကြောင့် တစ်ဖက်ကမ်းဆီမှာရှိကြသော ရွာနှစ်ရွာမှာ ရန်သူတွေဖြစ်ခဲ့ကြ သည်မှာ နှစ်ပေါင်း (၃၀)ကျော်နေလေပြီ။

ကမ်းနှစ်ဖက်လုံး ပြိုပြီး သောင်ထွန်းခဲ့သောကြောင့် နှစ်ဖက်လုံးက ပိုင်သည့်ကျွန်းကြီးဖြစ်သဖြင့် နီးသည့်သူက ခုတ်ယူနေကြခြင်းဖြစ်သည်။

ထိုသို့ခုတ်ယူနေကြရင်း တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် လောဘဇောတွေတက်ကာ စကားများ ရန်ဖြစ်ကြရမှာပါ။

သေကြေသည်အထိဖြစ်လာ၍ တစ်ရွာနှင့်တစ်ရွာ မဟာရန်သူတော်ကြီးများ အဆင့်ထိကို ရောက်ခဲ့ကြလေတော့ ၏။

နောက်ဆုံး သက်ဆိုင်ရာမှ ထိုကျွန်းကြီးမှဝါးကို ဘယ် သူမှ မခုတ်ရတော့ဘဲ ပိတ်သည့်အဆင့်ထိကိုရောက်တော့ နှစ်ဖက်ရွာသူရွာသားများ၏ စားဝတ်နေရေးအတွက် အပိုင်း (၂)ပိုင်းခွဲကာ ပြန်လည်၍ ခုတ်ယူခွင့်ပြုခဲ့သည်။

ယဉ်မောင်တို့ရွာက အရှေ့ပိုင်းကိုရခဲ့ပြီး တစ်ဖက်ရွာက အနောက်ပိုင်းကို ရခဲ့သည်။

ဒါပေမယ့် ထိုနှစ်ရွာကတော့ ယနေ့ချိန်ထိ သင့်မြတ်

သစ္စာမှုန်စာပေ

F2A

ခြင်း မရှိခဲ့ပေ။

သူ့နယ်ကို ကိုယ်ကျော်လျှင် သူက ဆော်လွတ်၍ ကိုယ့်နယ်ကို သူကျော်လျှင်လည်း ကိုယ်က ဆော်လွတ်စမြဲပေ။ တစ်ခါတစ်ခါ ကိုယ့်ဘက်မှ လှေ၊ ကျွဲ စသည်တို့ သူတို့ ဘက်ကမ်းသို့ရောက်လျှင် ပြန်မရ။

ကိုယ့်ဘက်သို့ရောက်လျှင်လည်း ပြန်ပြီးမပေးခဲ့ချေ။ ဘယ်သောခါမှ မပြေလည်နိုင်သော ရွာနှစ်ရွာပင် ဖြစ်နေချေပြီ။

“ဟူး”

ပြင်းရှုရှု နေပူအောက်မှာ ယဉ်မောင် ခြေပစ်လက်ပစ် ထိုင်ချမိလိုက်သည်။

ယဉ်မောင် အလုပ်လုပ်ဖို့ လိုက်ပြီးပြောပေမယ့် ဘယ်သူ မှ ယဉ်မောင်ကို အလုပ်မပေးကြပေ။

ယဉ်မောင် ရွာကို တဖြည်းဖြည်းနှင့် စိတ်နာကြည်း လာမိတော့သည်။

ယဉ်မောင်ဘဝမှာက ဒီရွာကနေ တခြားနေရာသို့ သွား ရန် ဆွေမျိုးမရှိပေ။ သူငယ်စဉ်က ကျောင်းတက်ခဲ့သော ဆရာတော်ဘုရားကြီးမရှိသည့်နောက်ပိုင်းတွင် ထိုရွာနှင့် ယဉ်မောင် အဆက်အသွယ်မရှိခဲ့ပေ။

ဘေးပတ်ဝန်းကျင်ရွာတွေကလည်း ယဉ်မောင်တို့ရွာနှင့်

သစ္စာမှုန်စာပေ

သိပ်ပြီး မခြားနားပင်။

လူရိုင်းများနေထိုင်သော ရွာတွေလို လူဆိုးလူမိုက်များ သာ နေထိုင်ကြသလားပင် မပြောတတ်ပေ။

လယ်ယာလုပ်ငန်းထက် တံငါမှဆိုးအလုပ်တွေကို အများဆုံး လုပ်ကိုင်နေကြသူများဖြစ်သဖြင့် အရိုင်းစိတ်များက ကြီးစိုးနေလေသည်။

“ယဉ်မောင်”

“ဟာ... ဇော်မင်း”

ပိုက်လှေသိမ်းပြီးပြန်လာသော ဇော်မင်း ယဉ်မောင်ကို သေသေချာချာကြည့်ပြီး ဘေးတွင် ဝင်ထိုင်လေသည်။

“မင်းပုံစံ အတော်လေးကို ပြောင်းသွားတယ်နော်”

“ဟုတ်မှာပေါ့ကွာ၊ အရင်ကယဉ်မောင်မှ မဟုတ်တော့ တာ၊ လူသတ်သမား ထောင်ထွက်ယဉ်မောင် ဖြစ်နေပြီလေ”

“လူတစ်ယောက်ရဲ့ ကံကြမ္မာအပြောင်းအလဲကြီးက မယုံနိုင်စရာပဲကွာ”

“ဇော်မင်းရာ ဖြစ်ပြီးတဲ့အပေါ်မှာတွေးပြီး ငါ့စိတ်တွေ မချောက်ချားတော့ဘူး၊ ဖြစ်လာမည့်ဘဝကို ရင်ဆိုင်ချင်ပြီကွာ၊ ခက်နေတာက ငါ့ကို ဘယ်သူမှ အလုပ်မပေးရဲကြဘူး”

“မင်းကို ကြောက်နေကြတယ် ထင်တယ်”

“ဟုတ်ချင်လည်း ဟုတ်မှာပေါ့ကွာ၊ ငါ့အတွက် မင်း

သမ္မာပုဒ်စာပေ

အလုပ်လေး ဘာလေး ရှာမပေးနိုင်ဘူးလား”

“ယဉ်မောင်... မင်း ဘယ်သူ့ဆီမှ အောက်ကျိုခံပြီး အလုပ်ရှာမနေနဲ့ သူငယ်ချင်း၊ ငါနဲ့အတူ မိုက်လိုက်ပြီးဆင်းကွာ၊ ရတာကို ပျံ့ပြီးစားတာပေါ့”

“ဇော်မင်း”

“မင်းဘာပြောချင်လဲ ယဉ်မောင်”

“ဒီတစ်ရွာလုံးမှာ ငါ့ကို အလုပ်ပေးရဲတာ မင်းတစ်ယောက်ပဲ ရှိတယ်နော်”

“ဒါကတော့ ယဉ်မောင်ရာ၊ မင်းနဲ့ငါက ငယ်ပေါင်းတွေ လေ၊ ပြီးတော့ ငါတို့ရွာရဲ့ အကျင့်စရိုက်တွေကို ငါ ဘယ်လိုမှ ခံစားလို့မရဘူး၊ တစ်ခါတစ်ခါ ရွာမှာနေချင်စိတ်တောင် မရှိဘူး”

“ဘာတွေဖြစ်နေလို့လဲ”

“မင်းထောင်ထဲရောက်သွားပြီးမှ ရွာမှာ အမိန့်င လူဆိုးတွေ ပေါလာသလား မှတ်ရတယ်၊ သူ့ထက်ငါ ဗိုလ်တွေ ချည်းပဲကွာ၊ အဆိုးဆုံးကတော့ စောသိန်းတို့အုပ်စုပဲ”

“စောသိန်းဆိုတာ မြရိနဲ့ညားတဲ့ ကောင်လား”

“ဒီကောင်မဟုတ်လို့ ဘယ်သူရှိမလဲ၊ ဦးပေါက်ခေါ်နဲ့ ပေါင်းပြီး မိုက်သွေးကြနေတာ၊ အင်း... ပြောရဦးမယ်၊ မြရိကံ ဒီကောင်ရသွားတာ ဘယ်လိုကြောင့်လဲ မင်းသိလား”

သမ္မာပုဒ်စာပေ

“လူကြီးတွေပေးစားတာ မဟုတ်ဘူးလား”

“ထပ်... ဘယ်ကလာကွာ၊ ဒီကောင် မင်း ထောင်ထဲ
ရောက်သွားပြီး ဘာကြာလို့လဲ၊ မြရီကို မတော်မတရားကြံတယ်
လေ၊ မြရီခမျာ မယူလည်း အရှက်ရမယ့်အတူတူဆိုပြီး ယူလိုက်
ရတာ၊ ကံဆိုးပါတယ်ကွာ၊ စောသိန်း နှိပ်စက်သမျှ အမြဲတမ်းခံ
နေရတယ်၊ ငါ့ဆီကိုလည်း ရောက်ရောက်လာပြီး မင်းကို တောင်း
ပန်ခိုင်းပါတယ်”

“တောက်”

“ယဉ်မောင်... ခုမှတော့ မင်း ဘာမှဒေါသထွက်မနေ
နဲ့တော့၊ သူလည်း သူ့ဘဝနဲ့သူ ဖြစ်နေပြီမဟုတ်လား၊ မင်းသိထား
ရမှာက မင်း နောက်တစ်ကြိမ် ထောင်ထဲကို ပြန်ပြီးမသွားပါနဲ့
တော့ ယဉ်မောင်ရာ”

“အေးပါကွာ၊ ပြီးခဲ့တာတွေကို ငါ မေ့လိုက်ပါပြီ၊ ဒါနဲ့
မင်းအမေရော နေကောင်းလား ဇော်မင်း”

“ကောင်းတယ် ယဉ်မောင်၊ မင်းကိုတောင် အမေက
မျှော်နေသေးတယ်၊ ငါလည်း ပိုက်ဆံခါနီးမှ မင်းလွတ်လာတယ်
သိတာ၊ ငါ မင်းဆီကို ချက်ချင်းမလာနိုင်တာကို ခွင့်လွှတ်ကွာ”

“ဇော်မင်း... ငါ မင်းတို့ဘဝကို နားလည်တယ်၊ ကဲ...
ဒါတွေထားဦး၊ ဘယ်နေ့ ငါ မင်းနဲ့အတူ ပိုက်ဆံခါနီးရမှာလဲ”

“ယဉ်မောင်... မင်း ထောင်ကလွတ်လာတာ တစ်ရက်

ပဲ ရှိသေးတယ်၊ နားလိုက်ပါဦးလားကွာ”

“မနားချင်ဘူး ဇော်မင်း၊ ငိုက်ပြီဿနာ ရှိသေးတယ်”

“ဒီအတွက် မင်း ဘာမှပူမနေနဲ့၊ ငါ့အိမ်ဟာ မင်းအိမ်ပဲ
မှတ်၊ သွားကြရအောင်”

တစ်ယောက်ပဲခုံးကို တစ်ယောက်ဖက်ပြီး ထွက်ခဲ့တော့
သည်။

ယဉ်မောင်နှင့် ဇော်မင်းက ဘုန်းကြီးကျောင်းတွင် အတူ
ကျောင်းတက်ခဲ့ပြီး အစိုးရကျောင်းကို ယဉ်မောင်ပြောင်းပြီးတက်
မှ ဇော်မင်း ကျောင်းဆက်ပြီးမတက်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။

ဒါပေမယ့် ရွာမှာတော့ သူတို့နှစ်ယောက် အတွဲဆုံး၊
ယဉ်မောင်ကို အနိုင်ကျင့်သမျှကို ဇော်မင်း ရှေ့ကနေ ဖြေရှင်း
ပေးခဲ့သူ။

ယဉ်မောင်ကတော့ အသက်(၂၀)ထိ သူများဗိုလ်ကျ
အနိုင်ကျင့်သည်ကို ခံနေခဲ့ရသူ၊ မြရီနှင့် ချစ်သူတွေဖြစ်အောင်
လည်း ကြားကနေ ဇော်မင်း အောင်သွယ်ကောင်းသဖြင့် ချစ်သူ
တွေ ဖြစ်ခဲ့ကြရသည်။

ပထွေးဖြစ်သူ ခင်အေး ရိုက်နက်ပြီဆိုလျှင် ယဉ်မောင်
တစ်ယောက် ဇော်မင်းအိမ်တွင် သွားပြီးနေထိုင်ခဲ့သည်။

ဇော်မင်းအမေ ဒေါ်ခင်ညိုက ယဉ်မောင်ကို သား
သဖွယ် ချစ်ခဲ့ရှာသည်။

၂၂

ရွှေဘဝ

ယဉ်မောင် ထောင်ကျစဉ်က မျက်ရည်ကျသူ (၄)ဦးမှာ
အမေ၊ ဒေါ်ခင်ညို၊ မြရီနှင့် ဇော်မင်းပင် မဟုတ်လား။

ပိုက်လှေတင်ပြီး ဇော်မင်းက ငါးခိုင်တွင် ငါးဝင့်သွင်းပြီး
ကျန်နေခဲ့သည်။ ယဉ်မောင်ကတော့ ချမ်းစိမ့်စိမ့်ဖြစ်၍ အိမ်သို့
တန်းပြန်လာသည်။ ရွာအဝင်ထိပ်ရှိ အရက်ဆိုင်နားအရောက်
တွင် အရက်သောက်ချင်စိတ်ပေါက်လာသည်။

အရင်က အရက်ကို တစ်ကြိပ် နှစ်ကြိမ်လောက်
ဇော်မင်းနှင့် ခိုးသောက်ခဲ့ဖူးသည်။

အမေက လုံးဝမနှစ်သက်သောကြောင့် မသောက်ဖြစ်
ခဲ့ပေ။ ဒု ချမ်းသလိုဖြစ်နေသဖြင့် အရက်ဆိုင်ထဲသို့ဝင်ကာ အရက်
တစ်ပိုင်းမှာပြီး ဆိုင်ထောင့်က ခဲပုလေးတွင် ထိုင်ကာ သောက်နေ
မိသည်။

“တောက်... ဒီမိန်းမကို ဒီထက်နာအောင် ရိုက်ချင်
တာ၊ မင်းတို့ဆွေလိုပေါ့ကွာ”

သစ္စာမွန်စာပေ

“ဗိုလ်စောရာ... ဒီလောက်ရှိက်ထားပြီပဲ၊ ကျေနပ်
တော့ပေါ့”

“မကျေနပ်နိုင်ဘူးကွ၊ ဒီဟာမက သူ့ရည်းစားပြန်
ရောက်လာတာနဲ့ ပုံစံက ပြောင်းနေတယ်၊ သူက သွားပြီး
တောင်းပန်ရတယ်လို့၊ ထို့... ငါ့သိက္ခာကျတယ်ကွ”

အနောက်ဖက်ဆီမှ စောသိန်းတို့ စကားသံကို ကြား
နေရခြင်း ဖြစ်သည်။

စောသိန်းဆိုသည့်အမည်ကို ကြားလိုက်သည်နှင့်
သောက်ထားသောအရက်က ပိုပြီးပြင်းသလို ဖြစ်လာသည်။

ရင်ထဲက ခံစားချက်တွေက မီးတောက်တွေလို ဖြစ်လာ
သည်။ စိတ်ကိုချုပ်တည်းပြီး အရက်ကို ဖိသောက်နေသော်
လည်း အရက်က မမူးတော့ပေ။

“ဗိုလ်စောစကားအရဆိုရင် ဟိုကောင်ယဉ်မောင်နဲ့
ရှေ့ဆက်ဇာတ်လမ်းက မလွယ်ဘူးနော်၊ ကြည့်လုပ်ဦး”

“ဟေ့ကောင်... သာဒင်၊ ဗိုလ်စောဆိုတဲ့ကောင်ကို
ဒါမျိုးလုပ်လို့မရဘူး၊ ယဉ်မောင်ဆိုတဲ့ကောင် လူသတ်ရဲတာ
ကြောက်အားလန့်အားနဲ့ သတ်ခဲ့တာကွ၊ သတ္တိရှိလို့ မဟုတ်ဘူး၊
ဒီကောင်က ငယ်ကြောက်ပါ”

“ဗိုလ်စောကသာ ငယ်ကြောက်လို့ပြောနေ၊ ထွက်
လာတဲ့နေ့က ဦးပေါက်ခေါတောင် အိမ်ပေါ်က ဆင်းပြေးရ

တယ်”

“အဲဒီတုန်းက ငါ့မရှိလို့၊ ရှိများရှိရင်တော့လား၊ အစ်ကို
စောသိန်းရယ် ကြောက်ပါပြီလို့တောင် ဖြစ်သွားမယ်”

“တောက်”

စောသိန်းစကားတွေက သည်းခံနိုင်စွမ်းမရှိတော့ပေ။
ဖန်ခွက်ထဲက နောက်ဆုံးလက်ကျန် အရက်ကိုမေ့
သောက်ပြီး ထိုင်ရာမှထလိုက်သည်နှင့်

“ဟာ ယဉ် ယဉ်မောင်”

စောသိန်းဘေးက သွားဒင်နှင့်အောင်ထွန်း မျက်လုံးပြူး
မျက်ဆံပြူးဖြစ်သွားသည်။ စောသိန်းကတော့ဟန်မပျက်။

“စောသိန်း မင်းဘာစကားပြောတာလဲ”

“မင်းကြားတဲ့အတိုင်းပဲ”

“မင်း တော်တော်လေးကိုသွေးကြွနေပါလား”

“မင်းက ဘာလုပ်ချင်လဲပြောလေ”

“အေး... ငါက မပြောတတ်ဘူး၊ လုပ်တတ်တာကွ”

“ဖြောင်း”

“အီး”

စောသိန်းမျက်နှာတွင် အရက်ပုလင်းကွဲစများ ပြန့်ကျဲ
လွင့်စင်သွားပြီး နားထင်တွင် သွေးများ စီးကျနေသည့်ကြားမှ
စောသိန်း ယဉ်မောင်ကို ခါးကြားမှ ခါးမြှောင်နှင့်ထုတ်ပြီး

၂၆

ဧည့်သည်

အထိုး...

“ကဲကွာ... ဒီလောက်တောင် ဖြစ်လှတာ”

“အား”

စောသိန်း ခါးမြှောင်ကိုင်ထားသောလက်ကို အရက်
ပုလင်းကွဲနှင့် ရိုက်ချလိုက်သည်။

စောသိန်းလက်ထဲမှ ခါးမြှောင်လွှတ်ကျသွားပြီး ဘေးမှ
သာဒင်နှင့် အောင်ထွန်းကတော့ ဘေးတွင်ရပ်ပြီး ဝင်မလုပ်ရ။

“ဟေ့ကောင် စောသိန်း”

“ယဉ်... ယဉ်မောင်၊ အ... နုတ်ပေးပါကွာ”

စောသိန်း၏လက်မှာ လှုပ်လေ နာလေ ဖြစ်နေလေ
သည်။

“မင်းကို ပြောစရာရှိတာပြောပြီးရင် နုတ်ပေးမယ်၊
မင်းနားထဲမှာ မြဲမြဲမှတ်ထားရမယ့်အကြောင်းက (၂)ခုတည်း”

“ပြောပါကွာ”

“အေး... ပထမအကြောင်းက ငါနဲ့မြရိဟာ တစ်ချိန်
က ချစ်သူတွေဖြစ်ခဲ့ကြပေမယ့် ခုချိန်မှာ အာမှမသက်ဆိုင်ဘူး။
ငါ သူများ သားမယားကို ကြာခိုတဲ့ကောင် မဟုတ်ဘူး။ နောက်
နောင် ငါနဲ့ပတ်သက်ပြီး မြရိကို ရန်မူရင် ငါ့ရဲ့ ဒုတိယမြောက်
လူသတ်ခြင်းဟာ မင်းပဲဆိုတာ မှတ်ထား”

“အေးပါကွာ၊ ငါ မြရိကို ရန်မလုပ်တော့ပါဘူး”

သစ္စာမူနှိမာပေ

၂၇ ခရမ်းပြာ ရာဇဝင်

၂၇

“နောက်တစ်ခုက မင်းပြောတဲ့ ငယ်ကြောက်ဆိုတဲ့
ကေားလုံးကို နောက်တစ်ခါထပ်ကြားရင် နောက်လက်တစ်ဖက်
ကို ဒီထက်ဆိုးတာနဲ့ ဖိုက်မယ်ပုတ်၊ သွားတော့”

စောသိန်း သူ့လက်ကို ဆုပ်ကိုင်ပြီး ဆိုင်ထဲမှ ထွက်
သွားတော့သည်။

“ဒေါ်နွဲ့... ကျုပ် ဘယ်လောက်လျော်ပေးရမလဲ”

“နေ... နေပါစေကွယ်၊ ရပါတယ်၊ အရက်တစ်ပိုင်းဘိုး
လည်း ပေးမနေပါနဲ့တော့”

ဒေါ်နွဲ့ ကြောက်ကြောက်နှင့် ပြောနေလေသည်။

“ဘာလဲ... ခင်ဗျားက ကျုပ်ကို လူမိုက်ဆက်ကြေး
ပေးသလိုမျိုး လုပ်နေတာလား၊ ခင်ဗျား မှတ်ထား၊ ယဉ်မောင်
ဆိုတဲ့ကောင်က လူမိုက်မဟုတ်ဘူး၊ ဒါပေမယ့် လူမိုက်ဆိုတဲ့
ကောင်တွေကိုတော့ လူမိုက်လုပ်နေမှာ၊ ရော့... ပိုက်ဆံ”

ငါးရာတန်တစ်ရွက်ကို စားပွဲပေါ်မှာတင်ပြီး အပြင်ကို
ထွက်လာချိန်တွင်...

“ယဉ်မောင်”

“ဇော်မင်း”

ဇော်မင်း စိုးရိမ်သောမျက်နှာနှင့် သူ့ဆီကို ပြေးလာခဲ့
သည်။

“ဘာဖြစ်တာလဲကွာ”

သစ္စာမူနှိမာပေ

၂၈

ရွှေဘဝ

“ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး၊ စောသိန်းဆိုတဲ့ကောင် စော်ကားလွန်းလို့ ဆုံးမလိုက်တာကွ”

“ယဉ်မောင်ရယ်... ဒီကောင်တွေက အုပ်စုနဲ့နော်”

“ဖော်မင်းရေ... အရင်က မင်း ငါ့ရှေ့ကနေ ရန်တွေကို ဖြေရှင်းပေးခဲ့သလို ခု မင်းရှေ့ကနေ ငါ ဖြေရှင်းပေးမယ့်ကောင်ကွ၊ ငါ့ရဲ့ ကြောက်တတ်တဲ့စိတ်တွေကို ဘဝဟောင်းမှာ ထားခဲ့ပြီကွာ၊ လာကွာ... သွားကြမယ်”

“ဟင်း”

ဖော်မင်း သက်ပြင်းလေးချကာ ယဉ်မောင်ကို မယုံနိုင်သော မျက်လုံးဖြင့်ကြည့်ကာ

“ယဉ်မောင်... မင်းဘဝရဲ့ပြောင်းလဲမှုတွေက တကယ်မယုံနိုင်စရာပါပဲကွာ”

ညက လေရော မိုးပါ ကောင်းသောကြောင့် မြစ်ကမ်းနဘေးတွင် ထားကြသော ငါးလှေတွေ ပြုတ်ထွက်ပြီး မျောကုန်ကြသည်။

တချို့လှေတွေကိုတော့ ပြန်လိုက်ပြီး ဆယ်၍ရခဲ့သော်လည်း တချို့လှေတွေက မရခဲ့ကြပေ။

ဖော်မင်းတို့လှေနှင့် ပိုက်တို့သည် ထိုအထဲတွင် မပါခဲ့သဖြင့် ကံကောင်းခဲ့သည်။ ပိုက်ဆင်းရန် ဖော်မင်းနှင့်ထွက်လာရင်း...

“ဟီး... အီး... အီး”

ဒေါ်ကျော့ရင်၊ ဦးမြိုင်တို့တဲထဲမှ ဒေါ်ကျော့ရင်ဦးသံကို ကြားလိုက်ရသည်။

သစ္စာနှင့်စာပေ

ထိုလင်မယားတွင် သားသမီးရှိသော်လည်း ဘာမှ အားကိုးမရ။ သားဖြစ်သည့်ကောင် ဖိုးဆောင်မှာ စောသိန်းတို့ အုပ်စုနှင့်တွဲပြီး ဘာမှမလုပ်ကိုင်ဘဲ မိအို ဖအိုကြီး လုပ်ကျွေးသည် ကို စားသောက်နေသည့်ကောင်။

သမီးဖြစ်သူ ခင်တင့်မမှာ ပေါက်ခေါဆိုသည့်လူကြီးနှင့် ညားပြီး မိဘကို ပြန်လှည့်ပြီးမကြည့်။

ဦးမြိုင်တို့လင်မယားမှာ သူများလှေ၊ သူများပိုက်ကို ငှားပြီး လုပ်ကိုင်စားသောက်နေရသည့် ဘဝ။

“ဇော်မင်း... ဝင်မေးရအောင်”

“အေး... ဘာများဖြစ်လဲ မသိဘူး”

နှစ်ယောက်သား တဲလေးထဲသို့ဝင်ပြီး

“ဦးမြိုင်... ဘာဖြစ်ကြတာလဲဗျာ”

“ဘာဖြစ်ရမလဲ ယဉ်မောင်ရယ်၊ ညက လေနဲ့မိုးနဲ့ တိုက်လို့ ကမ်းနဘေးမှာ ဆိုက်ထားတဲ့လှေကလေး ပျောသွား ပြီလေ”

“လိုက်မရှာဘူးလား”

“မနက်က ဦးလည်း လိုက်ပြီးရှာပါတယ်”

“မတွေ့ဘူးပေါ့”

“တွေ့ခဲ့တယ် ဟိုကမ်းက ရွာချောင်းထဲမှာ ရောက်နေ တယ်”

သဏ္ဌာန်စာပေ

“ဟင်”

တစ်ဖက်ချောင်းထဲကို ရောက်ပြီဆိုရင် ပြန်ရဖို့က မလွယ်တော့ပေ။

“ခု... လှေပိုင်ရှင်နဲ့ ပိုက်ပိုင်ရှင်က ပြန်ပြီးလျှော်ဖို့ ပြောနေကြပြီ၊ ဘယ်လိုလုပ်ပြီး လျှော်နိုင်မှာလဲကွယ်၊ ထမင်း တစ်လှုတ်တောင် မနည်းရုန်းကန်စားနေကြရတာ”

“ဟိုကောင် ဖိုးဆောင်နဲ့ ဦးမြိုင်သမက် ဦးပေါက်ခေါ ကရော ဘာမှ ဒီကိစ္စကို မရှင်းပေးဘူးလား”

“ဝေးသေး... ငါက သွားပြီးယူမယ်ပြောတာကို တုတ်တုတ်တောင် မလှုပ်ကြဘူးလေ”

“ဪ... ရွာမှာတော့ တကယ့်ကို လူစွမ်းကောင်း ကြီးတွေ လုပ်နေပြီး ဒါမျိုးကျတော့ သတ္တိမရှိကြဘူး”

ယဉ်မောင်တို့နှစ်ယောက် တဲအပြင်ကို ပြန်ပြီးထွက် လာချိန်မှာတော့ စိတ်ထဲတွင် မကောင်းလှပေ။

“ဇော်မင်း”

“ဘာလဲ ယဉ်မောင်၊ မင်း ဟိုဘက်ကမ်းကိုသွားပြီ လှေယူပေးချင်တယ် မဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်၊ မင်းမလိုက်ခဲ့နဲ့ကွာ၊ ငါတစ်ယောက် တည်း သွားမယ်”

“ယဉ်မောင်၊ မင်း နောက်တစ်ခါ ဒီစကားမျိုး ဘယ်

သဏ္ဌာန်စာပေ

တော့မှ မပြောနဲ့၊ မင်းကို ငါခင်တာ အပေါ်ယံခင်တာမဟုတ်ဘူးကွ၊ သေတူရှင်မကွာဘဲ”

“မင်း တစ်ခုခုဖြစ်မှာစိုးလို့ပါ”

“ငါ့စကားကုန်နေပြီ ယဉ်မောင်၊ မင်းသေရင် ငါလည်း သေတယ်လို့မှတ်”

“ဇော်မင်း”

“ယဉ်မောင်”

တစ်ယောက်လက်ကို တစ်ယောက်ဆုပ်ကိုင်လိုက်ပြီး ပြုံးလိုက်ကြသည်။

“သွားမယ်ဆိုရင် လက်ခတ်နဲ့သွားလို့မရဘူး၊ စက်တော့ ငှားရမယ် ယဉ်မောင်၊ လက်ခတ်နဲ့ဆိုရင် အရေးအကြောင်းဆိုရင် မလွယ်ဘူး”

“မင်းစိစဉ်လေ”

“ဒါဆို မင်း ကမ်းနဘေးက စောင့်၊ ငါ မင်းဇော်ဦးတို့ ငါးဒိုင်က စက်လှေသွားယူခဲ့မယ်”

“အေး ကောင်းပြီ”

ဇော်မင်းထွက်သွားပြီးနောက် ကမ်းနဘေးတွင် စောင့်နေလိုက်သည်။

“ဘုတ် ဘုတ် ဘုတ်”

သိပ်မကြာ ဇော်မင်း စက်လှေနှင့်ရောက်လာပြီး

သစ္စာပိုင်စာပေ

“သွားကြစို့”

“မင်း ဘယ်လိုငှားလာလဲ”

“ပိုက်ဆံမယ်ဆိုပြီး ငှားလာတာ၊ ဟိုဘက်ကမ်းသွားမယ်ဆို ပေးပါလိမ့်မယ်”

မြစ်ကျောက်ဖြတ်ပြီး စက်လှေကို မောင်းလာခဲ့လေသည်။

တစ်ဖက်ရွာကမ်းနားသို့မကပ်ခင် ကမ်းပေါ်မှ အခြေအနေကို အကဲခတ်လိုက်သည်။

“မင်း ဦးမြိုင်လှေကို မှတ်မိလား”

“မှတ်မိတယ် ယဉ်မောင်၊ ကမ်းကို ထိုးကပ်ဖို့တော့ မလွယ်ဘူး၊ ချောင်းထဲကို ဝင်သွားရင် အထွက်ကျရင် အန္တရာယ်ရှိနိုင်တယ်”

“ဇော်မင်း... ဟိုမှာမြင်နေရတဲ့ လမုပင်အောက်က ချုံနဲ့ဆိုတော့ လှေကို ဖွက်ထားလို့ရတယ်”

“အေး... အဲဒီမှာ လှေဖွက်ပြီး ချောင်းရိုးထဲကို သွားမယ်”

“အင်း”

စက်လှေကို လမုပင်ခြေရင်းတွင် ကြိုးချည်ထားလိုက်ပြီး ချောင်းရိုးဘက်သို့ လျှောက်လာခဲ့ကြသည်။

“ဟာ... ဟိုမှာ ဦးမြိုင်လှေကွ”

သစ္စာပိုင်စာပေ

ချောင်းတစ်ဖက်ကမ်းတွင် လှေကို ကြီးဖြင့်ချည်ကာ ကမ်းပေါ်တွင် ငနဲသုံးကောင် အရက်ထိုင်ပြီး သောက်နေကြသည်။

“ဘယ်လိုလုပ်မလဲ”

“ပုစွန်ရှာတဲ့ပုံစံနဲ့ ရေထဲဆင်းကြမယ်၊ ပြီးတော့မှ မီးစင်ကြည့်ပြီး ကကြတာပေါ့ကွာ”

“အေး... ကောင်းတယ် ယဉ်မောင်”

ချောင်းထဲကိုဆင်းပြီး ပုစွန်ရှာသလိုလိုနှင့် လှေနားသို့ ကပ်သွားကြသည်။

“ဟေ့ကောင်တွေ... ပုစွန်ရှာတာလား”

“ဟုတ်ကဲ့”

“ငါတို့အမြည်းလုပ်ဖို့ ပေးစမ်းကွာ”

“တစ်ကောင် နှစ်ကောင်ပဲ ရသေးတယ်”

“ရတာပေးကွာ”

ယဉ်မောင် ဇော်မင်းကို မျက်နှာပြိုင်လိုက်ပြီး ကမ်းပေါ်သို့ တက်သွားသည်။

ခါးပိုက်ထောင်ထဲမှ စမ်း၍ရသည့် ပုစွန်ထုပ်လေးနှစ်ကောင်ကို လှမ်းပြီးပေးလိုက်ပြီး ပတ်ဝန်းကျင်ကို အကဲခတ်လိုက်သည်။

အခြေအနေက သိပ်ပြီးမကောင်းပေ။ ကမ်းပေါ်တွင်

သစ္စာဗွန်စာပေ

ငါးအဝယ်ခိုင် လူတွေက ရှိနေသည်။

အရက်သောက်သော သုံးယောက်ကိုရှင်းရုံနှင့် ကိစ္စက ဖြစ်မည်မဟုတ်။ ဒါပေမယ့် ယဉ်မောင်တို့ စွန့်စားရတော့မည် ဖြစ်သည်။

ဇော်မင်းက လှေဘေးတွင် နားသလိုနှင့် လှေကိုချည်ထားသော ကြိုးစကို ဖြတ်နေလေပြီ။

“ဟ... ဟိုမှာ... လှေ လှေ”

အရက်သောက်နေသည့်ကောင်က လှမ်းမြင်ပြီး အော်လိုက်သည်နှင့် ယဉ်မောင် အသွက်လက်ဆုံး လှုပ်ရှားလိုက်သည်။

“ဖြောင်း... ခွမ်း”

သူတို့သောက်နေသော အရက်ပုလင်းနှင့် ရှေ့မှနှစ်ကောင်ကို ရိုက်ချလိုက်ပေမယ့်

“ဒါ ဟိုကမ်းကကောင်တွေ မလွတ်စေနဲ့”

ဟိုဘက်ကမ်းကကောင်တွေလို့ ပြောလိုက်သည်နှင့် ရှိသမျှလူတွေအားလုံး ဝိုင်းလာပြီး

“ချောင်းဝကို ပိတ်ထားလိုက်”

ယဉ်မောင်တို့ လွတ်လမ်းမရှိတော့ပေ။

ကိုယ်လွတ်ရုန်းပြီးပြေးလို့ရပေမယ့် ဦးမြိုင်လှေမပါဘဲနှင့် ပပြန်ချင်ပေ။

သစ္စာဗွန်စာပေ

၃၆

ရွှေဘဝ

ထို့အပြင် ယဉ်မောင်ပြေးလမ်းက ပိတ်နေပြီဖြစ်သည်။
ယဉ်မောင် အနောက်ကိုဆုတ်လာရင်း အကြိတ်ခံရ
သွားသည်။

“အမေ့”

“ဟင်... မင်း မင်း...”

ငါးခိုင်ထဲမှ အမျိုးသမီးတစ်ယောက်ကို ဖမ်းချုပ်ပြီး
ပုလင်းကွဲနှင့် တောထားလိုက်သည်။

“အေး... အသက်ချင်းလဲသွားမယ်၊ ကပ်ရဲ ကပ်

ကြည့်”

“သမီးလေးကို ကယ်ကြပါ”

“ဟေ့ကောင်တွေ... အနားမကပ်နဲ့၊ ငါ့သမီး သေသွား
မယ်၊ နောက်ဆုတ်”

လူကြီးတစ်ယောက်စကားကြောင့် အနားသို့ကပ်လာ
သော လူအုပ်ကြီး ရပ်တန့်သွားသည်။

“မင်း ဘာလုပ်ချင်လဲ ပြော၊ ငါ့သမီးတော့မ ထိနဲ့”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ဦးလေး၊ ကျွန်တော် ဦးလေး
သမီးကို ဘာမှမလုပ်ချင်ပါဘူး၊ ဒီကို ကျွန်တော်တို့လာတာ လှေ
ကို ပြန်ယူဖို့သက်သက်ပါ၊ တခြားရည်ရွယ်ချက်မရှိဘူး”

“ကောင်းပြီ၊ မင်းလှေကို ပြန်ပေးမယ်၊ ငါ့သမီးကို လွှတ်
လိုက်”

သစ္စာပွန်စာပေ

၁။ ခရမ်းပြာ ရာဇဝင်

၃၇

“စိတ်မကောင်းပါဘူး ဦးလေး၊ ကျွန်တော်တို့နှစ်
ယောက် ဘေးလွတ်ရာကိုရောက်ရင် ပြန်ပြီးလွှတ်ပေးမှာပါ”

“မင်းစကားကို ငါ ဘယ်လိုလုပ်ပြီး ယုံရမှာလဲ”

“ဦးလေးယုံကြည်အောင် ကျွန်တော့်ဘက်က
ဒီစကားကလွဲပြီး ပြစ်ရာသက်သေမရှိဘူး၊ ယောက်ျားစကား
ဆိုတာတော့ ပြောပါရစေ”

“မင်းကတိတည်ပါစေ၊ ကျော်ကြီး... မဲကျော်”

“ဗျာ... ဆရာ”

“သူတို့နှစ်ယောက်ကို ချောင်းဝအထိ ဘယ်သူမှ
အနှောင့်အယှက်မပေးဘဲ သွားခိုင်းလိုက်၊ ငါ့ပါ စက်လှေနဲ့လိုက်
မယ်”

သူမကိုခေါ်ပြီး ဇော်မင်း လှေပေါ်သို့ တက်ခိုင်းလိုက်
သည်။

“ဇော်မင်း... လှော်တော့၊ ငါတို့စက်လှေနားရောက်
မှ ပြန်ပြီးလွှတ်ပေးလိုက်မယ်”

“အား... ကျွတ်... ကျွတ်”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ဘာဖြစ်ရမလဲ၊ ရှင်က အတင်းကြီး လက်ကို ဆုပ်
ထားတော့ နာတာပေါ့”

“ဪ... တောင်းပန်ပါတယ်ဗျာ”

သစ္စာပွန်စာပေ

“ရှင် ရဲရဲသာလွတ်၊ ကျွန်မ ရေမကူးတတ်ဘူး၊ ခုန်လည်း မချဘူး”

ချောင်းဝနားဆီသို့ရောက်ခဲ့ပြီး ဖွက်ထားသော စက်လှေဆီသို့ လှော်ခတ်ခဲ့ပြီး

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် အမိ”

“ရှင်က ဘာကိုကျေးဇူးတင်တာလဲ”

“ခုလို မင်းကို ဓားစာခံလုပ်ရတာ စိတ်မကောင်းပါဘူး၊ ဒါပေမယ့် မင်းအနေနဲ့ ငါတို့ကို ကူညီပေးတယ်လို့ သဘောထားပေးပါ”

“ကောင်းပြီလေ၊ ရှင့်အပေါ်မှာ ကျွန်မက ကျေးဇူးရှိသွားပြီ ဆိုရမှာပေါ့”

“ဟုတ်ပါတယ်”

“ရှင်တို့နှစ်ယောက်က တကယ့်လူစွမ်းကောင်းတွေပဲ၊ လှေကိုလာပြီးယူရတာ အံ့ပါရဲ့”

“မလွဲသာလို့ပါ၊ မင်းအဖေကို လှမ်းပြီးခေါ်လိုက်တော့လေ”

“ရှင်တို့အတွက် စိတ်ချရပြီလား”

“ဒီလောက်ဆို ရပါပြီ”

သူပ သူ့အဖေကို လှမ်းပြီးခေါ်လိုက်သဖြင့် စက်လှေကလေး ယဉ်မောင်တို့အနားကို ရောက်လာခဲ့သည်။

“ဦးလေး... သွားခွင့်ပြုပါဦး”

“ကောင်းပြီ”

ဇော်မင်း စက်လှေကို စက်နှိုးပြီး ဦးမြိုင်လှေကိုတွဲကာ မောင်းထွက်ခဲ့လေတော့သည်။

“ယဉ်မောင်”

“ဘာလဲကွ”

“ကောင်မလေးက အချောစားလေးပဲ”

“မင်းက အရေးထဲကွာ၊ ငါက ကြိမ်ကြိရာ ကြိခဲ့ရတာ၊ ဟူး... အသက်တောင် ဘယ်ကထွက်ရမလဲမသိဘူး ဖြစ်သွားတယ်”

“အဖိုးကြီးက ဩဇာတော့ ညောင်းသားပဲ၊ ဒီရွာရဲ့ လူကြီးပဲနဲ့ တူတယ်”

“ဟုတ်မှာပေါ့ကွ”

“ကောင်မလေးပုံစံက တောသူပုံစံလည်း မပေါက်ဘူး၊ မြို့စတိုင်ကွ”

“ငါ သေသေချာချာတောင် မကြည့်မိပါဘူး”

“မကြည့်သာ မကြည့်တယ်၊ သိုင်းပြီးဖက်ထားတာမှ အားရပါးရပဲ၊ ဟား ဟား ဟား...”

“ဒါကတော့ကွာ၊ ကိုယ့်အသက်ဘေးအတွက် ဖက်ရတာပဲ၊ စိတ်တောင်မကောင်းဘူးကွာ၊ ကောင်မလေးကို အား

၄၀

နာအယ်”

“အားမနာနဲ့ ယဉ်မောင် သူ့ကို အားနာတာနဲ့ မင်းနဲ့
ငါ တုတ်ခားတွေကြားထဲ ရောက်သွားမှာဟေ့”
ယဉ်မောင်တို့စက်လှေကလေး ရွာကမ်းဆီသို့ နှိကပ်
လာနေလေပြီ။

“နင့်ရင်တွေဘယ်လိုနေလဲ ဟေမာန်”

“ဘယ်လိုမှမနေဘူး”

“သွား... ကောင်မ၊ အပိုတွေ”

နှင်းဆက်ဟေမာန်ကို ဟိုတစ်နေ့က ဖြစ်ပျက်ခဲ့သည့်
ကိစ္စနှင့်ပတ်သက်ပြီး သူငယ်ချင်းဖြစ်သူ ဇာဇာနှင့် စမ်းသိတာ
တို့မှ ဝိုင်းပြီးမေးနေကြခြင်း ဖြစ်သည်။

“နင် ရင်တွေတုန်ပြီး ကြောက်နေမှာပေါ့”

“ငါကပြောရင် အပိုတွေဖြစ်ဦးမယ်၊ တကယ် နည်း
နည်းလေးမှ မကြောက်ဘူး သိလား၊ ငါ့စိတ်ထဲမှာ ဗွီဒီယိုဇာတ်
လမ်း သရုပ်ဆောင်နေတယ်လို့တောင် ထင်နေတာ”

“ကောင်မ... ဟိုက တကယ် ပုလင်းကွဲအပိုင်းကြီးနဲ့
ထိုးသွားမှဖြင့် ဟုတ်ပေဖြစ်နေမယ်”

သစ္စာမွန်စာပေ

“သူတို့ပုံစံက လူဆိုးရုပ်တွေမှမဟုတ်တာ”

“ဟုတ်တော့ ဟုတ်တယ်၊ နင့်ကိုခေါ်သွားတဲ့လူက ခပ်ချောချော၊ ဟို ဦးယိုမင်းသား ဟိုလေ မင်းမော်ကွန်းကျနေ တာပဲနော်”

စမ်းသိတာစကားကြောင့် ထိုလူမျက်နှာလေးကို ဟေမာန် ပုံဖော်ကြည့်မိသည်။

“ကောင်မ... ဒီကပြောတာနဲ့ ပီတိဖြစ်နေပြန်ပြီ”

“အံ့မာ... ငါ့ဘာသာ ငါ စိတ်ကူးနေတာပါ၊ သူတို့ သတ္တိတော့ ချိုးကျူးတယ်”

“ဘာလဲ၊ နင်က အထင်ကြီးတယ်ပေါ့”

“ကြီးတာပေါ့ဟ၊ ဒီလိုစွန့်စားပြီး ဘယ်သူက လာရဲမှာ လဲ၊ ငါတို့ရွာက သတ္တိရှိပါတယ်ဆိုတဲ့ ဟနီဌေးတို့တောင် ဟိုကမ်းဆို ယောင်လို့တောင် ကြည့်ရဲတာမဟုတ်ဘူး”

“ဒါနဲ့ ဟေမာန်၊ နင် ကျောင်းပြီးသွားပြီဆိုတော့ ဘာ ဆက်လုပ်မလဲ”

“အဘက ဘာမှမလုပ်ရဘူးတဲ့၊ သူ့ငါးခိုင်မှာပဲ လုပ်တဲ့ မလုပ်ချင်လည်း အိမ်မှာ အေးအေးလေးနေတဲ့”

“နင်တို့ဘဝက ဘာမှမလုပ်လည်း နေလို့ရပါတယ် ဟာ၊ သူဌေးတွေပဲဟာ၊ စက်လှေတွေနဲ့ လယ်တွေက နည်းတာမှ မဟုတ်တာ၊ ပြီးတော့ သမီးက တစ်ယောက်တည်း”

သဏ္ဌာန်စာပေ

“ငါက အဲဒီလိုကြီး မနေချင်ဘူး”

“နင်က ဘယ်လိုနေချင်လို့လဲ”

“ငါတတ်ထားတဲ့ပညာနဲ့ တစ်ခုခုလုပ်ချင်တာ၊ ရွာမှာ ကျောင်းဆရာမလုပ်ဖို့တော့ အဘနဲ့ အမကို ပြောထားတယ်”

“သဘောတူရဲ့လား”

“အမက သိပ်ပြီးသဘောမကျဘူး၊ အဘကတော့ လုပ်စေချင်တယ်လေ”

“ဒါနဲ့ စကားမစပ် ဟို... ဟို...”

“ဇာဇာ... နင့်စကားက တဟိုဟိုနဲ့ ဘာလဲဟ”

“နင့်ကိုလိုက်နေတဲ့ မြို့ကလူအခြေအနေ ဘယ်လိုလဲ၊ သူလည်း ရုပ်ချော ဥစ္စာပေါနေဘဲ၊ နင် စိတ်ကူးမမှားနဲ့”

“သွားစမ်းပါ၊ ငါ စိတ်မဝင်စားဘူး”

“နင့်မိဘတွေက သဘောတူထားတာ မဟုတ်လား”

“ဘယ်သူတူတူ မတူတူ ငါက မယူဘူး”

“ဘာလို့”

“ငါမှ သူ့ကိုမချစ်တာ”

“နင်ချစ်တဲ့သူရော တွေ့ပြီးပြီလား”

ဇာဇာစကားကြောင့် ဓားစာခံလုပ်သွားသော ထိုလူ ကို ပြင်ယောင်မိသလိုလို။

“မတွေ့သေးဘူး၊ ကဲပါ... ဒီအကြောင်းတွေ ပြောမနေ

သဏ္ဌာန်စာပေ

နဲ့၊ ငါသွားချင်တဲ့နေရာတစ်ခုရှိတယ်၊ နင်တို့လိုက်မလား”

“ဘယ်လဲ”

“ရေလယ်က သဲသောင်စေတီ”

“အမလေး”

“အယ်... မသွားရဲပါဘူး၊ ကြောက်တယ်”

“ဇာဇာ... နင်က ဘာကို ကြောက်ရတာလဲ၊

ဒီလောက်သာယာတဲ့နေရာကိုများ”

“ကြောက်တယ်ဆိုတာ တခြားမဟုတ်ဘူး၊ ရေလယ် သဲသောင်စေတီရှိတဲ့ အရှေ့ပိုင်းက ဟိုဘက်ကမ်းရဲ့ပိုင်နက်ထဲမှာ ဟ”

“အံ့မာ... ဘုရားပဲ ဘယ်သူပိုင်ပိုင်ပေါ့၊ သူတို့ဘုရား ဆိုပြီး အပိုင်စီးလို့ရမလား၊ နင်တို့မလိုက်ရဲရင် နောက် ရွာအလှူ ကျရင် အဝတ်အစား မငှားတော့ဘူး”

“ဟေမာန့်... နင် ဒါမျိုးတော့ မလုပ်နဲ့ဟာ”

“ဒါဆို လိုက်ခဲ့လေ”

ဇာဇာနဲ့ စမ်းသီတာ တစ်ယောက်မျက်နှာကို တစ် ယောက်ကြည့်ပြီး

“ငါတို့ကို ဘယ်သူလိုက်ပို့မှာလဲ”

“ဟို... ကိုငတိုးကို အရက်ဖိုးပေးမယ်ဆိုပြီး ပို့ခိုင်း မယ်”

သစ္စာမွန်စာပေ

“လိုက်ရဲပါ့မလား၊ တော်ကြာ နင့်အဘသိရင် မလွယ် ဘူးနော်”

“မသိအောင် သွားမှာပေါ့ဟ”

“ဘယ်နေ့သွားမှာလဲ”

“ဒီညနေ”

“သွားမယ့်သွားတော့လည်း ချက်ချင်းကြီး”

“ရေဆုတ်ပတ်ဆိုတော့ ခုချိန်သွားမှာ၊ သဲသောင်ကြီး ပေါ်မှာ ခရုတောင်ကောက်လို့ရမှာပေါ့ဟ”

“ဟေမာန့်... ငါတော့ မျက်ခုံးတွေလှုပ်တယ်”

“ကြောက်ရင် နေခဲ့ကြ”

“ကြောက်တာတော့ ကြောက်တယ်၊ ရွာအလှူကျရင် နင့်ဆီက မိတ်ကပ်တို့ ပန်းနီတို့ မယူရမှာစိုးလို့သာ လိုက်ခဲ့ရမှာ၊ ကြောက်တယ်”

“ဟော... ဟိုမှာ ကိုငတိုးကြီး လာနေတယ်”

“ကိုငတိုး... ဒီကိုခဏ၊ စမ်းသီတာ”

“ဘာလဲ”

“နင်ပြောရင် ပိုပြီးရမယ်၊ ဘာလို့လဲဆိုတော့ ကိုငတိုး

ကြီးက နင့်ကိုပိုးနေတာ မဟုတ်လား”

“အံ့မာ... ငါက မကြိုက်ပေါင်၊ သူက ကြိုက်နေတာ”

“ဟဲ ဟဲ... ဘာလဲ စမ်းလေး”

သစ္စာမွန်စာပေ

ကိုတိုး အနားသို့ရောက်လာပြီး

“ဟို ဟို... ကျွန်မတို့ကို ရေလယ်သဲသောင်စေတီ လိုက်ပို့ပေးပါလားဟင်”

“ဟာ”

ကိုတိုး မျက်လုံးပြူးသွားပြီး...

“ဘာလဲ မလိုက်ပို့ပေးဘူးလား”

“အဲဒီနေရာသွားမယ့်အစား တခြားတစ်နေရာ သွား ပါလားဟာ”

“တခြားနေရာ သွားချင်မှတော့ ဂျင့်ကိုခေါ်မလား။ ကိုယ့်ဘာသာကိုယ် သွားမှာပေါ့၊ လိုက်မပို့ရင်နေ၊ ကိုမင်းနိုင်ကိုပဲ ခေါ်သွားမယ်”

မင်းနိုင်ဆိုသည့်စကားကြောင့် တိုး မျက်နှာတင်းတင်း ဖြင့်

“လိုက်ပို့ပေးမယ်၊ ဟိုကောင်မင်းနိုင်ကို မခေါ်နဲ့”

မင်းနိုင်နှင့် တိုးက စမ်းသိတာကို ပြိုင်ပြီးပိုးနေကြသူ တွေ ဖြစ်သည်။

“သွားမယ်ဆိုရင် ညနေ ရေကျကိုသွားမယ်”

“ကိုတိုး လှေဆိပ်ကစောင့်နေလေ၊ ကျွန်မတို့ လာခဲ့ မယ်”

“ကောင်းပြီ၊ စမ်းလေးကြောင့်သာ လိုက်ပြီးပို့ရမှာ။

ဟိုဘက်ကမ်းကကောင်တွေရန်က မသေးဘူး”

“ကိုတိုးရယ်... ဒီအတွက်တော့ ဟောမာန်ရှင်းပါမယ်၊ ဆက်ဆက်စောင့်နေနော်၊ အဘတို့လည်း မသိစေနဲ့”

“အေးပါဟ၊ ဦးလေးလှကြိုက်သာသိရင် ငါလည်း မလွယ်ဘူး”

နှင်းဆက်ဟောမာန်ဖခင် ဦးလှကြိုင်က ရွာတွင် ပိုက်ဆံ ချမ်းသာသလို ရွာ၏လူကြီးလည်းဖြစ်၊ ဩဇာအာဏာလည်း ညောင်းသဖြင့် အားလုံးက ကြောက်ကြသည်။

နှင်းဆက်ဟောမာန်က ရွာတွင် တကယ့်ဘုရင့်သမီး တော်တစ်ပါးလို နေနေခဲ့ရသူဖြစ်ပေမယ့် နှင်းဆက်ဟောမာန်တွင် ဥစ္စာမာန၊ အလှမာနမရှိ။

ပျော်ပျော်နေတတ်ပြီး လူတန်းစားမခွဲခြားတတ်သူ တစ်ယောက်ဖြစ်၍ ဟစ်ရွာလုံးက ချစ်ကြသည်။

နှင်းဆက်ဟောမာန်ကို ကလေးတွေက အပျားဆုံးချစ် ကြလေသည်။ အကြောင်းမှာ နှင်းဆက်ဟောမာန်နှင့်တွေ့သော ကလေးတိုင်း ပုန့်စားရ၊ ကစားစရာတွေရတတ်သဖြင့် ရွာ ကလေးအားလုံးက ချစ်ကြခြင်း ဖြစ်သည်။

ဟောမာန် ညနေ ရေလယ်သဲသောင်စေတီလေးကို သွားရမှာကိုတွေးပြီး ပျော်နေမိလေသည်။

ဟောမာန် ကလေးဘဝတည်းက အိမ်ကနေ ခိုးခိုးပြီး

၄၈

ရွှေဘဝင်

သွားခဲ့ရသော စေတီလေးကို တစ်နှစ်တစ်ခေါက်တော့ ရောက်
အောင် သွားတတ်သည်။

ဒီနှစ် ကျောင်းပြီး၍ ရွာကိုရောက်ကတည်းက သွားဖို့
ပြင်ခဲ့ပေမယ့် တစ်ခေါက်မှမရောက်ခဲ့သောကြောင့် သွားရန် ဆန္ဒ
ပြင်းပြနေခြင်းဖြစ်သည်။

ဟေမာန်တို့လှေကလေး ရေလည်သောင်စေတီကို
ရောက်သောအခါ ညနေစောင်းနေလေပြီ ဖြစ်သည်။

ဟေမာန် ရွာမှယူလာသော ပန်းစည်းလေးကိုကိုင်ကာ
စေတီဘက်ဆီသို့ ခပ်သွက်သွက်ကလေး လျှောက်သလို
အနောက်မှ ဇာဇာနှင့် စမ်းသီတာတို့က ကိုတိုးနှင့် လိုက်လာ
သည်။

စေတီရှေ့ ပန်းအိုးမှ ပန်းခြောက်လေးတွေကို စွန့်ပစ်ပြီး
ပန်းအသစ်လဲကာ ကပ်လှူလိုက်ရင်း ဘုရားဝတ်ပြုနေလေ
သည်။

“တကယ်သာယာလိုက်တာနော်”

“အေးဟာ၊ ငါတို့မှာ နီးလျက်နဲ့ တစ်ခေါက်မှမရောက်
ခဲ့တာကို အံ့သြတယ်”

ဟေမာန်စကားကို ဇာဇာက စိတ်မကောင်းသော

သစ္စာပွန်စာပေ

လေသံဖြင့် ပြောနေသလို တိုးမှလည်း

“ဘယ်ရောက်မလဲဟ၊ ဒီစေတီကို ဟိုဘက်ကမ်းက အပိုင်စီးထားတာကို”

“တို့ရွာက အရင်လူကြီးတွေည့်လို့ ဘုရားက သူတို့ ဘက်ကို ပါသွားခဲ့ရတာ”

စမ်းသိတာ မခံချင်စိတ်နဲ့ ပြောနေလေသည်။

“ဒီစကားတော့ နင်မှားနေပြီ”

“ဘာလို့လဲ ကိုတိုး”

“ဒီရေလယ်ကျွန်းကြီးကိုခွဲတုန်းက စေတီမပေါ်သေးဘူး၊ အဲ... ခွဲပြီးလို့ တစ်နှစ်လောက်ကြာတော့မှ သူ့အလိုလို ပေါ်လာခဲ့တာလေ”

“ဒါဆို ဟိုဘက်ကမ်းကလူတွေ ကံကောင်းတာပေါ့နော်”

“ဒီလောက်ရိုင်းစိုင်းနေတဲ့ရွာက ကံကောင်းမလား”

“ကိုတိုး”

“ဘာလဲ ဟေမာန်”

“အဲဒီရွာက တော်တော်လေးကို ဆိုးသလား”

“ဆိုးတာတော့ ပြောမနေနဲ့ ဟေမာန်၊ အားလုံး ဗိုလ်တွေချည်းပဲ၊ တစ်နေ့ တစ်နေ့ ရန်ပွဲမရှိတဲ့နေ့ဆိုတာ မရှိဘူး”

“ကိုတိုးက ဘယ်လိုလုပ်ပြီး သိတာလဲ”

သဗ္ဗညုန်စာပေ

“သိတာပေါ့၊ အဲဒီရွာကနေ ပြေးလာတဲ့ ဒေါ်ဆုံတို့ မိသားစု ပြောပြတာလေ၊ သူတို့မိသားစုတောင် ဘယ်လိုမှမနေရဲလို့ ပြေးခဲ့ကြရတာ၊ တကယ့်လူဆိုးလူမိုက်တွေ နေတဲ့ရွာ၊ ဟေမာန်... ခု ဒီကိုလာရတာတောင် ခပ်လန့်လန့်နဲ့ လာတာ၊ သိပ်အကြာကြီးမနေနဲ့နော်”

“အင်းပါ၊ ခရုလေးတွေကောက်ပြီးရင် ပြန်ကြမယ်၊ ဇာဇာ... သွားပြီးကောက်ကြရအောင်”

“ငါပါလိုက်မယ်လေ”

“စမ်းသိတာရယ်... နင်က ကိုတိုးကြီးနဲ့ အဖော်လုပ်ပြီး နေပေးလိုက်ပါ”

“ဟဲ့... ကောင်မတွေ”

စမ်းသိတာကို ကိုတိုးနဲ့ထားခဲ့ပြီး သောင်စပ်ဆီသို့ ပြေးခဲ့ကြလေသည်။

သောင်ပြင်တွင်ရှိနေသော ခရုကလေးများကို စိတ်တိုင်း ကျ ကောက်ယူနေစဉ်...

“အလဲ... နတ်သမီးလေးတွေပါလား”

“ဟင်”

“ဟယ်”

သောင်ပြင်ပေါ်သို့ ဘယ်အချိန်က ရောက်နေမှန်းမသိသော လူ(၅)ယောက်ကို တွေ့လိုက်ရသောကြောင့် ဟေမာန်နှင့်

သဗ္ဗညုန်စာပေ

၅၂

ရွှေအောင်

ဇာဇာ တစ်ယောက်လက်ကိုတစ်ယောက် ဆုပ်ကိုင်ထားကြသည်။

လူငယ်ယောက်လုံးမျက်နှာတွေ နီမြန်းနေပြီး အရက်မူးနေပုံရသည်။

“တကယ့်နတ်သမီးလေးတစ်ပါးပါလား”

“ဘေးက နတ်သမီးအထိန်းတော်ကလေးလည်း ချောတယ်ဟေ့”

“ရှင်တို့နော်... အနားမကပ်နဲ့”

“ကိုငတိုး... စမ်းသိတာ”

ဟေမာန်နှင့် ဇာဇာ အော်သံကြောင့် ကိုငတိုးနှင့် စမ်းသိတာ အပြေးကလေးရောက်လာကြသည်။

“ဪ... အစောင့်လည်း ပါလာတာကိုး”

“ဟန်တော့ ကျပြီဟေ့၊ သုံးယောက်ဆိုတော့ ငါတို့အတွက် သိပ်ပြီးလှစရာ မလိုတော့ဘူးပေါ့ကွာ၊ ဟား ဟား ဟား...”

“ငါက နတ်သမီးလေးနော်”

လူငယ်ယောက်မျက်နှာတွင် ဘီလူးသရဲစိမ်းသလို ဖြစ်နေကြသည်။

“ခင်ဗျားတို့ကို တောင်းပန်ပါတယ်ဗျာ၊ ကျွန်တော်တို့ ဘုရားလာဖူးတာပါ၊ သွားခွင့်ပြုပါနော်”

သစ္စာမွန်စာပေ

အရမ်းပြာ ရာဇဝင်

၅၃

“ဟေ့ကောင်... မင်း ပါးစပ်ပိတ်ထားစမ်း၊ သွားတွေ ပြုတ်သွားချင်ပြီနဲ့ တူတယ်၊ ဖိုးဆောင်... ငဇော်... ဒီကောင်ကို အရင်ရှင်းလိုက်ကွာ၊ ကြာတယ်”

“ရှင်တို့ မတရားမလုပ်နဲ့နော်”

“ဖြောင်း”

“အား... သေပါပြီဗျာ”

ငတိုးကို တစ်ယောက်ကချုပ်ပြီး တစ်ယောက်က ထိုးနေလေသည်။

ကျန်သုံးယောက်က လေမာန်တို့ကို ဝင်ပြီးဆွဲကြသည်။

“ခွေးတွေ... လွှတ်... လွှတ်”

“လုပ်ကြပါဦး”

“ကယ်ကြပါဦး”

“ဟား ဟား ဟား... မင်းတို့ ဘယ်လိုပဲအော်အော်၊ ကယ်မည့်သူမလာနိုင်ပါဘူး”

အတင်းဆွဲပြီးခေါ်နေစဉ်...

“ဖိုးဆောင်”

“ဟင်... ယဉ်မောင်၊ မင်း... မင်း ဘာလာလုပ်တာလဲ”

“ဟယ်”

ဟေမာန် မမျှော်လင့်ဘဲ တွေ့လိုက်ရသူက ဟေမာန်ကို

သစ္စာမွန်စာပေ

စားစာခံလုပ်ခဲ့သောသူပင် ဖြစ်နေသည်။

“မင်းကို ငါဘာလာလုပ်သလဲဆိုတာကို ပြောစရာ မလိုဘူး ဖိုးဆောင်”

“ဒါဆိုရင် မင်းလမ်း မင်းသွားပေါ့ကွာ၊ ဒါမှမဟုတ်ရင် ဝေစုထဲပါလိုက်လေ၊ ဘယ်လိုလဲ ယဉ်မောင်”

“ဖိုးဆောင်... မင်း ပါးစပ်ပိတ်စမ်း၊ မင်းလို ဘုရားမြေ မှာတောင် ယုတ်မာတဲ့အလုပ်မျိုးလုပ်မယ့်ကောင် မဟုတ်ဘူး”

“ယဉ်မောင်... မင်း သိပ်ပြီးမဟုတ်တော့ဘူးနော်၊ ငါက တစ်ရွာတည်းသားချင်းဆိုပြီး ကောင်းကောင်းမွန်မွန် ပြောနေတာ၊ မင်းလမ်း မင်းသွား”

“မသွားဘူးဆိုရင်ရောကွာ”

“ဒီကောင်တော့... ဟေ့ကောင်တွေ၊ ရှင်းကြစမ်းကွာ”

ယဉ်မောင်ဆီကို နှစ်ကောင်ပြေးဝင်ကာ တိုက်ခိုက်ပေမယ့် အချည်းနှီးပင်။

ယဉ်မောင်မြေဖျားအောက်တွင် ခေါင်းစိုက်သွားကြသည်။

ယဉ်မောင်၏လက်ရည်ကိုသိသော ဇဇော်နဲ့ ဖိုးဆောင် အရမ်းမဝင်ရဲဘဲ ခပ်စောင်စောင် ကြည့်နေသည်။

ဖိုးဆောင်တို့ကို ဦးဆောင်သော စောသိန်းက ဟေမာန်

သစ္စာမွန်စာပေ

လက်ကိုဆွဲလျက် ရပ်ကြည့်နေသည်။

“ဘယ်လိုလဲ ဖိုးဆောင်၊ ဝင်ခဲ့လေကွာ၊ အေး...”

မင်းတို့ မဝင်ရင် ငါဝင်ပြီကွာ”

“ဖြောင်း”

“ဒုတ်”

ယဉ်မောင်လက်သီး ခူး၊ တထောင်ကြားတွင် ဖိုးဆောင်တို့ ပြန်လည်မတုံ့ပြန်နိုင်တော့ပေ။

ယဉ်မောင်နှင့် စောသိန်းတို့နှစ်ယောက်သား မျက်နှာချင်းဆိုင် ကျန်ရစ်ချိန်မှာတော့...

“စောသိန်း... မင်းနဲ့ငါ ဒုတိယတွေ့ဆုံပွဲပဲ”

“ဒီတစ်ခါ မင်းအလှည့်ပဲကွာ ကျား”

စောသိန်း နောက်ကျောမှခါးရှည်ကို ထုတ်ပြီး ယဉ်မောင်ကို ဝင်ပြီးပိုင်းတော့သည်။

ယဉ်မောင် ရှောင်တိမ်း၍ သောင်ပြင်ပေါ်မှ ဝါးဆစ်ပိုင်းလေးကို ကောက်ယူပြီး စောသိန်းလက်ကို ရှိုက်ချလိုက်သည်။

“အ”

စောသိန်းလက်ထဲမှခါး အောက်သို့လွှတ်ကျသွားသလို မြေပြင်တွင် ခူးထောက်ကျသွားတော့သည်။

“ဒီတစ်ခါ မင်းရဲ့ခေါင်းကိုမရှိဘူး၊ သိပ်ပြီး လက်သရမ်းတဲ့ မင်းလက်တွေကို ရှိုက်ချိုးမယ်”

သစ္စာမွန်စာပေ

“ယဉ်... ယဉ်မောင်၊ ငါ တောင်းပန်ပါတယ်ကွာ”

“အေး... မင်းလိုကောင်မျိုးက ပါးစပ်ကတောင်းပန် တတ်တာပဲ သိတဲ့ကောင်၊ ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်တစ်ယောက်ဖြစ်ပြီး သာသနာ့မြေပေါ်မှာ မိုက်ရိုင်းတဲ့အတွက် အပြစ်ဒဏ်တော့ ပေးရ မှာပဲ၊ ကဲကွာ”

“ဖြောင်း”

“အမလေး... ကျိုးပါပြီဗျာ”

“ဖိုးဆောင်”

“ဗျာ... ကိုယဉ်မောင်”

“မင်းတို့အကောင်ကို ခေါ်သွားတော့၊ ရွာရောက်မှ ဆက်ပြီးတွေ့ကြတာပေါ့”

“ဟုတ်ကဲ့”

စောသိန်းကို တွဲခေါ်ပြီး ထွက်သွားကြလေတော့သည်။

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ကိုယဉ်မောင်”

“မင်းက ကျုပ်နာမည်တောင် သိနေပြီးကိုး၊ ရပါတယ်၊ အကြွေးပြန်ဆပ်ခွင့်ရတာပေါ့ဗျာ”

“ရှင်နာမည်ကို သူတို့ခေါ်နေတာကို ကြားလို့ပါ၊ ကျွန်မ နာမည်က နှင်းဆက်ဟောမာန်လို့ ခေါ်ပါတယ်”

“ဟုတ်ကဲ့၊ မှတ်ထားပါ့မယ်”

“သူတို့က ဇာဇာ၊ ဒီဘက်က စမ်းသီတာနဲ့ ကိုငတိုး

သစ္စာမွန်စာပေ

“ကိုငတိုး”

“ပြောပါ ကိုယဉ်မောင်”

“ကျွန်တော် ရွာသားတွေရဲ့ အပြုအမူအတွက် တောင်းပန်ပါတယ်ဗျာ”

“ရပါတယ်ဗျာ”

“ရေတက်တော့မယ်၊ ပြန်ကြတော့လေ”

“ကိုယဉ်မောင်... သွားခွင့်ပြုပါဦး

“ကောင်းပါပြီ နှင်းဆက်ဟောမာန်”

ဟောမာန်တို့ကို ရပ်ထားသည့်စက်လှေထိ လိုက်ပို့ပေး

ရင်း...

“ရန်သူနှစ်ရွာက လူနှစ်ယောက်ဟာ မိတ်ဆွေမဖြစ် ထိုက်ပါဘူး”

“ဘာလဲ၊ ရှင်ကလည်း ရန်သူတွေလိုပဲ သဘောထား မှာလား”

“ကျုပ်အတွက် ရန်သူမရှိပါဘူး”

“ရန်သူမရှိဘူးဆိုတော့ မိတ်ဆွေရော ရှိရဲ့လား”

“အင်း... ဒီစကားကိုပြောရတာ ခက်တယ်လေ”

“ဘာလို့လဲ”

“ကျုပ်ရွာမှာက ကျုပ်ရယ်... ကျုပ်သူငယ်ချင်း

သစ္စာမွန်စာပေ

၅၈

ဧည့်သည်

ဇော်မင်းကလွဲပြီး တခြားလူတွေက ရန်သူတွေလိုဖြစ်နေကြတာ
လေ”

ကိုတိုး ကြိုးကိုဖြတ်ပြီး စက်လှေကို စက်နှိုးနေလေ

ပြီ။

“နောက်မှပြန်ဆုံကြတာပေါ့”

ဟေမာန့်စကားကို ယဉ်မောင် ခပ်ပြုံးပြုံးလေးပဲ ပြုံးပြ
လိုက်တော့သည်။

ပြန်ဆုံကြဖို့ဆိုတာ ဘယ်လိုမှမဖြစ်နိုင်တော့သည့် ကမ်း
တစ်ဖက်ဆီက လူနှစ်ယောက် မဟုတ်လား။

ကမ်းပေါ်တွင် ဟေမာန့်တို့ကို ယဉ်မောင် အတန်ကြာ
အောင်ရပ်ကြည့်ပြီးမှ ကျောပေးသွားခဲ့သည်။

ဟေမာန့်ရင်ထဲတွင် ယဉ်မောင်နှင့် ပြန်ဆုံရလိမ့်မည်လို့
ယုံကြည်နေသလိုပင်။

“မင်းအတွက် ဝေဒနာတစ်ခု ရလိုက်ပြန်ပြီလား
ယဉ်မောင်”

ဇော်မင်း ယဉ်မောင်ပခုံးလေးကိုဖက်ကာ မေးသည့်
အမေးကို ချက်ချင်းမဖြေဘဲ အဝေးမှ ညောင်ညိုပင်ကြီးကို
လှမ်းပြီး ကြည့်နေမိလေသည်။

ထိုညောင်ညိုပင်ကြီးသည် မြရီ သူ့ကိုချစ်တယ်လို့
အဖြေပေးခဲ့သော ညောင်ညိုပင်ကြီးပင် မဟုတ်လား။

“ယဉ်မောင်... ငါမေးနေတာ ကြားရဲ့လား”

“ကြားပါတယ်ကွာ၊ ငါ့နှလုံးသားက ညောင်ညိုပင်ကြီး
ဆီကို ရောက်သွားလို့ပါ”

“ယဉ်မောင်ရယ်... မေ့လိုက်ပါတော့ကွာ”

“ငါမေ့နေခဲ့ပါပြီ၊ ဝေဒနာဆိုတဲ့ စကားလေးနဲ့ ညောင်
ညိုပင်ကြီးက တိုက်ဆိုင်သွားလို့ သတိရတာပါ။ ဇော်မင်း...
ငါ့အတွက် သံယောဇဉ်တစ်စုံကို သိမ်းဆည်းဖို့ ငါ့နှလုံးသားတွေ
က အင်အားမရှိတော့ပါဘူးကွာ”

သစ္စာနှင့်စာပေ

“မြရီတစ်ယောက်တည်းနဲ့ မင်းနှလုံးသားကို အပြီး သတ်လိုက်ပြီလားကွာ”

“အပြီးသတ်တာတော့ မဟုတ်ပါဘူး၊ နောက်ထပ် သံယောဇဉ်ကို ကြောက်နေမိတယ်”

“လူဆိုတာ အသက်ရှင်နေသရွေ့ အချစ်ဆိုတာ ရှိနေ ဦးမှာပဲ ယဉ်မောင်၊ မင်းက အိမ်ထောင်သည်မှမဟုတ်တာ၊ လွတ်လွတ်လပ်လပ် ချစ်ပိုင်ခွင့်ရှိတယ်လေ၊ ဒီလိုတော့ တစ်သက် လုံး မနေပါနဲ့ကွာ”

“ဇော်မင်း... မင်းက ငါ့ကို မိန်းမယူဖို့ ဖိအားပေးနေ တာလား၊ အေးအေးဆေးဆေး နေပါရစေ၊ ဇော်မင်း”

“ငါမျက်လုံးထဲမှာ မင်းနဲ့ ဟို... ဟို ဘယ်သူလဲ”

“နှင်းဆက်ဟေမာန်”

“အေး... နှင်းဆက်ဟေမာန်နဲ့ အရမ်းကိုလိုက်ဖက် တယ်လို့ မြင်နေတာ”

“အရမ်းကိုဝေးပါတယ်ကွာ”

“ဘာကိုဝေးတာလည်း၊ မြစ်ကလေးတစ်ခုခြားတာကို စာဖွဲ့နေရတယ်လို့၊ တချို့ဆိုရင် ပင်လယ်သမုဒ္ဒရာကြီးခြားတာ တောင် ဆုံခဲ့ကြတယ်နော်”

“ပင်လယ်သမုဒ္ဒရာကြီးခြားတာမှ ဆုံလို့ရဦးမယ်၊ ဟိုဘက်ကမ်းနဲ့ ဒီဘက်ကမ်း ဆုံဖို့ဆိုတာ ဘယ်လိုမှစဉ်းစားလို့

သမ္မာဗုဒ္ဓဓာပေ

မရတဲ့ကိစ္စကွ”

ယဉ်မောင်စကားကြောင့် ဇော်မင်း နည်းနည်းတော့ တွေဝေသွားသည်။

ယဉ်မောင်ပြောသလိုပင် ကမ်းတစ်ဖက်ဆီက ဘယ်လို မှ ပသင့်မြတ်နိုင်သော ရွာနှစ်ရွာဖြစ်နေလေပြီ။ ယခုနောက်ပိုင်း တွင် ပြဿနာတွေက ပိုပြီးကြီးထွားနေလေပြီ။

မြစ်ထဲတွင် ပိုက်ပစ်ကြရင်း ရန်ပွဲတွေကြောင့် သေသည့် သူလည်း သေ၊ ထောင်ကျသူလည်းကျနှင့် ရွာနှစ်ရွာ၏ ပဋိပက္ခ သည် အရမ်းကို ကြီးထွားနေလေပြီဖြစ်သည်။

ထိုပြဿနာတွေကို မီးရှို့နေသောသူတွေက ဦးပေါက်ခေါ နှင့် စောသိန်းတို့အုပ်စုပင် ဖြစ်သည်။

“ဇော်မင်း... ခေါင်းထဲမှာ မဖြစ်နိုင်တာတွေကို တွေး မနေနဲ့တော့၊ အချိန်တွေကုန်တယ်၊ ငါ အရက်နည်းနည်းလောက် သောက်ချင်တယ်”

တစ်ပတ်တစ်ခါလောက် ယဉ်မောင် အရက်သောက် ဖြစ်နေခဲ့သည်။

အရက်ကိုကြိုက်၍မဟုတ်၊ စိတ်ပင်ပန်းမှုတွေကို ပြေရာ ပြေကြောင်းဖြစ်စေအောင် သောက်ခြင်းဖြစ်သည်။

“ယဉ်မောင်... အရက်သောက်တာတော့ သောက် ပေါ့ကွာ၊ ရန်တော့ဖြစ်မနေနဲ့၊ မနွဲ့ကတောင် ပြောနေတယ်”

သမ္မာဗုဒ္ဓဓာပေ

“ဘာပြောတာလဲ ဇော်မင်း”

“မင်း ဆိုင်မှာ အရက်သောက်တာကို ကြောက်နေတယ်တဲ့၊ မင်း ဆိုင်ကိုရောက်ပြီဆိုရင် ရန်ပွဲတစ်ခုကတော့ ဖြစ်လာတာပဲတဲ့”

“ဖြစ်မှာပေါ့ကွ၊ ငါ့နားထဲ မျက်စိထဲမှာက မဟုတ်တာတွေ မြင်ရ ကြားရနေတာကို၊ ဒါကြောင့် ရန်ဖြစ်နေရတာ”

“ယဉ်မောင်... ကိုယ့်ရွာအကြောင်းလည်း မင်း အသိဆုံးပဲဟာ၊ အားလုံးက အရက်ကလေးဝင်ပြီဆိုရင် ပေါက်ကရလုပ်ချင်ကြတာလေ၊ ပြီးတော့ ဟုတ်တာလည်း မဟုတ်ဘူး၊ မင်း အမည်ကတော့ ရွာမှာ အတော်လေးကိုထွက်နေပြီ”

“မကောင်းတဲ့ကောင်တွေအတွက် နာမည်ဆိုးထွက်တာကို ငါကျေနပ်တယ်၊ ကဲပါ... ဇော်မင်းရာ၊ ငါ ခဏလေးဝင်သောက်ပြီး ပြန်ခဲ့မှာပါ”

“ငါလိုက်ခဲ့မယ်ကွာ”

“ဇော်မင်း... မင်း ပိုက်ဖာစရာရှိတယ်လေ၊ ငါ့အတွက် ဘာမှမပူနဲ့၊ ငါ့ကိုလုပ်ရဲတဲ့ကောင်ကို ငါရှာနေတာ၊ ခုထိ မတွေ့သေးဘူး”

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သတိတော့မလစ်စေနဲ့၊ ရွာကကောင်တွေက ခိုးကြောင်ခိုးဝှက်လုပ်တတ်တယ်”

“စိတ်ချ သူငယ်ချင်း၊ သွားမယ်”

သစ္စာပွန်စာပေ

ဇော်မင်းကို လမ်းခွဲပြီး ဒေါ်နွဲ့အရက်ဆိုင်ဘက်သို့ လျှောက်ခဲ့လေသည်။

ယဉ်မောင် ရန်မဖြစ်ချင်ပါဘဲ။ ဒါပေမယ့် ရွာမှာက ရန်ကို မေတ္တာနှင့်ဖြေရှင်းလို့မရနိုင်သဖြင့် ရန်ရန်ချင်း တုံ့ပြန်နေခြင်းဖြစ်သည်။

ဒေါ်နွဲ့ဆိုင်ထဲသို့ လှမ်းဝင်လိုက်သည်နှင့် ဆိုင်ထဲတွင် ပထမ ကြားနေရသော စကားသံတွေ တိတ်သွားလေသည်။

ဒေါ်နွဲ့တစ်ယောက် မျက်စိမျက်နှာဖျက်နှင့် ယဉ်မောင်ကို ကြည့်ကာ

“မောင်ယဉ်မောင်... တစ်ပိုင်းပဲလား”

“ဟုတ်တယ် ဒေါ်နွဲ့”

ဒေါ်နွဲ့ အရက်ပိုင်းပုလင်းလေးကို ချပေးရင်း

“မောင်ယဉ်မောင်... ရန်တော့မဖြစ်ပါနဲ့နော်”

“ဒေါ်နွဲ့ ဘာကိုပြောနေတာလဲ”

“ဟို... ဟို... ရန်ဖြစ်မှာကြောက်လို့ပါ၊ ဒီတစ်ခါ ဆိုင်မှာ ရန်ဖြစ်ရင် အရက်လိုင်စင် ပြန်ပြီးသိမ်းမယ်လို့ ပြောထားလို့ပါ”

ဒေါ်နွဲ့ မျက်နှာငယ်ငယ်ဖြင့် ပြောနေသည်ကို စိတ်မကောင်းဖြစ်မိသည်။

ဒေါ်နွဲ့ဘဝမှာက ဒီအရက်ဆိုင်ကလေးနှင့် ထမင်းစား

သစ္စာပွန်စာပေ

နေရသဖြင့် ယဉ်မောင် ဆိုင်ထဲတွင် ရန်ကိုရှောင်မည်လို ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။

“စိတ်ချ၊ ကျွန်တော် သောက်ပြီးတာနဲ့ပြန်မှာပါ”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ကွယ်”

ယဉ်မောင် အရက်ကို အရင်လို အေးအေးဆေးဆေး သောက်မနေတော့ဘဲ ခပ်မြန်မြန်သောက်ကာ ထွက်မည် အပြု...

“ဒေါ်နွဲ့... ဒေါ်နွဲ့”

“ဘာလဲ မျိုးသန့်”

“ကျုပ်ကို အရက်တစ်လုံးပေးဦး”

“မျိုးသန့်... နင် လွန်နေပြီနော်၊ စောစောကပဲ တစ်လုံး ယူသွားပြီးပြီလေ၊ နင့်ကို ငါက ဆက်ကြေး တစ်နေ့တစ်လုံးပေး နေရတာကို နင် ရောင့်တက်မလာနဲ့နော်၊ ငါ မှောင်ခိုရောင်းနေတာ မဟုတ်ဘူး၊ လိုင်စင်နဲ့ရောင်းနေတာ”

“ခင်ဗျား တော်တော်စကားရှည်ပါလားဗျာ၊ ပေးမလား မပေးဘူးလား၊ ခင်ဗျားဆိုင် ပိတ်သွားချင်လို့လား”

ယဉ်မောင်နားထဲတွင် လွန်စွာခါးလှသော စကားလုံးများ ဖြစ်နေလေသည်။

ဆိုင်ထဲတွင် ရန်မဖြစ်ဘူးလို့ ဆုံးဖြတ်ထားသဖြင့် ဘာမှ မပြောဘဲ ဆိုင်အပြင်ကို ထွက်လာခဲ့လေသည်။

သဗ္ဗာဗ္ဗန်စာပေ

ဒေါ်နွဲ့ခမျာ ကြောက်ကြောက်နှင့် မျိုးသန့်ကို အရက်တစ်လုံး ထုတ်ပေးလိုက်ရသည်။

မျိုးသန့်ဆိုသည့်ကောင်က ဦးပေါက်ခေါ်ခေါ်လက်ရုံး တပည့်လုပ်ပြီး ရွာထဲက အရက်ဆိုင်၊ ဖဲဝိုင်း၊ ကြက်ဝိုင်းတွေကို မှိုက်ကြေးခွဲစားနေသည့်ကောင်ပင်။

တစ်ခါတစ်ခါ ကောင်းကောင်းမွန်မွန် ဈေးရောင်းသော သူတွေဆီကတောင် အလွတ်မပေးဘဲ ဗိုလ်ကျမှုတွေပင် ရှိသေးသည်။

ယဉ်မောင် ထိုလုပ်ရပ်ကို ခံပြင်းနေသည်မှာ ကြာခဲ့ပြီ ဖြစ်သည်။

ဦးပေါက်ခေါ်ရော မျိုးသန့်ရော ယဉ်မောင်နှင့် ထိပ်တိုက် မတွေ့သောကြောင့် ထိုလုပ်ရပ်ကို မဖြေရှင်းနိုင်သလို ဖြစ်နေလေသည်။

ခုတော့ ပက်ပင်းထိပ်တိုက်တိုးလေပြီ။ ဆိုင်နှင့် ခပ်လှမ်းလှမ်းတွင် မျိုးသန့်ကို စောင့်နေလိုက်သည်။

မျိုးသန့် ယဉ်မောင်ကို မမြင်ပေ။ မုဆိုးမ ဒေါ်ပြုံးအိမ်ရှေ့မှ ကြက်တစ်ကောင်ကိုပင် တုတ်နှင့် လှမ်းပစ်ပြီး ဖမ်းနေသည်။

“မျိုးသန့်၊ နင် ဘာလုပ်တာလဲ၊ ငါ့ကြက်လေး သေပါပြီ”

“အဖွားကြီး ဘာဖြစ်တာလဲ၊ လျော်ပေးမယ်၊ အမြည်း

သဗ္ဗာဗ္ဗန်စာပေ

၆၆

ရွှေဘေဇ်

မရှိလို့ဗျ”

“နင်တို့ ခုလိုလုပ်တာများနေပြီနော်၊ ခုပြန်ပေး”

မျိုးသန့်လက်ထဲမှကြက်ကို ဒေါ်ပြုံး အတင်းဝင်ပြီးလှသည်ကို မျိုးသန့် တွန်းလိုက်သောကြောင့် ဒေါ်ပြုံး နောက်သို့လဲကျသွားသည်။

ယဉ်မောင် ဒေါသစိတ်ကို ဘယ်လိုမှချုပ်တည်း၍ မရနိုင်သောကြောင့် မျိုးသန့်ကို ပြေးပြီးထိုးပစ်လိုက်သည်။

“ခွပ်”

“အား... မင်း... မင်း”

မျိုးသန့်နှင့် ယဉ်မောင် ရန်တစ်ခါမှမဖြစ်ပူးပေမယ့် ယဉ်မောင်၏သတင်းကို မျိုးသန့် ကြားနေပြီးသားဖြစ်သောကြောင့် လက်တုံ့ပြန်ဖို့ သွေးမရှိပေ။

“ဟေ့ကောင်... ထစမ်း”

“ယဉ်မောင်၊ မင်း ဘာလုပ်မလို့လဲ”

“မင်းလို မိုက်ရိုင်းတဲ့ကောင်ကို ဆုံးမမလို့”

“မင်းနဲ့မဆိုင်ဘူးလေ”

“ဟုတ်တယ်၊ ငါနဲ့တော့ ဘာမှမဆိုင်ဘူး၊ ဒါပေမယ့် မင်းတို့တစ်တွေ ရွာထဲမှာ သိပ်ပြီးရမ်းကားနေတာကို မျက်နှာလွှဲလို့ မရလို့ကွ”

“ဒါ ဆရာပေါက်ခေါခိုင်းတာ”

သဏ္ဌာမ္မန်စာပေ

† ခရမ်းပြာ ရာဇဝင်

၆၇

“မင်းဆရာက ဘာကောင်မို့လို့လဲ၊ ဥပဒေမဲ့တိုင်းပြည် မဟုတ်ဘူး၊ ဗိုလ်ကျချင်တိုင်း ဗိုလ်ကျလို့မရဘူး၊ မင်းအိတ်ထဲမှာ ဘယ်လောက်ပါလဲ ပြစမ်း”

မျိုးသန့်အိတ်ထဲတွင် ငွေတစ်ထောင်တန် အထပ်လိုက်ကို တွေ့ရပြီး ယဉ်မောင် နှိုက်ယူကာ

“ဒေါ်ပြုံး... ကြက် ဘယ်လောက်တန်လဲ”

“မပြောတတ်ပါဘူးကွယ်”

“ကြားက ကျွန်တော် ဈေးဖြတ်ပေးမယ်၊ ၅၀၀၀/- ယူလိုက်”

“ယဉ်မောင်... ဒါ ဆရာပေါက်ခေါ ဆက်ကြေးတောင်းခိုင်းတဲ့ ပိုက်ဆံတွေနော်”

“ဘာကွ၊ ဆက်ကြေး ဟုတ်လား၊ ဆက်ကြေးပေးရအောင် မင်းတို့က အမဲရောင်နယ်မြေက သူပုန်တွေလား အေး... မင်းဆရာကိုပြောလိုက်၊ ယဉ်မောင် ဆက်ကြေးထဲက အမြတ်တော်ခွန်ကောက်တယ်လို့၊ သွားတော့”

“ယဉ်မောင်”

“ကဲကွာ... စကားရှည်ဦး”

မျိုးသန့် ကျောက်ဆောင်ကန်လိုက်သဖြင့် ရှေ့သို့ စိုက်ကျသွားသည်။

“မင်းဆရာကို ပြောလိုက်ဦး၊ မကျေနပ်ရင် ယဉ်မောင်

သဏ္ဌာမ္မန်စာပေ

၆၈

ရွှေဘဝ

ဆီ လာခဲ့လို့”

မျိုးသန့် ဘာမှမပြောတော့ဘဲ ခပ်သွက်သွက် ထွက်သွားလေတော့သည်။

“ဒေါ်ပြုံး ကျေနပ်လား”

“ကျေနပ်ပါတယ်ကွယ်၊ ငါလည်း ဒီရွာကနေ ထွက်ပြေးချင်နေပါပြီ၊ တကယ့်လူဆိုးလူမိုက်တွေ နေတဲ့ရွာပဲ”

“ဒေါ်ပြုံး ဘာမှမပူနဲ့၊ ကျွန်တော့်ကို ဒီကောင်တွေ မသတ်နိုင်သရွေ့ ရွာကို ကျွန်တော်စောင့်ရှောက်မယ်”

“ကျေးဇူးကြီးလှပါတယ်ကွယ်၊ မင်းကိုတော့ ဒီကောင်တွေ တော်တော်လေးကြောက်ကြပါတယ်၊ ဟိုဘက်ကမ်းက ဦးမြိုင်လေးကို သွားယူပေးကတည်းက မင်းသတ္တိကို ဒီကောင်တွေ မယှဉ်ရဲကြတော့ပါဘူး၊ ဒါပေမယ့် သတိတော့ထားကွဲ့၊ ဒီကောင်တွေက ခွေးတွေလို အုပ်စုကောင်းကောင်းနဲ့ ချောင်းပြီး ကိုက်တတ်တယ်”

“ဒီတော့လည်း ဒီခွေးအစွယ်တွေကို ရိုက်ချိုးဖြစ်တာပေါ့ဗျာ”

ယဉ်မောင် အရယ်လေးနှင့်ပြောကာ ထွက်ခဲ့လေတော့သည်။ ကောင်းသူတွေအတွက် မကောင်းသူနှင့် ရန်ဖြစ်ရခြင်းသည် ယဉ်မောင်အတွက် ဂုဏ်ယူစရာတစ်ခုပင် မဟုတ်လား။

သဏ္ဌာန်စာပေ

“ဆရာပေါက်ခေါ၊ ဒီအတိုင်းဆိုရင် မလွယ်တော့ဘူးနော်”

“အေးပါကွာ၊ ငါလည်း ဒီကောင်ကို ဘယ်လိုရှင်းရမလဲဆိုတာ စဉ်းစားနေတာ”

“ဘယ်လိုမှစဉ်းစားမနေနဲ့၊ ဒီကောင်အိမ်ကို ညဘက် သွားပြီး အပြတ်ရှင်းမယ်”

မျိုးသန့်နှင့် စောသိန်းတို့က သူတို့ခံခဲ့သမျှတွေကို လက်တုံ့ပြန်ရန် ဆန္ဒပြင်းပြနေလေသည်။

“မင်းတို့ကပြောတော့ လွယ်တယ်၊ ဒီကောင်ကို ငါတို့သတ်တာ သိသွားရင် ထောင်ကျမှာကွ”

“ဟာ... ဆရာကလည်း၊ မသိအောင်ရှင်းရမှာပေါ့”

“မဖြစ်သေးပါဘူးကွာ၊ ရွာထဲမှာရှင်းရင် တစ်နေ့မဟုတ် တစ်နေ့ပေါ့သွားမှာပဲ၊ ရဲကင်းက ခုဆိုရင် ဟိုဘက်ရွာမှာတောင်

သဏ္ဌာန်စာပေ

ရွှေဘဝင်

၇၁

စခန်းလုပ်နေပြီ၊ ငါစဉ်းစားနေတာ တစ်ခုရှိတယ်”

“ဘာလဲ ဆရာပေါက်ခေါ်”

“ဒီကောင်ကို စောသိန်းမိန်းမ မြရီနဲ့ အကွက်ချောင်း ပြီးရှင်းရင် ကောင်းမယ်”

“ဆရာက ဘယ်လိုအကွက်ချောင်းမှာလဲ”

“မြရီက အရေးကြီးလို့ခေါ်တဲ့စာကို ပေးခိုင်းပြီး ဒီကောင်ရောက်လာတာနဲ့ ရှင်းမယ်ကွာ”

“ဒီကောင်လာပါ့မလား”

“လာမှာသေချာတယ်၊ မြရီအပေါ်မှာ ဒီကောင်က အရမ်းကို သံယောဇဉ်ကြီးတာ၊ မင်း ဘယ်လိုသဘောရလဲ စောသိန်း”

“ဒီကောင်ကို ရှင်းရမယ်ဆိုရင် မြရီ ဘာဖြစ်ဖြစ်ဗျာ”

“ဒါဆိုရင် အကောင်အထည်ဖော်ကြတာပေါ့၊ ပီပီရီရီ တော့ ဖြစ်ပါစေ”

“နေဦး ဆရာပေါက်ခေါ်”

“ဘာလဲ စောသိန်း”

“ဒီကောင်က မြရီလက်ရေးကို သိတယ်ဗျ၊ ကျုပ်တို့ ရေးပေးလို့မဖြစ်ဘူး”

“ဒါတော့ မင်းမိန်းမကို မင်း စည်းရုံးပေါ့”

“မဖြစ်ဘူး၊ ဒီကောင်မက ဒီကောင်အတွက်ဆို

သစ္စာမရှိစာပေ

ခရမ်းပြာ ဘုရင်

၇၁

အသက်အသေခံမည့် မိန်းမ”

“ဒါဖြင့် နှုတ်နဲ့ပဲ ပြောခိုင်းကွာ”

“ဟုတ်ပြီ၊ အိမ်မှာခိုင်းထားတဲ့ ချာတိတ်လေးကို ပြော ခိုင်းရမယ်”

“ဘယ်တော့လောက်စမလဲ”

“ဒီညပဲစကြရအောင် စောသိန်း၊ မင်း အိမ်ပြန်ပြီးခိုင်း တော့၊ ငါတို့က ညအတွက် လူစုထားမယ်”

“အိုကေ”

ပေါက်ခေါ်နှင့် စောသိန်း လူချင်းခွဲပြီးသွားမည်အပြု...

“ဆရာပေါက်ခေါ်”

“ဟေ့... ဖိုးဆောင် ဘာဖြစ်လာတာလဲ”

“ဟိုဘက်ကမ်းက ချာတိတ်တစ်ယောက်ကို ကမ်း နဲ့ဘေးမှာတွေ့လို့ ခေါ်ထားတယ်၊ ဒီကောင်လေး ခရီးသည် တစ် ယောက်ကို လိုက်ပို့တာ”

“ဒါ ငါတို့အတွက် ငွေပဲ”

ပေါက်ခေါ်တို့ ပြန်ပေးသဘောမျိုး လုပ်နေကြခြင်း ဖြစ် သည်။

“စောသိန်း၊ ဒီကောင်ကိစ္စကို နောက်မှလုပ်မယ်၊ ငွေ ရပေါက်ကိစ္စကို အရင်လုပ်ကြရအောင်”

“ဆရာပေါက်ခေါ်သဘောပဲလေ”

သစ္စာမရှိစာပေ

“ဖိုးဆောင်... ဒီကောင်လေး ဘယ်သူဘယ်ဝါဆိုတာ ရော မေးပြီးပြီလား”

“အားလုံး မေးပြီးပြီ ဟိုဘက်ကမ်းရွာက ငါးခိုင်ဇော်ဦး ရဲ့ သားတဲ့၊ ငွေတွေလျှံတယ်”

“ငွေလျှံဖို့က အရေးကြီးတယ်ဟေ့၊ မျိုးသန့်... မင်းနဲ့ ဖိုးဆောင် ဟိုကမ်းကိုသွားပြီး စာပေးခဲ့၊ ဒီညမှ လာပြီးမရွေးရင် လက်လွန်စရာဖြစ်မယ်လို့ ရေးလိုက်၊ ကြားလား”

“ချိန်းမယ့်နေရာကရော”

“အရင်နေရာပဲ၊ ဝါးနက်တောထဲမှာပဲ ချိန်း၊ ရဲတွေ ဘာတွေ အကြောင်းကြားရင် သတ်ပစ်မယ်ပါရေးကွာ၊ သွား တော့၊ ငွေက လိုနေပြီ၊ မနက်ဖြန် အရှေ့ရွာမှာ အာဝါဒေးပွဲရှိ တယ်”

မျိုးသန့်နှင့် ဖိုးဆောင် ခပ်သုတ်သုတ်လေး ထွက်သွား တော့သည်။

“စောသိန်း... မနက်ကျမှ ယဉ်မောင်ကိစ္စကို ရှင်းမယ် ဟေ့”

“ဆရာပုဂံခေါ် သဘောပဲ၊ ကျုပ်ကတော့ လက်ကို ယားနေတာပဲဗျာ”

“အေးပါကွာ၊ မင်းလက်အယား ပြေစေရပါ့မယ် စိတ်ချ”

သဏ္ဌာန်စာပေ

ပေါက်ခေါ်တို့ ပြောဆိုနေကြသည်ကို အနောက်ဘက် ထန်းပင်အောက်မှ ခိုးလေး ကြားနေရသည်။

ခိုးလေး မိဘနှစ်ပါးလုံး မကြာခင်က ဆုံးပါးသွားပြီး ခိုကိုးရာမဲ့ဖြစ်နေချိန်တွင် ဇော်မင်းမိခင် ဒေါ်ခင်ညိုက မွေးစား ထားသော ကလေးတစ်ယောက်ပင် ဖြစ်သည်။

ခိုးလေး ပေါက်ခေါ်တို့လူစုထွက်သွားသည်ကို စောင့်ပြီး ပုန်းနေသော ထန်းပင်နောက်မှထကာ အိမ်ဆီသို့ တန်းပြီးပြေး လာခဲ့တော့သည်။

အိမ်ကိုရောက်တော့ အိမ်ရှေ့ကွပ်ပျစ်တွင် ယဉ်မောင် နှင့် ဇော်မင်း ပိုက်ကိုပြင်နေကြသည်။

“ခိုးလေး ဘာဖြစ်လာတာလဲ၊ ပြောစမ်း”

“ဟို... ဟို... ဦးပေါက်ခေါ်တို့...”

ခိုးလေး သူကြားသမျှကို အကုန်ပြန်ပြီး ပြောပြလိုက် သည်နှင့်...

“ဟင်”

“တောက်... ဒီကောင်တွေ လူမိုက်မဟုတ်တော့ဘူး ကွ၊ ပြန်ပေးသမားတွေ ဖြစ်နေပြီ”

“ယဉ်မောင်... ဒီကိစ္စကို သက်ဆိုင်ရာကို အကြောင်း ကြားရင်ကောင်းမယ်”

“မင်း သွားပြီးအကြောင်းကြားကွာ၊ ငါ လိုက်သွား

သဏ္ဌာန်စာပေ

မယ်၊ အချိန်က မရှိတော့ဘူး၊ မှောင်စပြုနေပြီ”

“ယဉ်မောင်... မင်းတစ်ယောက်တည်း ဖြစ်ပါ့မလား”

“စိတ်ချ၊ ဘာမှမဖြစ်စေရဘူး”

ဇော်မင်းနှင့် ယဉ်မောင် လမ်းခွဲပြီး ယဉ်မောင် လှေဆိပ်ကို ဆင်းကာ ရေလယ်ကျွန်းဆီသို့ စက်လှေဖြင့် ထွက်ခဲ့လေတော့သည်။

ကျွန်းဆီသို့ရောက်တော့ ပိုးချုပ်နေလေပြီ။

စက်လှေကို ပေါက်ခေါ်တို့မတွေ့နိုင်သောနေရာတွင် ရပ်ကာ ဝါးနက်တောဘက်သို့ ထွက်လာခဲ့၏။

ဝါးပင်များကြားမှသွားရသဖြင့် အခက်အခဲများစွာရှိနေသည့်အပြင် ဝါးကိုင်းများကြောင့် ယဉ်မောင်အင်္ကျီတွေ စုတ်ပြဲနေလေတော့သည်။

ခပ်လှမ်းလှမ်းတွင် မီးရောင်လေးကို လှမ်းပြီးမြင်လိုက်သည်နှင့် ပေါက်ခေါ်တို့အုပ်စုဆိုသည်ကို သိလိုက်ရသည်။

ထိုအုပ်စုနားကို ခြေသံလုံစွာဖြင့် ချည်းကပ်ပြီး အခြေအနေကို ကြည့်လိုက်တော့ ဖမ်းထားသော ကောင်လေးကို ကြိုးတုပ်ပြီး ဝါးပင်တွင် ချည်ထားသည်။

ပေါက်ခေါ်တို့ကတော့ အရက်ပုလင်းကြားတွင် ယစ်မှူးနေကြသည်။

“မျိုးသန့်၊ မင်း သေသေချာချာ ပေးခဲ့လား”

“ပေးခဲ့တယ် ဆရာပေါက်ခေါ်”

“ပင်း စာပေးခိုင်းတဲ့ကောင်ကရော စိတ်ချရဲ့လား”

“စိတ်ချရတယ်။ ဒီကောင့်ကို ကောင်းကောင်းမွေးထားတာ”

မျိုးသန့် တစ်ဖက်ရွာမှာ ချာတိတ်တစ်ကောင်ကို အပိုင်စည်းရုံးပြီး ခိုင်းစားနေသည်မှာ ကြာခဲ့ပြီဖြစ်သည်။

ယဉ်မောင် ကြိုးချည်ထားသော ကောင်လေးနားကို ကပ်ကာ

“ဟင်”

“ရှု... မင်းကို လာပြီးကယ်တာ၊ စကားသံမထွက်နဲ့”

“ဟုတ်... ဟုတ်ကဲ့”

ပေါက်ခေါ်တို့က မြစ်ကမ်းဘက်မှလာမည့် စက်လှေကို သာ အာရုံရောက်နေပြီး ကောင်လေးကို သိပ်ဂရုမထားကြပေ။

ကြိုးဖြင့်ချည်နှောင်ထားသဖြင့် စိတ်ချစွာ နေနေခြင်းပင် ဖြစ်သည်။

“ဆရာ... ကောင်လေး မရှိတော့ဘူး”

“ဟင်”

“ဟာ”

၇၆

ရွှေဘဝ

ဝါးပင်မှာချည်ထားသော ကောင်လေး မတွေ့တော့မှ
မျက်လုံးပြူးကာ လိုက်ကြတော့သည်။

ယဉ်မောင် ကောင်လေးလက်ကိုဆွဲကာ ရပ်ထားသည့်
စက်လှေဆီကို ဆွဲခေါ်ရင်း

“အား”

“ဟင်”

ကောင်လေးခြေထောက်တွင် ဝါးငုတ်ဆူးသွားသဖြင့်
ယဉ်မောင် ပွေ့မကာ ပြေးရတော့သည်။

ယဉ်မောင် တစ်ကိုယ်လုံးတွင် ဝါးကိုင်းခြစ်ရာများ
ကြောင့် ဒဏ်ရာများ ရစရာမရှိအောင် ဖြစ်နေလေသည်။

“လိုက်ဟေ့... ရှေ့မှာ ပြေးနေကြတယ်”

နောက်မှလိုက်လာသောအသံတွေက နီးကပ်လာပြီ
ဖြစ်၍ ယဉ်မောင် ခန္ဓာကိုယ်ကဒဏ်ရာတွေကို ဂရုမစိုက်နိုင်တော့
ဘဲ အားစိုက်ပြေးရင်း စက်လှေပေါ်သို့ ကောင်လေးကိုတင်ကာ
မောင်းထွက်ခဲ့လေသည်။

“အား... ကျွတ်... ကျွတ်”

“မင်း သိပ်ပြီးနာနေလား”

“ဟုတ်ကဲ့”

“ရော့... ဝါးအင်္ကျီစနဲ့ စည်းထားလိုက်၊ ကမ်းကိုရောက်
မှ ဆေးထည့်ကြတာပေါ့ကွာ၊ အားတင်းထား၊ ရောက်တော့မှာပါ”

သစ္စာမွန်စာပေ

နတ် ခရမ်းပြာ ရာဇဝင်

၇၇

ကောင်လေးကို ပတ်တီးစည်းခိုင်းပြီး ကမ်းဆီသို့ စက်
လှေကို ထိုးပြီးမောင်းလာခဲ့တော့သည်။

ကမ်းခြေနားသို့ရောက်တော့ မီးရောင်များစွာကို လှမ်း
ပြီး တွေ့နေရသည်။

ယဉ်မောင်အတွက် အန္တရာယ်တစ်ဖက်ကမ်းကို ရောက်
လာခြင်းပင် မဟုတ်လား။

ယဉ်မောင် ကောင်လေးကို ရေထဲကနေ သွားခိုင်းရန်
မှာလည်း ဘယ်လိုမှမသင့်ပေ။ ကောင်လေးခြေထောက်မှာက
ဒဏ်ရာနှင့် မဟုတ်လား။

စိတ်ကို ယတိပြတ် ဆုံးဖြတ်ချက်ချပြီး ကမ်းဆီသို့
စက်လှေကို မောင်းခဲ့လေတော့သည်။

ကမ်းပေါ်ရောက်မှ မီးရောင်တွေက ယဉ်မောင်ဆီကို
ရောက်လာကြပြီး

“သံချောင်း ပါလာပြီဟေ့”

“လိုက်ပို့တဲ့ကောင်က ဟိုဘက်ကမ်းကကောင်
မဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်”

“ဒါဆို ရှင်းပစ်ကွာ၊ ဟိုဘက်ကမ်းကကောင်ဆိုရင်
လေသံတောင် မကြားချင်ဘူး၊ ချကွာ”

“ဟေ့ကောင်တွေ... ပါးစပ်ပိတ်စမ်း”

သစ္စာမွန်စာပေ

ရွှေလူကြီး ဦးလှကြိုင်အသံကြောင့် အားလုံး ပါးစပ်
ပိတ်သွားကြသည်။

ယဉ်မောင် သံချောင်းကိုပွေ့မပြီး ကမ်းပေါ်သို့ တစ်လှမ်း
ချင်း တက်ခဲ့သော်လည်း ခေါင်းထဲတွင် မူးဝေနေလေသည်။

ဒါပေမယ့် ယဉ်မောင် သတိတော့အလစ်မခံပေ။ စိတ်
ကိုတင်းပြီး လျှောက်လာခဲ့သည်။

“ခင်ဗျားတို့ သတ်ချင်ရင် သတ်နိုင်တယ်”

“အစ်ကိုကို မသတ်ပါနဲ့၊ အစ်ကိုက ကျွန်တော့်ကို
ကယ်ခဲ့တာပါ”

“သား”

သံချောင်း၏ဖခင်ဖြစ်သူက အပြေးကလေးဆင်းပြီး ခေါ်
ချိန်တွင် ယဉ်မောင် စိတ်အာရုံတွေ ဘယ်လိုမှထိန်းမရအောင်
ဖြစ်နေပြီး ခူးထောက်ကျသွားတော့သည်။

“သေရင် သေပါစေကွာ”

“ဟုတ်တယ်၊ ဒီအတိုင်းထားလိုက်ကြ”

“ရှင်တို့ လူတွေမှဟုတ်ရဲ့လား၊ ကိုယ့်ရွာက ကလေး
ကို ကယ်ပြီးလာပို့တဲ့သူကို ရှင်တို့က ရန်သူလိုဆက်ဆံတာ
အရမ်းကို ရိုင်းတယ်၊ အဘ သူ့ကိုအမြန်ဆုံးခေါ်ပြီး ဆေးကုပေး
ပါ”

ယဉ်မောင်မျက်လုံးထဲတွင် ဘာကိုမှ သဲသဲကွဲကွဲ မမြင်

သဗ္ဗာဓုနိဗ္ဗာဏ

ရပေမယ့် သူ့ဘက်မှ ပြောပေးနေသော အသံရှင်ကိုတော့
ယဉ်မောင် ကောင်းကောင်းမှတ်မိသလို ရှိနေသည်။

“ရှင် သတိထားပါ”

“ပင်း”

“ကျွန်မ ရှင်မိတ်ဆွေ နှင်းဆက်ဟေမာန်ပါ”

“နှင်းဆက်ဟေမာန်”

သူမအမည်လေးကို ယဉ်မောင်နှုတ်ဖျားမှ ရွတ်ဆိုပြီး
ခန္ဓာကိုယ်သည် ကမ္ဘာမြေကြီး တိမ်းစောင်းသွားသလို ယိမ်း
သွားလေသည်။

“ကိုယဉ်မောင်... ကိုယဉ်မောင်... အဘ... လုပ်ပါ

ဦး”

“ကျော်ဘ၊ ငမျိုး... ဝိုင်းပြီး မကြစမ်း”

“ဟုတ်ကဲ့ ဆရာ”

နှင်းဆက်ဟေမာန် ရင်ခွင်ထဲတွင် ခေါင်းငိုက်စိုက်ကျ
သွားပြီးနောက် ယဉ်မောင်တစ်ယောက် လောကကြီးနှင့်
အဆက်အသွယ် ပြတ်တောက်သွားလေတော့သည်။

သဗ္ဗာဓုနိဗ္ဗာဏ

ခန္ဓာကိုယ်တစ်ခုလုံး ကိုက်ခဲပြီး ခေါင်းထဲတွင် မူးဝေနေဆဲ...

မျက်လုံးစုံကို ယဉ်မောင် ဖွင့်ကြည့်တော့ သူနေထိုင်ခဲ့သော နေရာမဟုတ်သည်ကို သိလိုက်ရသည်။

ယဉ်မောင်ကို တစ်ဖက်ကမ်းရွာမှ ဖမ်းဆီးထားလိုက်ပြီလားဆိုသည့်အတွေး ခေါင်းထဲရောက်လာပြီး လှဲနေရာမှ ထလိုက်သည်။

“အား ကျွတ် ကျွတ်”

တစ်ကိုယ်လုံး ကိုင်ရိုက်ထားသလို နာကျင်နေသည်။

“ရှင် ဗထနဲ့လေ၊ ဘာလုပ်ချင်လဲ ပြော”

“ဟင်”

သစ္စာပူဇော်စာပေ

၁၈၆၆ ခုနှစ်

က

ယဉ်မောင်ဆီကို ရေနှေးလှဲနှင့် အဝတ်စအပြုလေးကို ကိုင်ပြီးဝင်လာသော နှင်းဆက်ဟောမာန်ကို တွေ့လိုက်ရသည်။

“မင်း နှင်းဆက်ဟောမာန်နော်”

“ဟုတ်ပါတယ်”

“ကျုပ် ဘယ်ကိုရောက်နေတာလဲ”

“ကျွန်မအဘရဲ့ လယ်ထဲက တဲလေးကိုပါ”

“ကျုပ်ကို ဖမ်းထားကြတာပေါ့”

“ရှင်ရယ်၊ ရှင်က ဘာအမှုတွေကျူးလွန်လို့ ဖမ်းထားရမှာလဲ ပြောပါဦး။ ရှင်ကို ဆေးကုပေးဖို့ ခေါ်ထားတာ”

ဟောမာန်စကားကို ယဉ်မောင် ယုံကြည်သည်။

ဟောမာန်နှင့် ယဉ်မောင်ကြားတွင် ရန်သူသစ္စာ ဆက်ဆံစရာမရှိသော လူနှစ်ယောက်ပင် မဟုတ်လား။

“မင်းအဘကရော ကျုပ်ကို ကြည့်ပြုရဲ့လား”

“ခက်နေပြန်ပြီ၊ ရှင်က ကျွန်မတို့ရွာက ကလေးကို ကယ်ခဲ့တဲ့သူပဲ၊ မကြည့်ပြုရစရာမရှိပါဘူး။ ကဲပါ... စကားတွေ နောက်မှပြော၊ ရှင်ဒဏ်ရာတွေ ဆေးထည့်ရအောင်”

ဟောမာန် ရင်းရင်းနှီးနှီးပင် ယဉ်မောင်ဘေးတွင် ဝင်ပြီး ထိုင်လေသည်။

ကိုယ်ပေါ်တွင် ဝါးအဆူးတွေကြောင့် ရထားသော ဒဏ်ရာတွေက နေရာအနှံ့တွင် ရှိနေလေသည်။

သစ္စာပူဇော်စာပေ

“ရှင်အင်္ကျီကို ချွတ်ပါ”

“ရပါတယ်ဗျာ၊ အားနာစရာကြီး”

“ရှင် ဘာမှစကားတွေ ပြောမနေနဲ့တော့၊ ရှင်နဲ့ကျွန်မ က မိတ်ဆွေတွေဆိုတော့ အားနာတာတွေ ဘာတွေ ပြောမနေ နဲ့တော့”

ယဉ်မောင် ကိုယ်ပေါ်မှ ဒဏ်ရာများကို ရေခွေးဖြင့် ဆေး ကြောပေးနေရင်း နှင်းဆက်ဟောမာန်မျက်နှာလေးကို အနီးကပ် ဆုံး ကြည့်မိလိုက်လေသည်။

ဟောမာန်မျက်နှာလေးထက်တွင် အပြစ်ကင်းစင်သော အလှတရားတို့က တကယ်စွဲမက်ဖွယ်ကောင်းလှသည်။ ဒီထက်ပိုပြီး နှစ်လိုဖွယ်ကောင်းသော အရာက လူသား အချင်းချင်း စာနာမှုတရားလေးပင် ဖြစ်သည်။

“ကျုပ်ခေါ်လာတဲ့ ကလေးဒဏ်ရာကရော”

“သံချောင်းလား၊ အင်း... သက်သာနေပါပြီ၊ သံချောင်းက ရှင့်ဆီကို စိတ်မချလို့ လာချင်နေတာလေ၊ ဆေး ထည့်ရအောင်၊ ဆေးက စပ်တယ်နော်”

“ရပါတယ်”

ပုလင်းထဲက ဆေးအရည်တွေကို ဂွမ်းစနင့်တို့ပြီး

ဒဏ်ရာပေါ်သို့ သုတ်သည်နှင့်...

“အား... စပ်... စပ်တယ်”

သဏ္ဌာန်စာပေ

“အဲ”

နှင်းဆက်ဟောမာန်လက်ကလေးကို ယောင်ယမ်းပြီး ဆုပ်ကိုင်မိသွားသဖြင့်

“တောင်းပန်ပါတယ်၊ တမင်လုပ်လိုက်တာ မဟုတ်ပါ ဘူး”

“ကျွန်မက ဘာပြောနေလို့လဲ”

ဆုပ်ကိုင်ထားသော လက်ကလေးကို ပြန်ရုပ်သိမ်းပြီး စပ်သမျှကို ကြိတ်မှိတ်နေလေသည်။ အားလုံးပြီးစီးသွားမှ

“အင်္ကျီပြန်ဝတ်ထား၊ ပြီးရင် ရှင်စားဖို့ တစ်ခုခု စီစဉ် ခဲ့မယ်”

“နှင်းဆက်ဟောမာန်”

“ရှင် ဘာပြောချင်တာလဲ၊ ပြောလေ”

“ကျုပ် ပြန်လို့မရဘူးလား”

“ရှင့်ဒဏ်ရာတွေက လှေလှော်ဖို့မပြောနဲ့၊ လမ်း လျှောက်ဖို့တောင် မရသေးဘူး၊ သွေးထွက်များပြီး ရှင် အားနည်း နေတယ်လေ”

“ဒါဆို ဘယ်လောက်ကြာအောင် နေရမှာလဲ”

“အနည်းဆုံး သုံးရက်လောက် ရှင် နားလိုက်ပါ၊ ဘာလဲ... ရှင်လုံခြုံရေးအတွက် စိုးရိမ်နေလို့လား”

“ဒီအတွက်တော့ ဘာမှပူပင်စရာမရှိပါဘူး၊ သံချောင်း

သဏ္ဌာန်စာပေ

လေးကို ကယ်လာတည်းက ကျုပ်အသက်ကို စတေးထားပြီး သားပါ”

ဟေမာန် ယဉ်မောင့်မျက်နှာလေးကို ခပ်ပြုံးပြုံးလေး စိုက်ကြည့်ပြီး

“ရှင်ဟာ လေးစားစရာကောင်းတယ်”

“ဘာလို့များလဲ”

“ဒီလောက် ကိုယ့်ပေါ်မှာ အန္တရာယ်ပြုနိုင်တဲ့နေရာ ကို အရဲစွန့်ပြီး လာရတယ်လို့”

“ဒါကတော့ဗျာ၊ အပြစ်မဲ့တဲ့ ကလေးတစ်ယောက် အတွက်ရယ်၊ မတရားတဲ့လုပ်ရပ်တွေကို လက်မခံနိုင်လို့ပါ”

“ရှင်တို့အိမ်က စိတ်ပျားပူနေမလား”

“ကျုပ်ကိုစိတ်ပူမည့်သူဆိုလို့ သူငယ်ချင်းတစ်ယောက် ပဲ ရှိပါတယ်လေ”

“မိဘတွေရော မရှိကြဘူးလား”

“ဟင့်အင်း... မရှိကြတော့ဘူးလေ၊ ကျုပ်က တစ် ကောင်ကြွက်ပါ”

“ဪ”

“သမီး ဟေမာန်”

“ဟင်... အဘ”

တဲထဲသို့လှမ်းဝင်လာသော ဦးလှကြိုင်အသံကြောင့်

သစ္စာမွန်စာပေ

ဟေမာန် ထိုင်ရာမှ ထရပ်လိုက်သည်။

“သမီး ဒီကိုဘာလာလုပ်တာလဲ”

“ဆေးလာပြီးထည့်ပေးတာပါ”

“ဆေးထည့်ပေးရမည့်ကိစ္စက သမီးကိစ္စမဟုတ်ဘူး။

ဆေးဆရာကိစ္စလေ”

ဦးလှကြိုင် နင်းဆက်ဟေမာန် ခုလိုလာသည်ကို မလို လားသည့်သဘောတော့ ရှိနေလေသည်။

“ဆေးဆရာက ဒီမနက် တစ်ဖက်ရွာကို သွားစရာရှိ လို့ သူ့တာဝန်ကို သမီးက ယူပေးထားတာပါ”

“ဒါဆို တခြားတစ်ယောက်ကိုခိုင်း၊ နောင် ဒီကိုမလာ နဲ့ ကြားလား”

“သမီး ဒီကိုလာတာ ဘာကိုထိခိုက်စရာရှိလို့လဲ”

“သမီး... ထပ်ပြီးစကားမရှည်နဲ့တော့၊ ခု ပြန်စမ်း”

ဟေမာန် သိပ်ပြီးမကြည်လင်သောမျက်နှာနှင့် တဲ အပြင်ကို ထွက်သွားသည်။ ဦးလှကြိုင် ယဉ်မောင့်မျက်နှာကို စေ့စေ့ကြည့်ပြီး

“မင်းနာမည်က ယဉ်မောင်နော်”

“ဟုတ်ပါတယ်”

“မင်းနဲ့သမီးက ဘယ်လိုပတ်သက်လဲ”

ဦးလှကြိုင်စကားက သံသယတွေ့ပါနေသည်။

သစ္စာမွန်စာပေ

လိ

ရွှေဘင်

“နင်းဆက်ဟေမာန်နဲ့ ကျွန်တော် ဘယ်လိုမှမပတ်သက်ပါဘူး”

“မင်းညာနေတာလား၊ ငါ မယုံဘူး”

“ဦးလေးမယုံတာတော့ ကျွန်တော် ဘာမှမတတ်နိုင်ပါဘူး၊ ကျွန်တော့်စကားက အမှန်တိုင်းပြောတာပဲ”

“ကောင်းပြီလေ၊ မင်းနဲ့ ငါ့သမီး ဘယ်လိုပတ်သက်သည်ဖြစ်စေ၊ မပတ်သက်သည်ဖြစ်စေ၊ မင်းကို သတိပေးလိုက်မယ်၊ နောက်နောင် ငါ့သမီးနဲ့ ဘယ်လိုမှမပတ်သက်ပါနဲ့၊ အေးပတ်သက်ခဲ့ရင်လည်း မင်းအတွက် ကံကောင်းမှာမဟုတ်ဘူး”

ယဉ်မောင် ထိုသတိပေးစကားကို နားထောင်စရာ မလိုပေ။ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ နင်းဆက်ဟေမာန်နှင့် ယဉ်မောင်က ဘာမှဖြစ်သည့်သူတွေမှ မဟုတ်ခဲ့ပေ။

“ဘယ်လိုလဲ၊ မင်း ကတိပေးနိုင်မလား”

“ကျွန်တော်က ဘာကိုကတိပေးရမှာလဲ”

“မင်း နားဝေးလှချည်လား”

“ကျွန်တော် နားမဝေးပါဘူး၊ ဦးလေးတောင်းတဲ့ ကတိကို ကျွန်တော်က ပေးစရာမှမလိုတာ”

“ဘာကွ”

ဦးလှကြိုင် ဖျက်ထောင့်နီကြီးဖြင့် စိုက်ကြည့်လေသည်။

“ဪ... မင်းက ကတိမပေးနိုင်ဘူးပေါ့၊ ဟုတ်လား။

ခရမ်းပြာ ရာဇဝင်

ကု

ဒါဆိုရင်တော့ မင်းရဲ့ကံကြမ္မာက မကောင်းဘူးမှတ်”

“ကျွန်တော် ဒီဘက်ကမ်းကို လိုက်ပို့တည်းက ကျွန်တော့်အသက်ကို အရင်းအစားပြုပြီးသားပါ၊ ဒါပေမယ့် ဦးလေးထင်ထားသလို နင်းဆက်ဟေမာန်နဲ့ ကျွန်တော်ဟာ ဘာမှမပတ်သက်လို့ ဦးလေးကတိကို ပေးစရာမလိုတာပါ၊ ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက် နောက်တစ်ကြိမ်ဆုံဖို့ဆိုတာလည်း ဘယ်လိုမှမဖြစ်နိုင်ပါဘူး”

ဦးလှကြိုင် ယဉ်မောင်စကားကို သဘောပေါက်သလို ရှိသွားပြီး

“ဒါဆိုရင် ပြီးရောကွာ မင်း ဘယ်နေ့ပြန်မလဲ”

“ခုပြန်လို့ရရင် ပြန်ချင်ပါတယ်”

“ကောင်းပြီ၊ ညနေကျရင် မင်းပြန်ဖို့ စီစဉ်ပေးမယ်”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ဦး”

“တစ်ခုတော့ မင်းကိုပြောလိုက်မယ်”

“ပြောပါဦး”

“မင်းတို့ရွာနဲ့ပတ်သက်ရင် ဒီတစ်သက်မဟုတ်ဘူး၊

နောက်ထပ် ဆယ်သက်ထိ ငါ ကျေမှာမဟုတ်ဘူးဆိုတာကို မင်းသိထား”

ယဉ်မောင် ဘာမှမပြောလိုတော့ပေ။ ရွာနှစ်ရွာ၏ အမုန်းကြားတွင် သူ မပါဝင်ခဲ့သူတစ်ယောက်သာ ဖြစ်ချင်သူ

သဗ္ဗမုနိစာပေ

က

ရွှေအောင်

မဟုတ်လား။

“မင်းကို ပထမတစ်ခါတည်းက နည်းနည်းလေးမှ
ကျေနပ်တာမဟုတ်ဘူး၊ ခုတစ်ခါလည်း အပြတ်ရှင်းချင်တာ၊
သံချောင်းမိဘတွေက တောင်းပန်ထားလို့ကွ”

ဦးလှကြိုင်စကားတွေက ဥပဒေမဲ့စကားများ ဖြစ်နေလေ
သည်။

ဒါကြောင့်လည်း ရွာနှစ်ရွာ၏ သင့်မြတ်ရေးသည် ကင်း
ဝေးနေရခြင်း ဖြစ်သည်။

“မမဟေမာန်... မမဟေမာန်”

“ဟင်... သံချောင်း၊ ခြေထောက်ဒဏ်ရာကြီးနဲ့
ဘာလို့လာရတာလဲကွယ်”

ခြံထဲတွင်စိုက်ထားသော ပန်းခင်းလေးကို ဟေမာန်
ရေလောင်းနေစဉ် သံချောင်း ခြေထောက်ထောင့်နဲ့ ထောင့်နဲ့နှင့်
ရောက်လာခြင်း ဖြစ်သည်။

“မမ... ဟိုအစ်ကို ဒုက္ခရောက်တော့မယ်”

“ဘယ်အစ်ကိုလဲ သံချောင်း”

“ဘယ်သူရှိရမလဲ၊ ကျွန်တော့်ကိုကယ်လာတဲ့ အစ်ကို
ယဉ်မောင်လေ”

“ဟင်... ဘာဒုက္ခရောက်မှာလဲ၊ ပြောစမ်း”

သံချောင်းစကားကြောင့် ဟေမာန် ခေါင်းနုပန်းကြီးသွား
သည်။

သဒ္ဓါပုဒ်စာပေ

“ရွာက ကိုချက်ကြီးနဲ့ ကိုညွန့်လှိုင်တို့အုပ်စုတွေ ကိုယဉ်မောင်ကို အပြတ်ရှင်းဖို့ပြောနေတာကို ကျွန်တော်ကြား ခဲ့လို့”

“ဘာ... သံချောင်း၊ မင်းကြားခဲ့တာ သေချာလား”

“သေချာတယ် မေဟေမာန်၊ ကျွန်တော် ထန်းတော ဘက်က ဖြတ်ပြီးတော့လာတုန်း သူတို့ဝိုင်းဖွဲ့ပြီးပြောနေတာကို ကြားခဲ့ရတာ”

“ဒုက္ခပါပဲ၊ အဘကို ပြောရမယ်”

“မေဟေမာန်... ဘာကြီးကိုပြောလည်း မထူးဘူး”

“ဘာလို့”

“ခုကိစ္စကို ဘာကြီးက ခိုင်းတာတဲ့”

“ဟင်”

ဟေမာန် ပယုကြည်နိုင်လောက်အောင် ဖြစ်သွား သည်။

အဘဟာ ရွာလူကြီးတစ်ယောက်ဖြစ်ပြီး ခုလိုအလုပ် မျိုးကို မလုပ်သင့်ချေ။ ပြီးတော့ ဥပဒေမဲ့နေရာမဟုတ်။

ယဉ်မောင် သေခဲ့လျှင်လည်း တစ်နေ့မဟုတ် တစ်နေ့ အမှုက ပေါ်မှာပဲ။ အဘ ဘာကြောင့် ခုလိုလုပ်ရသလဲဆိုတာ မတွေးတတ်အောင် ဖြစ်နေလေသည်။

“သံချောင်း... နင် ဘာဆက်ပြီးကြားသေးလဲ၊ ပြောဦး”

သစ္စာမွန်စာပေ

“ခုညနေကျရင် ကိုယဉ်မောင်ကို ဘာကြီး လှေနဲ့ ပြန်ခိုင်းတဲ့အခါ လမ်းကနေ အပြတ်ရှင်းကြမှာ”

နင်းဆက်ဟေမာန် ဘာလုပ်ရမလဲဆိုတာကို တွေးနေမိ သည်။

“သံချောင်း... မင်း ကိုငတိုးကို ခေါ်ခဲ့ပေး”

“ဟုတ်ကဲ့”

“မေ ချောင်းဝကနေ စောင့်နေမယ်၊ မင်းမလိုက်လာနဲ့၊ ကြားလား”

“မေ... ကိုယဉ်မောင်ကို ကယ်ပါနော်”

“အေးပါကွယ်၊ ကဲ... ပြန်ပြန်သွား”

သံချောင်းလေး ထွက်သွားသည်နှင့် ဟေမာန် စမ်းသီတာတို့ဘက်ကို ထွက်လာခဲ့စဉ် အဘနှင့် လမ်းတွင်ဆုံ သည်။

“သမီး... ဘယ်လဲ”

“စမ်းသီတာတို့ဆီသွားပြီး ပန်းမျိုးစေတောင်းမလို့”

“တောင်းပြီးတာနဲ့ ချက်ချင်းပြန်ခဲ့နော်”

“ဟုတ်ကဲ့”

အဘမရိပ်မိအောင် ပြောဆိုပြီး ထွက်ခဲ့ရတော့သည်။

စမ်းသီတာတို့အိမ်သို့ရောက်သောအခါ ထမင်းအိုး တည်ရန် ဆန်ဆေးနေသော စမ်းသီတာကို အသင့်တွေ့လိုက်ရာ

သစ္စာမွန်စာပေ

၉၂

ပြီး

ရွှေဘဝ

“ဟေမာန်... ဘာဖြစ်လာတာလဲ”

“အရေးကြီးလို့၊ နှင့်ထမင်းအိုးကြီးကို ခဏထားခဲ့ဦး”

“ဟဲ့... ဟေမာန်၊ ဘာတွေဖြစ်နေတာလဲ၊ ပြောပါဦး”

“နှင်သာ အရင်လိုက်ခဲ့ပါ၊ လမ်းကျမှ ပြောမယ်”

“ဒါဆို ခဏ၊ ညီမလေး ပိုပိုကို ထမင်းအိုးတည်ဖို့ ပြော
ခဲ့ဦးမယ်”

“မြန်မြန်လေးလုပ်ဟာ”

စမ်းသီတာနှင့် အိမ်ရှေ့မှထွက်ကြတဲ့ နောက်ဖေးလယ်
ကွင်းဘက်မှ ထွက်လာခဲ့ပြီး

“နှင်လုပ်လိုက်ရင် သဲထိတ်ရင်ဖိုပဲ၊ ဘာဖြစ်လာတာလဲ
ပြောပါဦး”

“ဒီလို... ဟို ကိုယဉ်မောင်ကို ချက်ကြီးတို့အုပ်စုက
အစချောက်ဖို့လုပ်နေကြတယ်”

“ဟယ်... မလုပ်သင့်လိုက်တာ၊ ကိုယ့်ရွာက ကလေး
ကိုလည်း ကယ်လာရသေးတယ်၊ ခုလိုမျိုးတော့ မလုပ်သင့်ဘူး၊
နှင့်အဘကို ပြောပြလေ”

“ပြောပြလို့မထူးဘူး၊ အဘကိုယ်တိုင်က ချက်ကြီးတို့
ဘက်မှာ ပါနေတာ”

“သေချာပြီ ဟေမာန်”

သစ္စာမွန်စာပေ

အရမ်းပြာ စာစောင်

၉၃

“ဘာသေချာတာလဲ”

“ဟိုနေ့က နှင့်အဘက ငါ့ကိုမေးတယ်၊ နှင်နဲ့
ကိုယဉ်မောင်က ဘယ်လိုပတ်သက်လဲတဲ့”

“အယ်... နှင် ဘယ်လိုပြောလိုက်လဲ”

“ဘယ်လိုပြောရမလဲဟ၊ ဘယ်လိုမှမပတ်သက်တာ
မပတ်သက်ဘူးလို့ ပြောလိုက်တာပေါ့၊ ဒါကို နှင့်အဘက သိပ်ပြီး
ယုံတဲ့ပုံတော့ မပေါ်ဘူး၊ နှင့်အဘက သိတဲ့အတိုင်း၊ နှင်နဲ့
ပတ်သက်ရင် ရတာမဟုတ်ဘူး၊ ငါ့အထင်တော့ ဒီအပေါ်မှာ
သံသယဖြစ်ပြီး ကိုယဉ်မောင်ကို ရှင်းချင်တာနဲ့တူတယ်”

“နှင်ပြောတာ ဖြစ်နိုင်တယ်၊ အဘရယ်... ငါ့ကို မေးပါ
ရော့လား၊ စမ်းသီတာ”

“ပြော... ငါ ဘာလုပ်ပေးရမလဲ”

“နှင် ကိုငတိုးကို အကျိုးအကြောင်းပြောပြီး စက်လှေ
နဲ့ ချောင်းဝကို ခေါ်လာခဲ့ဟာ၊ ငါ ကိုယဉ်မောင်ကိုခေါ်ပြီး လာခဲ့
မယ်၊ နောက်ကျလို့မဖြစ်ဘူး”

“အေး... အေး”

စမ်းသီတာနှင့် ဟေမာန် လမ်းခွဲပြီး ယဉ်မောင်ကို ထားရှိ
သော တဲဆီကို ထွက်လာခဲ့လေသည်။

တဲထဲတွင် ယဉ်မောင် ဒဏ်ရာအရှိန်ကြောင့် မှေးနေ
သည်ကို တွေ့နေရသည်။

သစ္စာမွန်စာပေ

ဟေမာန်ရင်ထဲတွင် မကောင်းပေ။ ဒဏ်ရာကြီးနှင့် ပြန်
ပြီး မလွှတ်ချင်ပေ။

ဒါပေမယ့် ယဉ်မောင်အတွက် အသက်အန္တရာယ်က
နီးကပ်နေပြီ မဟုတ်လား။

“ကိုယဉ်မောင်”

“ဟင်... နှင်းဆက်ဟေမာန်၊ ဘာကိစ္စရှိလို့လဲ”

“ကိစ္စတွေ ဘာတွေ အသာထား၊ ရှင် မြန်မြန်က”

“ဘာဖြစ်လာတာလဲ”

“ကိုယဉ်မောင်... ရှင့်ကို ကျွန်မရှင်းပြနေဖို့ အချိန်
သိပ်ပြီးမရှိတော့ဘူး၊ မြန်မြန်သွားကြရအောင်”

“အား”

နာကျင်နေသော ဒဏ်ရာတွေကို အကြိတ်ပြီး ထလိုက်
ရသည်။

ဟေမာန် ဘေးကနေ တွဲထွက်ကာ တဲအပြင်ဘက်ဆီ
သို့ ထွက်ခဲ့လေတော့သည်။

ယဉ်မောင်ကို တွဲပြီးခေါ်ကာ ခပ်လှမ်းလှမ်းကိုရောက်
တော့ အဘနှင့် လူတစ်စုကို လှမ်းပြီးတွေ့လိုက်ရသည်။

ဟေမာန် ယဉ်မောင်ကိုတွဲပြီး ကုက္ကိုပင်ကြီးနှင့်ကွယ်
လိုက်သည်။

ကုက္ကိုပင်၏ပင်စည်မှာ လူတစ်ယောက်သာသာရှိ

သဏ္ဌာန်စာပေ

သဖြင့် နှစ်ယောက်သား တင်းကျပ်စွာ ဖက်ထားလိုက်ရသည်။

နှင်းဆက်ဟေမာန် ဆန္ဒစော၍ ဘာကိစ္စမရှိနိုင်ဘဲ
ဖက်ထားလိုက်ရပေမယ့် သူစိမ်းယောက်ျားလေးနှင့် အနီးကပ်စွာ
ထိတွေ့မှုသည် ပထမဦးဆုံးဖြစ်၍ ရင်ဖိုပူတွေက ပြန်နေလေ
သည်။

တဲထဲမှ အဘတို့အုပ်စု ပြန်ထွက်လာပြီး လူစုခွဲကာ
ရှာပုံတော်ဖွင့်နေကြလေပြီ။

“ဘာတွေဖြစ်နေတာလဲဗျာ၊ မျက်လုံးတွေ အရမ်းကို
မှုံဝါးဝါးဖြစ်နေတယ်”

“ကိုယဉ်မောင်... ရှင့်အတွက် အန္တရာယ်ကျတော့
မယ်”

“နှင်းဆက်ဟေမာန်... ကျုပ်ကိုထားခဲ့ဗျာ၊ ကျုပ်
ကြောင့် မင်း ကြားကနေ ဒုက္ခဖြစ်တာကို မမြင်ချင်ဘူး”

“ရှင် ဘာမှမပြောနဲ့တော့”

ဟေမာန် ထွက်ပေါက်ကို စဉ်းစားနေမိသည်။ ချောင်းဝ
ရောက်ရန် နည်းနည်းအလှမ်းဝေးနေသဖြင့် အခြေအနေကို
ကြည့်ကာ ဘာလုပ်ရမှန်းမသိ ဖြစ်နေသည်။

ကုက္ကိုပင်ကြီးနှင့် အနီးကပ်တွင် ချောင်းလက်တက်
တစ်ခု ရှိနေပေမယ့် ချောင်းထဲကသွားဖို့ မဖြစ်နိုင်။

ဟေမာန်က ရေမကူးတတ်သလို ယဉ်မောင်လို လက်ရှိ

သဏ္ဌာန်စာပေ

၉၆

ရွှေဘဝင်

ဒဏ်ရာကြီးနှင့် ချောင်းထဲက သွားမည်ဆိုလျှင်လည်း မဖြစ်နိုင်။
တခြားလမ်းကသွားလျှင် အဘတို့လူစုနှင့် ထိပ်တိုက်
တိုးမှာ သေချာသည်။

“မမဟေမာန်”

“ဟင်... သံချောင်း”

ချောင်းထဲမှတက်လာသော သံချောင်းကို တွေ့လိုက်ရ
သည်။

“မင်း ဘယ်လိုလုပ် လိုက်လာတာလဲ”

“ဘာကြီးတို့အုပ်စုတွေ တဲဘက်သွားတာကိုတွေ့လို
စိတ်မချတာနဲ့ လှေကိုယူပြီး ထွက်လာတာ၊ လာလေ မမ၊ လှေ
ပါတယ်”

“ဟူး... တော်ပါသေးရဲ့ကွယ်”

ယဉ်မောင့်ကို တစ်ယောက်တစ်ဖက်စိတွဲကာ လှေစီ
သို့ ခေါ်ခဲ့ကြသည်။

“သံချောင်း... ညီလေး”

“ဗျာ... ကိုယဉ်မောင်”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ကွာ”

“ဒီစကားတော့ အစ်ကိုမပြောပါနဲ့၊ အစ်ကိုက

ကျွန်တော့်အသက်ကို ကယ်ခဲ့သူပါ”

“ကိုယဉ်မောင်”

သစ္စာပူဇော်စာပေ

၁ ခရမ်းပြာ ရာဇဝင်

၉၇

“ပြောပါ နှင်းဆက်ဟေမာန်”

“ရှင် စက်လှေနဲ့ပြန်နိုင်ပါ့မလား”

“ကျုပ် အသက်ရှင်နေသရွေ့ အရုံးမပေးပါဘူး၊ ရောက်
အောင် ပြန်မယ်”

ဟေမာန် ဘယ်လိုမှစိတ်မချပေမယ့် မတတ်သာသည့်
အခြေအနေမို့ ပြန်ခိုင်းရခြင်းပင်ဖြစ်သည်။

ချောင်းဝသို့ရောက်သောအခါ ကိုတိုးနှင့် စမ်းသီတာ
ကို အသင့်တွေ့လိုက်ရသည်။

ယဉ်မောင် တစ်ဖက်စက်လှေပေါ်သို့ ပြောင်း၍တက်
ကာ

“အားလုံး သွားမယ်နော်”

“ကိုယဉ်မောင်... သတိထားပြီး သွားပါ”

နာကျင်နေသော ဒဏ်ရာများကြားမှ ယဉ်မောင် ပြုံးပြ
လိုက်သည်။

“ဘုတ်... ဘုတ်... ဘုတ်”

စက်လှေစက်နှိုးပြီး ထွက်သွားတော့မှ သက်ပြင်းငွေ
လေးကို ချလိုက်မိတော့သည်။

“ဟေမာန်... သွားကြရအောင်”

“အေး အေး”

သံချောင်း လှေကလေးနှင့်ပဲ ချောင်းရိုးအတိုင်း ပြန်ပြီး

သစ္စာပူဇော်စာပေ

၉၈

ရွှေဘဝ

လှော်ခတ်ခဲ့ကြသည်။

“နင် စိတ်မချဖြစ်နေတယ် မဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ် စမ်းသိတာ”

“နင်တို့နှစ်ယောက် ဆုံစည်းမှုတွေကလည်း လှလှပပ မရှိလိုက်တာဟယ်”

“ဟုတ်ပါ့ဟာ၊ ဘယ်ရေစက်ကြောင့်လည်း မသိပါဘူး”

“နင့်အဘသိရင်တော့ ဒေါသပုန်ထနေတော့မှာပဲ”

“မတတ်နိုင်ဘူး စမ်းသိတာ၊ ဝိုလုပ်ရပ်ဟာ ကိုယ့်မောင်အတွက်ပါ မဟုတ်ဘူး၊ အဘအတွက်လည်း ပါပါတယ်၊ လူတစ်ယောက်ကိုသတ်တယ်ဆိုတာ လွယ်တာမဟုတ်ဘူး၊ ပြီးတော့ တရားဥပဒေက ရှိသေးတယ်”

“ဟေမာန်ရယ်... ဘယ်တော့များမှ ဟိုဘက်ကမ်းနဲ့ ဒီဘက်ကမ်း ပြေလည်မှုရမလဲ မသိဘူးနော်”

“တစ်နေ့တော့ ငြိမ်းချမ်းသွားမှာပါ”

ဟေမာန် နှုတ်ကပြောနေပေမယ့် ရင်ထဲမှာတော့ ထိုငြိမ်းချမ်းရေးကို လိုချင်မက်မောနေမိသည်။

သဗ္ဗညုန်စာပေ

ယဉ်မောင်တစ်ယောက် ရွာကို ပြန်ရောက်ခဲ့သည်မှာ သုံးရက်မြောက်ခဲ့ပြီ ဖြစ်သည်။

ရထားသော ဒဏ်ရာအရှိန်ကြောင့် အပြင်းဖျားပြီး အိပ်ရာထဲတွင် လဲနေခဲ့ပြီး ယခုမှ သက်သာခဲ့ရလေသည်။

“ယဉ်မောင်... ဘယ်လိုလဲ၊ သက်သာရဲ့လား”

“အေးကွာ၊ သက်သာနေပါပြီ ဇော်မင်း”

“ငါဖြင့် စိုးရိမ်လိုက်ရတာ၊ ငါနဲ့ သက်ဆိုင်ရာအဖွဲ့တွေ ရောက်တော့ မင်းမရှိတော့ဘူး၊ ဟိုကောင် စောသိန်းနဲ့ ကျားကြီးကတော့ ဖမ်းမိတယ်၊ ဦးပေါက်ခေါနဲ့ ဖိုးဆောင်တို့ကတော့ လွတ်သွားတယ်၊ ခု ဖမ်းခရမ်းထုတ်ပြီး ရှာနေပါပြီ၊ ဒါနဲ့ မင်း ဘယ်လို ဖြစ်ပြီး ပြန်ရောက်လာတာလဲ”

သဗ္ဗညုန်စာပေ

၁၀၀

ရွှေဘင်း

ယဉ်မောင် အကြောင်းစုံကို ပြောပြလိုက်တော့သည်။

“အင်း... မင်းတို့နှစ်ယောက်ရေစက်ကတော့ ဆုံနိုင်ပါပေကွာ”

“သူကယ်ခဲ့လို့ ဒီဘက်ကို အသက်ရှင်လျက်နဲ့ ပြန်ရောက်ရတာပဲ ဇော်မင်း”

“ကောင်မလေး အဖေက တော်တော်ရက်စက်တာပဲ၊ အင်း... သူမုန်းမယ်ဆိုရင်လည်း မုန်းလောက်တဲ့အကြောင်း ရှိတာကို”

“ဘာအကြောင်းလဲ ဇော်မင်း”

“မင်း ထောင်ထဲမှာရောက်နေတုန်းကဖြစ်ခဲ့တဲ့ ကိစ္စတစ်ခုကွ၊ ဦးလှကြိုင်ရဲ့ညီ ဦးမြလှိုင်ကို ဦးပေါက်ခေါ်တို့က မြစ်ထဲမှာ ရန်ဖြစ်ရင်း ရိုက်ခဲ့ကြတယ်လေ၊ ဒီဒဏ်ရာနဲ့ပဲ သေသွားတယ်ဆိုပါတော့ကွာ”

“ဦးပေါက်ခေါ်ကို ရဲက မဖမ်းဘူးလား”

“သက်သေမခိုင်လုံတာရယ်၊ ဒီတုန်းက ဦးမြလှိုင် ဒဏ်ရာက သိပ်ပြီးမကြီးကျယ်တော့ ဒီလိုနဲ့ပြီးသွားခဲ့တယ်လေ၊ ဒဏ်ရာက အတွင်းကြောပုံစံမျိုးဖြစ်ပြီး လအတော်ကြာမှ သေခဲ့တာကွ၊ ဒီအငြိုးတွေလည်း ရှိနေမှာပေါ့”

“ဦးပေါက်ခေါ်ကတော့ တကယ့်ဂြိုဟ်ကောင်ကြီးပဲ”

“ဟုတ်တယ် ယဉ်မောင်၊ ဒင်းကြောင့် ဟိုကမ်းနဲ့

သစ္စာမွန်စာပေ

အံ့ ခရမ်းပြာ ရာဇဝင်

၁၀၁

ဒီဘက်ကမ်း ခုလို တင်းမာနေရတဲ့ အခြေအနေကို ရောက်နေကြတာ၊ ခုလည်း ပင်လယ်ထဲက မှောင်ခိုစက်လှေနဲ့ ပါသွားတယ်လို့ ကြားတာပဲ၊ စောသိန်းတို့တောင် ဒီနေ့ အမိန့်ချတော့မယ်”

စောသိန်းထောင်ကျသည်ကို စိတ်မကောင်းမဖြစ်ပေမယ့် ကလေးတစ်ယောက်နှင့် ကျန်ခဲ့သော မြရီအတွက် စိတ်မကောင်းပေ။

“ကိုယဉ်”

“ဟင်... မြရီ”

မြရီ ယဉ်မောင်ဘေးတွင် ဝင်ထိုင်လိုက်သည်။

“နင် ရုံးထုတ်မသွားဘူးလား”

“ခု ပြန်လာခဲ့တာလေ၊ စောသိန်းနဲ့ ကျားကြီးကို ထောင် (၅)နှစ်စီချလိုက်ကြပြီ ယဉ်မောင်”

“ငါ စိတ်မကောင်းပါဘူး မြရီ”

“စိတ်မကောင်းမဖြစ်ပါနဲ့ဟာ၊ ဘယ်သူမှပြုခဲ့တာမဟုတ်ဘူး၊ သူပြုခဲ့တဲ့အလုပ်ကို သူခံရတာ၊ ခုမှ နောင်တရနေတာ”

“အင်းလေ... ထောင်ကပြန်ပြီးထွက်လာရင် လူကောင်း ဖြစ်ဖို့ပဲ အရေးကြီးပါတယ်ဟာ”

“ငါလည်း ဆုတောင်းနေပါတယ်၊ သူ့ကို မချစ်နှစ်သက်”

သစ္စာမွန်စာပေ

၁၂

ရွှေဘဝင်

ပဲ ယူခဲ့ပေမယ့် အိမ်ရှင်မတစ်ယောက်ဘဝနဲ့ တာဝန်ကျခဲ့ပါတယ်။ မိသားစုဘဝလေးကို သာသာယာယာပဲ နေချင်တယ် ကိုယ့်ရဲ့”

“နင့်ဆန္ဒတွေ ဖြစ်လာမှာပါ”

“နင့်ဒဏ်ရာတွေရော သက်သာရဲ့လား”

“အေး... သက်သာနေပါပြီ၊ မြရီ”

“နင် ဘာပြောချင်လဲ”

ယဉ်မောင် စကားကို ချက်ချင်းမပြောသေးဘဲ ခဏမျှ

စဉ်းစားကာ

“ဒီစကားကိုပြောရတာ ရင်ထဲမှာမကောင်းဘူး”

“နင်ဘာပြောချင်လဲဆိုတာ ငါသိနေပါတယ်ဟာ၊

စောသိန်း ထောင်ကျနေစဉ်ကာလမှာ ငါတို့နှစ်ယောက်ရဲ့အခြေအနေကို ပတ်ဝန်းကျင်က ပြောလာမှာကို စိုးရိမ်နေတာ မဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ် မြရီ၊ နင်နဲ့ငါက တစ်ချိန်က ပတ်သက်ခဲ့ဖူးတဲ့သူတွေဆိုတော့ လူတွေက ရိုးရိုးသားသား မြင်ကြမှာ မဟုတ်ဘူး”

“ငါလည်း သဘောပေါက်ပါတယ်၊ ခု နင့်ဆီကိုလာတာ နှုတ်ဆက်ရအောင်လို့ပါ”

“နင် ဘယ်ကိုသွားမှာလဲ မြရီ”

သစ္စာမွန်စာပေ

✠ ခရမ်းပြာ ရာဇဝင်

၁၃

“ငါ့အမေရဲ့အစ်ကိုရှိတဲ့ ရွာလေးမှာ ငါတို့သားအမိနှစ်ယောက် ရရာအလုပ်လုပ်ပြီး နေကြတော့မယ်လေ၊ ဒီရွာမှာ ငါဆက်ပြီးနေရင် နင်နဲ့ငါ့ကို ဘယ်လိုမှ အမြင်ရှင်းကြမှာ မဟုတ်ဘူး”

“မြရီရာ... ငါ့ကြောင့်တော့ နင် မသွားပါနဲ့ဟာ၊ တခြားတစ်ရွာဆိုတာ ကိုယ့်ရွာလို လုပ်ကိုင်စားလို့ အဆင်ပြေချင်မှပြောမှာ”

“မပြေလည်း ပြေအောင် လုပ်ကိုင်စားရမှာပဲ ကိုယ့်”

ယဉ်မောင် တားချင်ပေမယ့် တားနိုင်စွမ်းမရှိတော့ပေ။

❀❀❀

ရွာလေးရွာ၏ အလှည့်ကျဘုရားပွဲကြီးကို ယဉ်မောင်
တို့ ရန်ကုန် တစ်ဖက်ကမ်းရွာအလှည့်ကို ရောက်ခဲ့ပြီ။

ရွာလေးရွာတွင် မတည့်သည့်ရွာဆို၍ ယဉ်မောင်တို့
ရွာနှင့် ဟေမာန်တို့ရွာ (၂)ရွာပဲ ရှိခဲ့သည်။ တခြားရွာတွေက
တော့ ဘာပြဿနာမှ မရှိခဲ့ပေ။

ယဉ်မောင်တို့ရွာတွင် ဘုရားပွဲအလှည့်ကျပြီဆိုလျှင်
ဟေမာန်တို့ရွာဘက်မှ လာရောက်ခြင်းမရှိခဲ့သလို ယဉ်မောင်တို့
ရွာကလည်း မသွားခဲ့ကြပေ။

မြစ်ကမ်းပေါ်မှ တစ်ဖက်ကမ်းဆီသို့ လှမ်းပြီးကြည့်ပေ
မယ့် ကြားတွင် ငါးကျွန်းကြီးခံနေသဖြင့် မမြင်နိုင်ပေ။

“ယဉ်မောင်... ဘာတွေငေးကြည့်နေတာလဲ”

“ဘာမှမဟုတ်ပါဘူး”

“မင်း လွမ်းနေပြီ မဟုတ်လား”

သစ္စာပူဇော်စာပေ

၁၈၆၆ ခုနှစ်၊ ဇန်နဝါရီလ

၁၈၇

“ငါက ဘယ်သူ့ကိုလွမ်းရမှာလဲ”

“ဘယ်သူရှိရမလဲ၊ နှင်းဆက်ဟေမာန်လေ”

“ပေါက်ကရကွာ”

ယဉ်မောင်နှစ်ဦးက ငြင်းပေမယ့် ရင်ထဲမှာ သတိရနေ
သည်တော့ အမှန်ပင်။ ဒါပေမယ့် တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက်
တွေ့ဖို့ရန် ဘယ်လိုမှမဖြစ်နိုင်။

“ခုဘုရားပွဲမှာ ကမည့်ဇာတ်က အရမ်းကောင်းတယ်
လို့ ကြားတယ်ကွ”

“ဇော်မင်းရာ... ကောင်းတော့လည်း သွားကြည့်လို့မှ
မရတာ”

ဇော်မင်းက ဇာတ်ပွဲဆိုလျှင် အရမ်းကြိုက်သောသူ။

“ဟုတ်ပါကွာ၊ ငါ အရမ်းကိုကြည့်ချင်နေတာ၊ သွားရင်
ဓားမိုး လုံမိုးတွေက ရောက်လာမှာ၊ ဆိုင်းသံတွေကြားနေရတာ
ငါ့စိတ်ကို ဆွပေးနေသလိုပဲ ယဉ်မောင်ရာ”

“ဇော်မင်း”

“ဘာလဲ”

“မင်း သိပ်ပြီးကြည့်ချင်နေလား”

“ကြည့်ချင်တာတော့ ဧပြီခန့်နဲ့ ယဉ်မောင်၊
ခုတောင် ဟိုဘက်ကမ်းကို ကူးသွားချင်တာကွ”

“ဒါဆို သွားကြမယ်”

သစ္စာပူဇော်စာပေ

“ဟေ”

ယဉ်မောင့်စကားကြောင့် ဇော်မင်း မျက်လုံးပြူးသွား

သည်။

“ဘာလဲ... မင်းက မသွားရဲဘူးလား”

“ဇာတ်ပွဲကြည့်ဖို့ အသက်နဲ့ရင်းရတာမျိုးဖြစ်နေပြီ”

“ဒီလိုလုပ်ရင် ကောင်းမယ်”

“ဘယ်လိုလဲ”

“ရုပ်ဖျက်ပြီးသွားမယ်ကွာ”

“အေး မဆိုးဘူး၊ တခြားရွာကလူတွေလည်း လာမှာ
ဆိုတော့ ရုပ်ဖျက်ထားရင် ဒီကောင်တွေ မှတ်မိစရာမရှိဘူး၊ ဒါနဲ့
ဘယ်လိုပုံဖျက်မှာလဲ”

“ဒုက္ခိတပုံစံလုပ်ပြီး သွားမယ်၊ မျက်နှာတွေကိုလည်း
အဖိုးကြီးပုံစံလုပ်ပေါ့”

“အေး... ကောင်းတယ်၊ ဒါမှပွဲကြည့်ရမှာဟေ့”

ဇော်မင်းနှင့် အစီအစဉ်ဆွဲပြီး ညနေစောင်းသည်နှင့်
တစ်ဖက်ကမ်းကို ကူးလာခဲ့ကြသည်။

တစ်ဖက်ကမ်းသို့ရောက်သောအခါ ကူးတို့ဆိပ်တွင်
ရွာခံလူတွေက ဟိုလိုလို ဒီလိုလိုနှင့် စောင့်ကြည့်နေကြသည်။

သက်ဆိုင်ရာ လုံခြုံရေးအဖွဲ့တွေ ရှိနေပေမယ့် ဒီကောင်
တွေက လစ်သည်နှင့် လုပ်တတ်ကြသည်။

သစ္စာမွန်စာပေ

“ဇော်မင်း... ဟန်မပျက်စေနဲ့၊ ရွာခံကောင်တွေ ကူးတို့
ဆိပ်မှာရှိနေကြတယ်”

“အေးပါကွာ”

ကူးတို့ဆိပ်တွင် လှေဆိုက်ကပ်သည်နှင့် ခြေမသန်သည့်
လူနှစ်ယောက်ပုံစံနှင့် ကမ်းပေါ်သို့ တက်ခဲ့ကြသည်။

ယဉ်မောင်ကတော့ အသက်အရွယ်ကြီးရင့်သော
အဘိုးကြီးပုံစံဖမ်းကာ ဟန်မပျက် တက်ခဲ့သည်။

“ဟိုအဘိုးကြီး နေဦး”

“ဟင်”

“ဟာ”

အနောက်မှလှမ်းပြီးခေါ်သောအသံကြောင့် နှစ်ယောက်
လုံး အသင့်အနေအထားတော့ ပြင်လိုက်သည်။

သက်ဆိုင်ရာအဖွဲ့တွေက ရှိနေသဖြင့် ရွာခံလူတွေ
အတင့်တော့မရနိုင်ပေ။

“ဘာများလဲကွယ်”

“ခင်ဗျားပိုက်ဆံအိတ်ကျခဲ့လို့ လာပေးတာ”

“အေး... အေး... ကျေးဇူးပါကွယ်”

လှမ်းပေးသည့် ပိုက်ဆံအိတ်ကို လွယ်အိတ်ထဲပြန်ပြီး
ထည့်ကာ ပွဲခင်းဘက်သို့ လျှောက်လာခဲ့ကြတော့သည်။

ညနေခင်းကို သိမ်းပိုက်ပြီး ညက စတင်ပြီး ဝင်ရောက်

သစ္စာမွန်စာပေ

နေလေပြီ။ ဇော်မင်းက ရုံဝင်လက်မှတ်နှင့် ဖျာလက်မှတ် ဝယ်
မည်အပြု...

“ဒီကဦးလေးကြီးက ပွဲကြည့်မှာလား”

လူငယ်တစ်ယောက် အနားကိုရောက်လာပြီး ပြော
လိုက်သောကြောင့်...

“ဟုတ်တယ် ငါတူ၊ ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ကျွန်တော့်ဖျာလက်မှတ် ပြန်ပြီးရောင်းချင်လို့၊ အမေ
က နေမကောင်းဖြစ်နေတာနဲ့ မကြည့်ဖြစ်တော့ဘူး”

“အေး... အေး၊ ဒါဆို ပြန်ပြီးဝယ်ရတာပေါ့ကွာ”

ကောင်လေးကို ဖျာလက်မှတ်ဖိုးပေးကာ ရုံဝင်
လက်မှတ်ဝယ်ပြီး ရုံထဲသို့ဝင်ခဲ့ကြလေသည်။

ဘုရားပွဲဈေးတန်းဘက်သို့ လမ်းမလျှောက်ကြတော့
ပေ။ လမ်းလျှောက်ခြင်းသည် အန္တရာယ်ကို ဖိတ်ခေါ်သည်နှင့်
အတူတူဖြစ်နေသဖြင့် ရုံထဲသို့ဝင်ခြင်းသည် အန္တရာယ်အကင်း
ဆုံးဖြစ်သည်။

ရုံထဲသို့ရောက်သောအခါ ထိုင်ရမည့်ဖျာကိုရှာကာ
နှစ်ယောက်သာ ထိုင်နေစဉ် အိမ်မှယူလာသော စားစရာများ
ကို စားနေသည်။ ယဉ်မောင်တို့ဘေးက ဖျာတွင် လူတွေက
မရောက်သေးပေ။

“ဦးလေး ကန်တော့နော်”

သဗ္ဗာဗုဒ္ဓိစာပေ

“တင်”

“ဟာ”

ယဉ်မောင်နှင့် ဇော်မင်း အံ့အားသင့်သွားသည်။ သူတို့
ကို လမ်းတောင်းနေသူက နှင်းဆက်ဟေမာန်နှင့် အဖော် (၂)ဦး။

ယဉ်မောင်ဘေး ဖျာတွင် ခင်းကျင်းပြီးထိုင်နေစဉ်
ဦးလှကြိုင်ရောက်လာပြီး ဘေးဘက်တွေကိုကြည့်ကာ

“သမီး... ပွဲပြီးတာနဲ့ အိမ်ကိုတန်းပြီးပြန်နော်၊ အဘ
လုံခြုံရေးစခန်းမှာ ရှိနေမယ်၊ ကြားလား”

“ဟုတ်ကဲ့”

ယဉ်မောင်နှင့် ဇော်မင်းကို စိုက်ကြည့်ပြီး အဘိုးကြီးခံတွ
လိုမြင်ကာ ထွက်သွားလေသည်။

“ဦးလေးတို့က နှစ်ယောက်တည်းလား”

“ဟုတ်တယ် တူမ”

“တခြားရွာက လာတာနဲ့တူတယ်”

“ဟုတ်တယ်၊ အရှေ့ဖျားရွာက လာကြည့်တာလေ”

ဇော်မင်းက တခြားရွာကို လွှဲပြီးပြောနေသည်။

“စားပါဦးလား ဦးလေး”

ဟေမာန် လက်ဖက်သုပ်ချိုင့်လေးကို လှမ်းပေးရင်း
ပြောနေသည်။

“စားပါကွယ်”

သဗ္ဗာဗုဒ္ဓိစာပေ

၁၁၀

ရွှေဘဝင်

ယဉ်မောင်နှင့် ဟေမာန် ကပ်လျက်ရှိနေပေမယ့်
ဟေမာန် ဘယ်လိုမှမမှတ်မိနိုင်ပေ။

“ဟေမာန်”

“ဘာလဲဟာ စမ်းသိတာ”

“နင့်သူရဲကောင်းကြီးကို သတိမရဘူးလား”

“ကောင်မနော်”

“စမ်းသိတာ... ဟေမာန်သူရဲကောင်းဆိုတာ ဘယ်
သူလဲ”

“ဇာဇာ... နင် ဟေမာန်နားမှာနေပြီး ဘာမှမသိဘူး၊
ဟို... ကိုယဉ်မောင်ကို ပြောတာ”

“အဲ”

စမ်းသိတာစကားကြောင့် ယဉ်မောင် ကျောစိမ့်သွား
သည်။

“သူက မနွေတည်းက ပြောနေတာ၊ ကိုယဉ်မောင်
ကြီး ပွဲလာကြည့်ရင် ကောင်းမှာတဲ့”

“ဘယ်လိုလုပ်ပြီး လာကြည့်ရဲမှာလဲဟာ၊ သူ့ကို ဒီဘက်
က အမဲဖျက်သလို ဖျက်ချင်နေကြတာ၊ နင့်သူရဲကောင်းကြီး
ဒီလောက်သတ္တိမရှိပါဘူး”

“အဲမာ... ဘာလို့သတ္တိမရှိရမှာလဲ၊ ငါတွေဖူးတဲ့
ယောက်ျားတွေထဲမှာ သူ သတ္တိအရှိဆုံးပဲ”

သစ္စာမူနီစာပေ

ခရမ်းပြာ ရာဇဝင်

၁၁၁

“ကိုယ့်ငါးချဉ် ကိုယ်ချဉ်မှာပေါ့၊ အေး... နင့်သူရဲကောင်း
ကြီး သတ္တိတကယ်ရှိတယ်ဆိုရင် ခုဘုရားပွဲမှာတွေ့ရင် လက်ခံ
မယ်”

ဇာဇာစကားကို ဟေမာန် ဘာမှမပြောနိုင်ပေ။

ဇာတ်ပွဲစတော့မည်ဖြစ်သဖြင့် မီးများမှိတ်ပြီး ဆိုင်းသံ
များ စတင်ပြီး တီးနေကြလေပြီ ဖြစ်သည်။

“စမ်းသိတာ”

“ဘာလဲ ဟေမာန်”

“ငါ တကယ်ပြောတာ သိလား၊ ကိုယဉ်မောင်ကို
သတိရနေတယ်၊ သူနဲ့ ပြန်ဆုံရမယ်လို့ စိတ်ထဲက သိနေတယ်
ဟ”

“စိတ်ကူးတွေယဉ်မနေပါနဲ့ဟာ၊ ဆုံရင်တောင် နင်တို့
နှစ်ယောက်က အေးအေးဆေးဆေး ဆုံရမှာမဟုတ်ဘူး၊ ခုလိုပွဲ
မျိုးမှာဆို ပိုတောင်ဝေးသေး”

ဇော်မင်းက ယဉ်မောင်ကို ကပ်ပြီးပြောနေသည်။

“ယဉ်မောင်... ပြောလိုက်လေ”

“ဘာပြောရမှာလဲကွ”

“မင်း ကိုယဉ်မောင်ဆိုတာကိုလေ”

“ဟာကွာ... မပြောရဲဘူး”

ယဉ်မောင်တို့နှစ်ဦး တီးတိုးပြောနေတာကို ဟေမာန်

သစ္စာမူနီစာပေ

၁၁၂

ရွှေဘဝင်

လှည့်ကြည့်ပြီး

“ဦးလေးတို့က ဘာတွေပြောနေကြတာလဲ”

“အဲ... ဟို... ဟို”

“ယဉ်မောင်... ပြောလိုက်တော့”

“ဟင်”

ယဉ်မောင်နာမည်ကို ဇော်မင်းခေါ်လိုက်သောကြောင့်
ဟေမာန် မျက်လုံးလေးပြူးပြီး ကြည့်နေလေသည်။

“နှင်းဆက်ဟေမာန်”

“ရှင်... ရှင်... ဦးလေး”

“ကျုပ် ယဉ်မောင်ပါ။ အဘိုးကြီးယောင်ဆောင်ပြီး လာ
ခဲ့ကြတာ”

“ရှင်”

“အယ်တော်”

“ဗုဒ္ဓေါ”

ဟေမာန်တို့သုံးယောက်လုံး ပါးစပ်ကလေးများဟပြီး
မယုံ နိုင်အောင် ဖြစ်သွားကြလေတော့သည်။

“ဦးလေးတို့ တကယ်ပြောနေတာလား”

မီးအမှောင်ထဲမှာမို့ ရုပ်ကို သဲသဲကွဲကွဲ မမြင်ရ၍

ဟေမာန် မယုံသလို ဖြစ်နေလေသည်။

“ရေလယ်သောင်စေတီလေးမှာရယ်၊ ဒဏ်ရာတွေကို

သစ္စာမှန်စာပေ

၁၁၃

၁၁၃

ဆေးကုပေးတာတွေကိုပြောပြရင် ယုံမှာလား နှင်းဆက်ဟေမာန်”
ယဉ်မောင်စကားကြောင့် ဟေမာန် ယုံကြည်သွားလေ
သည်။“ရှင်တို့ရယ်... ဘာလို့ ဒီလောက်ထိစွန့်စားရတာ
လဲ”“စွန့်စားတဲ့အကြောင်းကတော့ မပြောချင်ပါဘူးဗျာ၊
ဒီကောင်ကြောင့်လေ”ဇော်မင်း ခပ်တိုးတိုးလေးနှင့် ကပ်ပြီးပြောနေလေ
သည်။“နှင်းဆက်ဟေမာန် မျက်နှာလေးကိုတွေ့ရရင်
ကျေနပ်တယ်ဆိုပြီး လာခဲ့တာ”

“ရှင်”

ဇော်မင်းတစ်ယောက် အဆင်းကို ဘီးတပ်ပြီး တွန်းချ
နေလေပြီ။နှစ်ယောက်သား စကားသံလေးများ တိတ်သွားပြီး
ဇာတ်ခုံဆီသို့ အကြည့်ရောက်သွားကြလေသည်။ကံကြမ္မာက ယဉ်မောင်နှင့် နှင်းဆက်ဟေမာန်ကို
ဆုံစည်းခွင့်ပေးခဲ့ပြန်ပြီ မဟုတ်လား။ ဒီတစ်ခါဆုံစည်းမှုသည်
နှစ်ယောက်လုံး နှလုံးသားတွေကို တုန်လှုပ်စေခဲ့သော ဆုံစည်းမှု
တစ်ခုပင် ဖြစ်သည်။

“ဟဲ့... စကားပြောကြလေ”

စမ်းသိတာက ဘေးကနေ ပင့်ပေးသည်။

“ဟုတ်တယ်၊ မင်းတို့နှစ်ယောက် တစ်ခါတစ်ခါဆုံရဖို့ ဆိုတာ လွယ်တာမဟုတ်ဘူးနော်၊ ခုလိုအခွင့်အရေးရတုန်း ပြော စရာရှိတာ ပြောစရာရှိတာ ပြောထားကြ”

“ဇော်မင်းရာ... နှင်းဆက်ဟေမာန်ကို အားနာစရာ၊ ကျုပ် တောင်းပန်ပါတယ်ဗျာ”

“ရှင်က ဘာကိုတောင်းပန်နေတာလဲ”

“ဒီကောင်စကားတွေက နှင်းဆက်ဟေမာန်ကို စော် ကားသလို ဖြစ်နေလို့ပါ”

“ရှင်ကတော့ ခက်နေပြန်ပြီ၊ ကျွန်မ ကျေနပ်တယ်၊ ရှင် ဘာပြောချင်လဲ ပြော”

ဟေမာန်ဘက်မှ ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း စကားဆိုနေသော ကြောင့်

“ကျုပ်... ကျုပ်...”

ယဉ်မောင် စကားထစ်နေသည်ကို ဟေမာန်ကြည့်ပြီး ရယ်နေလေသည်။

“ရှင်ကို ကျွန်မက သူ့ရဲကောင်းဆိုပြီး အမွန်းတင်နေ တာ၊ ခုတော့လည်း ကြောက်တတ်လိုက်တာ မပြောနဲ့တော့”

ပွဲခင်းထဲမှာ ရည်းစားစကားပြောဖို့ မသင့်သဖြင့်

ယဉ်မောင် ဘာလုပ်ရမှန်းမသိဖြစ်ကာ ဘေးတွင်ရှိနေသော ဟေမာန်လက်ကလေးကို အရဲစွန့်ပြီး ဆုပ်ကိုင်လိုက်သည်။

“အဲ”

ဟေမာန်မျက်နှာလေး တစ်ချက်တွန့်သွားပြီး ဘေးမှ စမ်းသိတာနှင့် ဇာဇာတို့ ရိပ်မိသွားမှာ ကြောက်သဖြင့် ဟန် မပျက်ဘဲ ငြိမ်နေရင်း ယဉ်မောင်လက်ကလေးကို ပြန်ပြီးဆုပ်ကိုင် လိုက်သည်။

ယဉ်မောင်နှင့် ဟေမာန်တို့၏ အသံတိတ် ချစ်ခွင့်ပန် ခြင်းနှင့် အဖြေပေးခြင်းပင် ဖြစ်သည်။

ဒါပေမယ့် နှစ်ယောက်လုံး အတွေးထဲတွင် စိုးရိမ်ရတဲ့ ကိစ္စကတော့ နောက်တစ်ကြိမ် ဘယ်လိုပြန်ဆုံရမလဲဆိုတာပင် ဖြစ်သည်။

“ဟေမာန်”

“ကိုယဉ်မောင်”

“မနက်ဖြန်ညနေ ရေလယ်သောင်စေတီမှာ စောင့်နေ ပယ်နော်”

“အင်း”

ယဉ်မောင် ခပ်တိုးတိုးလေး ပြောလိုက်သည်ကို ဟေမာန် ခေါင်းလေးကိုညှိတ်ပြလိုက်လေတော့သည်။

သစ္စာနှင့်စာပေ

လှေကို လှော်ခတ်ပြီး ဇော်မင်းနှင့် ယဉ်မောင် ရေလယ်
စေတီလေးဆီကို လာခဲ့ကြသည်။

“ယဉ်မောင်၊ နှင်းဆက်ဟေမာန် လာပါမလား”

“လာမယ်လို့ ငါတော့ထင်နေတာပဲ ဇော်မင်း”

“အင်း... မင်းတို့နှစ်ယောက်ဇာတ်လမ်းကတော့ စပြီ၊
ရှေ့ဆက်ပြီး ဘာတွေဖြစ်လာဦးမလဲဆိုတာတော့ မတွေးတတ်
အောင်ပဲကွာ”

“ဇော်မင်းရာ... ဖြစ်လာမယ့်ကိစ္စတွေကို ရင်ဆိုင်ဖို့ပဲ
ပြင်ဆင်ထားတော့တယ်၊ တွေဝေတဲ့အကြောင်းတွေကို ခေါင်းထဲ
မှာ မထည့်တော့ဘူး”

“ဒီတစ်ခါတော့ မင်း ကံကောင်းမှာပါ”

“ငါလည်း ဆုတောင်းနေပါတယ်ကွာ၊ ဒါပေမယ့် ငါ
ချစ်သူရခဲ့တဲ့ဘဝတွေက မတူညီဘူးနော်”

သဏ္ဌာန်စာပေ

✪ ခရမ်းပြာ ရာဇဝင်

၁၁၇

“ဘာတွေခြားနားနေလို့လဲ ယဉ်မောင်”

“မြီရီနဲ့ ချစ်သူဖြစ်ခဲ့စဉ်ကတော့ ငါက တကယ့်
လူလိမ္မာတစ်ယောက် ဖြစ်ခဲ့ပြီး ခု နှင်းဆက်နဲ့ ချစ်သူဖြစ်တဲ့အချိန်
မှာ ငါဟာ လူသတ်သမားထောင်ထွက်တစ်ယောက် ဖြစ်နေခဲ့
ပြီလေ”

အတိတ်၏အဆိုးပုံရိပ်ကို ပြန်တွေးပြီး စိတ်ထဲမှာ
မကောင်းသလို ဖြစ်သွားခဲ့လေသည်။

“ဒါကတော့ ကံကြမ္မာရဲ့စေစားမှုကြောင့်ပဲလေ၊ တမင်
ဖြစ်ချင်လို့ ဖြစ်ခဲ့ရတာမှ မဟုတ်တာပဲ”

လှေကလေး ရေလယ်သောင်းဆီသို့ တဖြည်းဖြည်း
နီးကပ်၍ ရောက်လာနေလေပြီ။

“ယဉ်မောင်... မင်းသိပြီးပြီလား”

“ဘာကိစ္စလဲ ဇော်မင်း”

“ခုတလော ပင်လယ်ဝမှာ ပိုက်သွားချတဲ့လှေတွေကို
ခါးပြတိုက်နေတဲ့သတင်းတွေ ကြားနေရတယ်”

“အေး... ငါကြားပြီးပြီ၊ ဦးပေါက်ခေါနဲ့ ဖိုးဆောင်တို့လို့
ပြောနေကြတယ်၊ တိတိကျကျတော့ မသိရသေးဘူး၊ အစိုးရ
ဘက်ကလည်း ဒါကို စောင့်ပြီးဖမ်းဖို့ ပြင်နေကြပြီဆို”

“ဟုတ်တယ်၊ ဒီကောင်တွေက ဘယ်လိုလုပ်ပြီး အနံ့ရ
လည်းတော့ မသိပါဘူး၊ ပျောက်ချက်သား ကောင်းနေတယ်”

သဏ္ဌာန်စာပေ

“ငါ့အထင် ရွာထဲမှာ ဒီကောင်တွေလက်ထောက်
တစ်ကောင်တော့ရှိနေရမယ်၊ ဒါကြောင့် သတင်းကြားပြီး မထွက်
ကြတာပဲဖြစ်မယ်”

“မင်းပြောတာ ဖြစ်နိုင်တယ်”

ကမ်းဆီသို့ လှေကလေးကို ဆိုက်ကပ်လိုက်သည်နှင့်

“ယဉ်မောင်... ငါ ဒီကပ် စောင့်နေတော့မယ်၊ သိပ်ပြီး
မကြာစေနဲ့နော်၊ ဟေမာနဲ့အတွက် မကောင်းဘူး”

“အေးပါကွာ”

ဇော်မင်း လှေပေါ်မှာကျန်ရစ်ခဲ့ပြီး ယဉ်မောင် ထွက်လာ
ခဲ့လေသည်။

စေတီဘေးနားသို့ရောက်လာပေမယ့် နှင်းဆက်ဟေမာန်
အရိပ်အယောင်ကို မတွေ့ရသဖြင့် တစ်ဖက်မြစ်ကမ်းကို လှမ်း
မျှော်ကြည့်မိသည်။

ဘာကိုမှ မတွေ့ရသေးပေ။

နှင်းဆက်ဟေမာန် ယဉ်မောင့်ဆီကို ရောက်မလာနိုင်
လို့ မလာဖြစ်တော့ဘူးလို့ ထင်နေမိသည်။

ယဉ်မောင်နဲ့ နှင်းဆက်ဟေမာန် တစ်ကြိမ်တစ်ခါ
ဆုံစည်းဖို့မှာ လုံးလုံးမလွယ်သည့်ဘဝပင် မဟုတ်လား။

ယဉ်မောင့်ရင်ထဲတွင် မောပန်းနွမ်းနယ်သွားသလို ခံစား
ရပြီး စေတီလေးရှေ့တွင် ထိုင်ချလိုက်တော့သည်။ နေဝင်သည်

အထိတော့ စောင့်ကြည့်မည် ဖြစ်သည်။

“ဘုတ်... ဘုတ်... ဘုတ်”

“ဟင်”

စက်လှေစက်သံလေးကို ခပ်ဝါးဝါးလေး ကြားလိုက်ရ
သောကြောင့် လှမ်းပြီးကြည့်လိုက်သောအခါ နက်ပြာရောင်
အင်္ကျီလေးနှင့် နှင်းဆက်ဟေမာန်။ ဘေးတွင် စမ်းသီတာ၊
စက်လှေမောင်းလာသူမှာ ကိုငတိုးပင် ဖြစ်သည်။

ယဉ်မောင် စက်လှေရပ်မည့်ကမ်းလေးဆီသို့ အပြေး
ကလေးသွားပြီး ဟေမာန်ကို ကမ်းပေါ်သို့တက်ရန် လက်ကလေး
ကမ်းလိုက်သည်။

ယဉ်မောင့်လက်ကလေးကို နှင်းဆက်ဟေမာန် ဆုပ်
ကိုင်လျက် အရောင်လွင့်နေသော အပြုံးလေးနှင့် ကြည့်နေလေ
သည်။

“သိပ်ပြီး အချစ်နလံမထနဲ့ဦး၊ အချိန်က သိပ်ရတာ
မဟုတ်ဘူးနော်၊ အရှေ့ဖျားရွာကိုသွားမယ်လို့ လိမ်ထွက်လာကြ
တာ”

“စမ်းရယ်... သူတို့နှစ်ယောက်တွေ့ချိန်လေးမှာ စိတ်
ချမ်းသာသလို ဆုံပါစေဟာ”

စမ်းသီတာစကားကို ကိုငတိုးက ဝင်ပြီးပြောလေသည်။

“အံ့မာ... ကျုပ်က ဟန့်တားတာမဟုတ်ဘူး တော်

၁၂၀

ရွှေဘဝင်

ရေ၊ တစ်ခါတည်းနဲ့ သိသွားပြီး နောက်တစ်ခါဆိုတာ မရှိမှာစိုးလို့ ပြောနေတာ”

“စိတ်ချပါ၊ ခဏလေး တွေ့မှာပါ”

စမ်းသိတာတို့က လှေပေါ်မှာပဲ နေရစ်ခဲ့ကြသည်။

“နှင်းဆက်ဟေမာန်”

“ရှင့်ခေါ်ပုံကြီးကလည်း နားထဲမှာ အရသာမရှိလိုက်တာ”

“အဲ... ဘယ်လိုခေါ်ရမှာလဲ”

“ဘယ်လိုခေါ်ရမလဲဆိုတာ သင်ပေးနေရဦးမှာလား။ ရှင့်စိတ်ထဲမှာ ရှိတဲ့အတိုင်းခေါ်ပေါ့၊ လိုက်ပြီးသင်ပေးနေရဦးမှာလား”

ယဉ်မောင် ခေါင်းလေးကိုကုတ်ကာ ဘယ်လိုခေါ်ရမလဲ ဆိုတာကို စဉ်းစားပြီး

“ရင်ထဲကအတိုင်း ခေါ်မယ်နော်၊ စိတ်မဆိုးရဘူး”

“ရှင်ကတော့ တကယ့်လူပဲတော်၊ ကိုယ့်ချစ်သူကို နာမည်ခေါ်တာ ကျွန်မက စိတ်ဆိုးရမှာလားရှင်၊ ခေါ်မှာသာခေါ်”

“နှင်း... ကောင်းလားဟင်”

“ရှင့်ရင်ထဲမှာရော ခေါ်ရတာ ခံစားမှုအပြည့်ရှိရဲ့လား”

သစ္စာမွန်စာပေ

နှစ် ခရမ်းပြာ ရာဇဝင်

၁၂၁

“အင်အားတွေက အပြည့်ပါပဲ”

“အဲဒါဆို ဒီနေ့ကစပြီး နှင်းလို့ခေါ်တော့”

“ကျုပ်ကိုရော”

“နေဦး၊ ကိုယဉ်လို့ခေါ်ရင်လည်း မကောင်းဘူး၊ ကိုမောင်လို့ခေါ်တာလည်း မကြိုက်ဘူး၊ ရှင့်လိုပဲ တစ်လုံးတည်း ခေါ်မယ်၊ မောင်”

ဟေမာန်နှုတ်ဖျားထက်မှ ထွက်ပေါ်လာသော စကား သံလေးကြောင့် ရင်ဘတ်စုံလည်း လှုပ်ခါသွားသလိုပင်။

“ဘယ်လိုလဲ၊ ကြိုက်ရဲ့လား”

“အင်း... ရင်ထဲမှာ ဘယ်လိုဖြစ်သွားမှန်းတောင် မသိဘူး နှင်းရယ်”

“မောင့်ကိုမေးရဦးမယ်”

“မေးလေ”

“နှင်းကို တကယ်ချစ်ခဲ့တာ ဟုတ်ရဲ့လား”

“နှင်း ဘာလို့ ဒီစကားကိုမေးရတာလဲကွာ၊ မောင့်အချစ်ကို မယုံလို့လား”

“မယုံကြည်လို့တော့ မဟုတ်ပါဘူး မောင်ရယ်၊ မောင်နဲ့ နှင်းအဖေတို့ကြားမှာက အမုန်းတရားတွေရှိနေကြလို့ပါ၊ ဒါကြောင့် နှင်းကိုများ လက်စားချေချင်လို့ ချစ်ခဲ့တာများလားလို့ပါ”

သစ္စာမွန်စာပေ

“ပြောတတ်ရန်ကော နှင်းရယ်၊ မောင်နဲ့ နှင်းအဖေ ကြားမှာ အမုန်းတရားဆိုတာ မောင့်ဘက်မှာမရှိခဲ့ပါဘူး။ မောင့် ရင်ထဲက ဆန္ဒအမှန်ကိုပြောရရင် နှစ်ဖက်ရွာကြားက ရန်ပွဲတွေကို ရပ်ပစ်ချင်နေပါပြီ”

“ဒီသဘောထားကတော့ မောင်နဲ့နှင်း ထပ်တူထပ်မျှ

ပါပဲ”

“နှင်း”

“မောင်”

“ချစ်သူအဖြစ်နဲ့ စပြီးတွေ့တဲ့နေ့မှာ မောင့်ဘဝရဲ့အဖြစ် မှန်တွေကို မောင် ပြောပြချင်တယ်”

“ပြောပြလေ၊ မောင့်မှာ ချစ်သူရှိခဲ့လည်း နှင်းက ခွင့်လွှတ်ပါတယ်၊ ရှိခဲ့လား မောင်”

“မောင် မညာရက်ပါဘူး။ မောင့်မှာ မြဲရုံဆိုတဲ့ချစ်သူ တစ်ယောက် ရှိခဲ့ဖူးပါတယ်၊ ခုတော့ သူလည်း သူ့ဘဝနဲ့သူ ဖြစ်သွားပါပြီ၊ မောင် ထပ်ပြီးပြောချင်တဲ့ကိစ္စတစ်ခုက နှင်း ရုဏ်သိက္ခာနဲ့ အရမ်းကို သက်ဆိုင်နေတယ်”

“ဟင်... ဘာများလဲ မောင်ရယ်”

“မောင်ဟာ လူသတ်ပြီး ထောင်ကထွက်ခဲ့ရတဲ့ လူ တစ်ယောက်ပါ၊ မောင် ဘာကြောင့်လူသတ်ခဲ့ရတယ်ဆိုတာကို တော့ နှင်းသိအောင် ပြောပြချင်ပါတယ်”

သစ္စာနှင့်စာပေ

ယဉ်မောင်၏ဘဝနောက်ကြောင်းလေးကို ပြောပြခဲ့လေ တော့သည်။

“မောင်ရယ်... မောင်က ရမ်းကားရက်စက်ပြီး လူ သတ်ခဲ့ရတာမှမဟုတ်တာ၊ မောင့်နေရာမှာ နှင်းသာဆိုရင်လည်း လူသတ်ဖြစ်မှာပဲလေ”

“မောင့်လို လူသတ်ထောင်ထွက်ကြီးကို ချစ်သူဖြစ်ရ လို့ နှင်း မျက်နှာငယ်ရမှာကို မောင် စိုးရိမ်လို့ပါ”

“မောင့်ရဲ့ ရိုးသားခြင်းတွေရယ်၊ အများအတွက် အနစ်နာခံရတဲ့ စိတ်ဓာတ်နဲ့ သတ္တိတွေကို နှင်းက မက်မောခဲ့သူ ပါ”

“မောင့်အပေါ်မှာ နားလည်ပေးတယ်ပေါ့နော်”

“မောင့်ကို နှင်း စပြီးရွေးချယ်ခဲ့တာ အပျိုဖျန်းလေးရဲ့ စိတ်ကူးယဉ်ဆန်တဲ့အချစ်မျိုးနဲ့ မဟုတ်ပါဘူး မောင်၊ နှင်းရဲ့ နှလုံးသားက ချစ်စိတ်ရယ်၊ အသိတရားတွေနဲ့ပေါင်းစပ်ပြီး ချစ် ခဲ့တာပါ၊ အရှင်းဆုံးစကားကို ပြောရရင် မောင်နဲ့ နှင်းကို အက တို့က ဘယ်လိုမှသဘောတူမှာမဟုတ်ဘူးဆိုတာ နှင်း သိတယ်၊ ဒါပေမယ့် မောင့်အတွက် နှင်းက အမြဲတမ်း သတ္တိအရှိဆုံးနဲ့ လက်တွဲမှာပါ”

“မောင်က ဆင်းရဲတယ်နော်”

“ထမင်းတစ်လုတ်တော့ ရှာကျွေးနိုင်တယ် မဟုတ်ပါ”

သစ္စာနှင့်စာပေ

၁၂၄

ဧည့်သည်

လား”

“သူများထက်သာအောင်မထားနိုင်ပေမယ့် တန်းတူဖြစ်အောင်တော့ မောင် ကြိုးစားနိုင်သူဆိုတာတော့ ရဲရဲ ပြောရဲပါတယ် နှင်းရယ်”

“နှင်း ယုံနေမှာပါ”

မြစ်ရေပြင်ဆီမှ တိုက်ခတ်လာသော လေနုအေးလေးသည် နှစ်ယောက်သား ရင်ဆီကို တိုးဝှေ့နေလေပြီ။

ချစ်သူဘဝ၏ ပထမဦးဆုံးနေ့ကလေးကတော့ သာယာလှပနေဆဲလေ။

နှစ်ဦးသား တွေ့ချိန်ကလေးမှာ မြန်လွန်းသည်ဟု ထင်လိုက်မိသည်။

“အချိန်တွေကလည်း အကုန်မြန်လိုက်တာ”

“ဟုတ်တယ် နှင်းရယ်၊ စကားလေးတွေ ပြောရတာ အားမရလိုက်ဘူး”

ညနေ နေမစောင်းခင်ပြန်မှ သင့်သဖြင့် နှစ်ယောက်သား ထိုင်နေရာမှထပြီး စက်လှေဆီသို့ လျှောက်လာခဲ့ကြသည်။

“မောင်”

“နှင်း”

“နောက်တစ်ကြိမ် ဘယ်တော့တွေ့ရမလဲဟင်”

“မောင့်ဘက်က ကိစ္စမရှိဘူးလေ၊ နှင်းဘက်ကပဲ ပြော

သစ္စာပူဇော်စာပေ

 ၁ရမ်းပြာ ရာဇဝင်

၁၂၅

ပါ”

“အင်း... မောင်ကိုပြောရမယ်၊ နှင်း မြို့ကို ရှေ့လာမည့် စနေနေ့မှာ သွားရမယ်လေ၊ မောင် လိုက်ခဲ့ပါလား၊ မော်တော်ဆိပ်ကနေ စောင့်ပေါ့၊ အဘက လိုက်ပြီးပို့မှာမဟုတ်ဘူး၊ စမ်းသိတာနဲ့ သွားရမှာလေ”

“လိုက်တာက လိုက်လို့ရပါတယ်၊ မြို့မှာက မောင်အသိ မရှိဘူး”

“ဒီအတွက် နှင်း စီစဉ်ပေးမယ်၊ မောင်သာ လိုက်ဖို့ ပြင်ထားလေ”

“ကောင်းပြီ၊ မောင် မော်တော်ဆိပ်က လာပြီးစောင့်နေမယ်”

“အဘတို့က သင်္ဘောဆိပ်ထိတော့ လိုက်ပို့မှာဆိုတော့ မောင် မတွေ့အောင်တော့ ရှောင်နေနော်”

“စိတ်ချပါ နှင်းရယ်”

“မောင်နဲ့အတူ မြို့ပေါ်မှာ အတူတူပျော်ပစ်ရမယ်”

“နှင်းက မြို့ကို ကိစ္စနဲ့သွားမှာလား”

“ဟုတ်တယ်၊ ဘွဲ့ယူဖို့ ကိစ္စကို သွားပြီးစီစဉ်မှာမောင်”

“ဪ”

ယဉ်မောင် စိတ်ထဲမှာ အားငယ်မိသွားသည်။

သစ္စာပူဇော်စာပေ

၁၂၆

ရွှေဘဝင်

ဟေမာန်နှင့် ယဉ်မောင့်ဘဝက လွန်စွာကွာခြားနေ
သည် မဟုတ်လား။

ဟေမာန်အဖေ သဘောမတူဘူးဆိုတာလည်း မလွန်
ပေ။

“မောင် သွားမယ်နော်၊ နှင်းပြောတာကို မမေ့နဲ့”

“စိတ်ချပါ နှင်း”

“ကဲ ကဲ... ရှင်မေးလွန်းနဲ့ မင်းနန္ဒာရေ၊ နောက်မှထပ်
ပြီး အလွမ်းသည်ဟော၊ နေမစောင်းခင် ရွာကိုပြန်ရောက်မှဖြစ်
မှာ”

ဟေမာန် စက်လှေပေါ်သို့မတက်ခင်...

“မောင့်ကို နှင်း သိပ်ချစ်တယ်”

“နှင်းနဲ့ထပ်တူပါပဲ နှင်းရယ်”

စက်လှေကလေး ကမ်းဆီမှ ခွာသွားပြီး ယဉ်မောင့်
ပျက်လုံးထဲမှ ပျောက်ကွယ်သွားသည်အထိ ရပ်ကြည့်နေမိလေ
သည်။

“ယဉ်မောင်... သွားကြရအောင်၊ ပိုက်ဆင်းရဦးမယ်
လေ”

“အေးပါကွာ”

ဇော်မင်းမှ ပခုံးဖက်ပြီး လှေဆီသို့ ပြန်ခဲ့ကြလေတော့
သည်။

သစ္စာပူဇော်စာပေ

အရမ်းပြာ ရာဇဝင်

၁၂၇

“ဇော်မင်း”

“ဘာလဲ ယဉ်မောင်”

“ငါနဲ့ နှင်းဘဝက သိပ်ပြီးများ ကွာခြားနေလားကွာ”

“လူလူချင်းကြားမှာ ကွာခြားတယ်ဆိုတာ ဘာတစ်ခု
မှ မရှိဘူး ယဉ်မောင်ရာ၊ အဓိကက မင်းတို့နှစ်ယောက်ရဲ့ တူညီ
တဲ့ မေတ္တာတရားရှိဖို့ပဲ လိုအပ်တယ်”

“ကျော်လွင်ကြီး ဘေးခုတ်ဇာတ်ရာနဲ့ ပြန်ရောက်
လို့တဲ့”

“ဟင်”

“ဟာ”

အိမ်ရှေ့မှ အော်သွားသည့်အသံကြောင့် ယဉ်မောင်နှင့်
ဇော်မင်း ပိုက်များကို လှန်းနေရာမှရပ်ပြီး အပြင်သို့ထွက်ခဲ့ကြ
လေသည်။

လမ်းတွင် ရွာလူကြီး ဦးမြင့်သိန်းနှင့်တွေ့သဖြင့် အကျိုး
အကြောင်းကို မေးမိလိုက်သည်။

“ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ ဦးလေး”

“ကျော်လွင်ကို ဟိုကောင်ပေါက်ခေါ်တို့အဖွဲ့ ဆက်
ကြေးမပေးလို့ဆိုပြီး ခါးနဲ့ခုတ်လိုက်ကြတာ”

သဗ္ဗာဗ္ဗန်စာပေ

၁ ခရမ်းပြာ ဖာဝေင်

၁၂၉

“ဈာ”

“တောက်... ဒီကောင်တွေ ဒီလောက်ထိရမ်းကားနေ
ကြပါလား”

“ဟုတ်တယ်ကွာ၊ အရင်က လူမိုက်ဖြစ်တုန်းကထက်
ခု လူဆိုးဖြစ်တော့မှ ပိုပြီးမိုက်ရိုင်းနေကြပြီ”

ကျော်လွင်တို့က ပင်လယ်ထဲတွင် ပိုက်ပစ်နေသူများ
ဖြစ်၍ ပေါက်ခေါ လစ်ရင်လစ်သလို လုပ်ခြင်းကို ခံနေကြရသည်။

“ပြီးတော့ စာတောင်ရေးပေးလိုက်သေးတယ်”

ဦးမြင့်သိန်း သွေးစွန်းနေသောစာကို ထုတ်ပြလိုက်
သည်။

ယဉ်မောင် စာကိုဖတ်ကြည့်လိုက်သောအခါ...

သို့

ရွာလူကြီး

ခင်ဗျားတို့ရွာက တံငါသည်တွေအားလုံး ကျုပ်ကို ပုံမှန်
ဆက်ကြေးပေးရမယ်၊ မပေးတဲ့သူက ကျော်လွင်ကို နမူနာယူ
ထားကြ။

ပေါက်ခေါ

ယဉ်မောင် စာကို လုံးချေလိုက်သည်။

“ရွာလူကြီး... ရွာလူကြီး”

“ဟေ”

သဗ္ဗာဗ္ဗန်စာပေ

ယဉ်မောင်တို့ ရပ်နေသောနေရာသို့ ရွာမှ ချစ်ဦးလေး ပြေးလာကာ

“ဘာဖြစ်လာတာလဲ ချစ်ဦး”

“ဒီ ဒီမှာ”

ချစ်ဦးလက်ထဲမှာ စာခေါက်လေးတစ်ခု...

“ဘာစာလဲ ချစ်ဦး”

“ဦးပေါက်ခေါ်တို့အဖွဲ့က ဦးရှေ့တို့သားအဖကိုဖမ်းပြီး ပိုက်ဆံတောင်းတဲ့စာ”

“ဘာ”

“ဟင်”

ဦးမြင့်သိန်း ချစ်ဦးပေးသည့်စာကို ထပ်ပြီးဖတ်ကြည့် လိုက်ရာ

သို့

ရွာလူကြီး

ကျုပ်တို့ ဦးရှေ့တို့သားအဖကို ဖမ်းထားတယ်။ ငွေ (၅)သိန်းနဲ့ လာပြီးမရွေးရင် အလောင်းတွေကို တင်ပေးလိုက် မယ်။

သက်ဆိုင်ရာကိုအကြောင်းကြားရင်တော့ ကျုပ်တို့ ဘက်က အရှင်တော့ပြန်မရဘူး။ အလောင်းပဲ ပေးလိုက်မယ်။ ကောင်းကောင်းမွန်မွန်နဲ့ ဖြစ်စေချင်ရင်တော့ ခုည (၁၀း၀၀) နာရီ

သစ္စာမွန်စာပေ

မှာ လာပြီးရွေး။ ဘယ်နေရာမှာ ရွေးရမယ်ဆိုတာကို ခင်ဗျားတို့ ဖြစ်ထဲရောက်လို့ ကျုပ်တို့ဘက်က စိတ်ချရပြီဆိုရင် လမ်းပြ လွှတ်လိုက်မယ်။ လှေပေါ်မှာ လူတစ်ယောက်ပဲ ပါရမယ်။ လှေဦးမှာ အလံဖြူကိုစိုက်ထား။

ပေါက်ခေါ်

“ဒုက္ခပါပဲကွာ၊ ဘယ်လိုလုပ်ရမှန်းတောင် မသိတော့ ဘူး။ သက်ဆိုင်ရာကို လျှို့ဝှက်အသိပေးရတော့မှာပဲ”

“ဦးမြင့်သိန်း၊ ကျွန်တော် အကြံတစ်ခုပေးချင်တယ်”

“ဘာများလဲ ယဉ်မောင်”

“ကျွန်တော် ဦးရှေ့တို့သားအဖကို ရွေးဖို့သွားမယ်၊ ဦးလေးတို့က ဘယ်သူမှမသိအောင် သက်ဆိုင်ရာကို အကြောင်း ကြားပြီး လိုက်ခဲ့ကြ၊ ပေါက်ခေါ်ရဲ့လူယုံက ရွာထဲမှာရှိနေတော့ သက်ဆိုင်ရာပါလာတယ်ဆိုတာကို ဒီကောင်တွေ သိနိုင်တယ်”

“ဖြစ်ပါ့မလား ယဉ်မောင်”

“ကျွန်တော့်အတွက် ဘာမှမပူနဲ့၊ ကျွန်တော် ရင်ဆိုင် ပေးမယ်”

“ဒါဆိုလည်း မင်းစိစဉ်တဲ့အတိုင်း လုပ်ကြတာပေါ့၊ ငွေနဲ့လှေကို ငါစိစဉ်ပေးမယ်၊ သတိတော့ရှိကွာ”

ရွာလူကြီး ဦးမြင့်သိန်းနဲ့ လမ်းခွဲပြီး အိမ်ဘက်သို့ ဇော်မင်းနှင့် ပြန်ခဲ့ကြစဉ်...

သစ္စာမွန်စာပေ

၁၃၂

ရွှေဘဝ

“ယဉ်မောင်၊ မင်းတစ်ယောက်တည်းကွာ၊ ငါ စိတ်မချ

ဘူး”

“ဖော်မင်းရာ... စိတ်မပူစမ်းပါနဲ့၊ ဦးပေါက်ခေါကို ငါ
ရအောင် ဖမ်းပြမယ်၊ ဒီကောင်တွေကို လွှတ်ထားလို့မရတော့
ဘူး၊ ကြာရင် ရွာကလူတွေ ထမင်းဝတ်တဲ့ဘဝကို ရောက်တော့
မယ်”

ယဉ်မောင် ည (၁၀:၀၀) ထိုးသည်နှင့် စက်လှေကို
မြစ်ရိုးအတိုင်း မောင်းလာခဲ့တော့သည်။

သက်ဆိုင်ရာအဖွဲ့တွေကတော့ ကြိုတင်ပြီး မြစ်ထဲမှာ
ရုပ်ဖျက်ကာ ကြိုပြီးစောင့်နေကြလေသည်။

ပေါက်ခေါတို့အဖွဲ့က အရမ်းကိုပါးနပ်သဖြင့် ပိပိရိုရိုနှင့်
အကွက်ချပြီး လုပ်ဆောင်နေကြလေသည်။

ယဉ်မောင်စက်လှေ မြစ်လယ်သို့ရောက်သည်နှင့်
မက်လှေတစ်စီးဆီမှ မီးရောင်က လှေဦးမှအလံကို လှမ်းပြီးထိုး
ကာ

“နောက်ကနေ လိုက်ခဲ့”

ရှေ့မှ လမ်းပြမောင်းသွားလေသည်။

အရှေ့မှမောင်းသွားသော စက်လှေက ပင်လယ်ဝ
ကမ်းတစ်ဖက်ဆီသို့ ဦးတည်ပြီး မောင်းနေခြင်းဖြစ်သည်။

သုဗ္ဗန်စာပေ

ယဉ်မောင် နောက်မှလိုက်ရမည့် အဖွဲ့တွေနှင့် အဆက် အသွယ်မပြတ်အောင် စကားပြောစက်လေးကိုဖွင့်ပြီး ပြောလိုက် မောင်းလိုက်နှင့် ကမ်းနားဆီသို့ရောက်မှ စကားပြောစက်ကို ပိတ်လိုက်သည်။

ယဉ်မောင် ဘယ်ကိုရောက်နေပြီလဲ ဆိုသည်ကို သက်ဆိုင်ရာအဖွဲ့မှ သိရှိသွားပြီဖြစ်သည်။

“ဖိုးဆောင်... နောက်လူရှင်းလား”

“ရှင်းတယ် ဆရာပေါက်ခေါ၊ တစ်စီးမှမပါလာဘူး၊ စောင့်ကြည့်ဖို့ စက်လှေတစ်စီးလည်း ချထားတယ်”

“အေး... ဒီကောင့်ကိုခေါ်ခွဲ”

ပေါက်ခေါ ယဉ်မောင်မျက်နှာကို ဓာတ်မီးနှင့်ထိုးကြည့် ပြီး

“ဪ... ဘယ်သူများလဲလို့၊ မဟာမိတ်ဆွေကြီးကို။ တွေ့ချင်တာနဲ့ အတော်ပဲကွာ”

“ခင်ဗျား ကျုပ်နဲ့ စာရင်းရှင်းမှာလား၊ ငွေယူမှာလား”

“ငွေလည်းယူမယ်၊ မင်းနဲ့လည်း စာရင်းရှင်းရမယ်”

“ဒါဆို ကောင်းပြီ၊ ဦးငရှဉ့်တို့ သားအဖကို ခင်ဗျား အရင်လွှတ်လိုက်ပါ၊ ပြီးရင် ကျုပ်နဲ့ စာရင်းရှင်းမယ်”

“ဘယ်မှာလဲငွေ”

“ဒီမှာ”

ယဉ်မောင် ငွေထည့်ထားသည့်အိတ်ကို ပြလိုက်သည်။

“ပေးလေကွာ”

“ခင်ဗျားဘက်က ဦးငရှဉ့်တို့သားအဖကို ကောင်း ကောင်းမွန်မွန်လွှတ်မှ ပေးနိုင်မယ်”

“မင်းက တယ်အလာကြီးပဲကွ၊ ခု မင်းရောက်နေတဲ့ နေရာက ဝါနယ်ထဲမှာဆိုတာရော သိရဲ့လား”

“သိစရာမလိုဘူးလေ၊ ခင်ဗျားတောင်းတဲ့ငွေကို လိုချင် ရင် ခင်ဗျားကတိအတိုင်းလုပ်ဖို့ပဲ လိုတယ်၊ ကတိမတည်ရင် ကျုပ်သေမှပဲ ဒီငွေကိုရမယ်”

“မင်းက သေလူပါ၊ ဖိုးဆောင်”

“ဗျာ ဆရာပေါက်ခေါ”

“ဟို ငရှဉ့်တို့သားအဖကို သွားပြီးခေါ်ခွဲ၊ ပြီးရင် ဒီကောင့်လှေပေါ်ကို တင်ပေးပြီး ပြန်ခိုင်းလိုက်”

ယဉ်မောင် တည်တည်ငြိမ်ငြိမ် ရပ်ကြည့်နေသည်။

ညဉ့်က နက်နေပေမယ့် လရောင်ကြောင့် အားလုံးကို မြင်တွေ့နေရသည်။

ဦးငရှဉ့်တို့သားအဖကို စက်လှေပေါ်သို့တင်ပြီး ပြန်ခိုင်း တော့မှ ငွေထုပ်ကို ပစ်ပေးလိုက်သည်။

“မင်းနဲ့ အေးအေးဆေးဆေး စာရင်းရှင်းတာပေါ့ကွာ၊ ယေကောင်တွေ... ဒီကောင့်ကို ခေါ်ခွဲကြ”

၁၃၆

ရွှေဘဝင်

ယဉ်မောင် အချိန်ကိုစောင့်ရမည်ဖြစ်သဖြင့် ပေါက်ခေါ
တို့ ခေါ်သည့်နောက်သို့ အေးအေးဆေးဆေးပင် လိုက်ခဲ့လေ
သည်။

ပေါက်ခေါတို့အဖွဲ့တွင် လူ (၁၀)ယောက်လောက်
အင်အားရှိနေသည်။ ယဉ်မောင် တိုက်ခိုက်ပြီးပြေးလွှဲမလွယ်ပေ။
သက်ဆိုင်ရာမှ လာမည့်အချိန်ကို စောင့်ရမည်ဖြစ်
သည်။

“ဆရာ... ဆရာ”

“ဘာလဲ တေန်”

“ကမ်းပေါ်ကို လက်နက်ကိုင်အဖွဲ့တွေ ရောက်လာနေ
ပြီ”

“ဘာကွ၊ ဖိုးဆောင် မင်းပြောတော့ နောက်ကြောင်း
ရှင်းတယ်ဆို”

“ကျွန်တော်စောင့်ကြည့်နေတုန်းက အရှင်းကြီးပါ၊
ပြီးတော့ ရွာက ထူးပိန် ပြောတော့လည်း ဘယ်သူမှ အကြောင်း
မကြားဘူးတဲ့”

“တောက်... ကဲကွာ၊ ဒီကောင်ကို အပြတ်ရှင်းလိုက်
တော့”

ယဉ်မောင်ဆီကို ဖိုးဆောင် ဓားရှည်နှင့် ပြေးပြီးဝင်တိုး
သည်ကို ရှောင်လိုက်ပြီး မေးဖျားကို တံတောင်နှင့်တွတ်ချလိုက်

သဗ္ဗမုနိစာပေ

အရမ်းပြာ ရာဇဝင်

၁၃၇

သည်။

“ဒီလောက်တောင် လက်သံပြောင်တဲ့ကောင်၊ သေ
စမ်း”

ပေါက်ခေါ သေနတ်နှင့် လှမ်းပစ်မည်အပြု...

“ဒိုင်း”

“အ”

ပေါက်ခေါလက်ကို သေနတ်ထိမှန်သွားပြီး သေနတ်
လွတ်ကျသွားသည်နှင့် ခြေကုန်သုတ်ပြီး ပြေးလေတော့သည်။
သက်ဆိုင်ရာအဖွဲ့မှ ဖိုးဆောင်အပါအဝင် (၅)ဦးကို
လက်ရဖမ်းမိလိုက်သည်။

ပေါက်ခေါက စက်လှေတစ်စီးနှင့် ထပ်ပြီးလွတ်မြောက်
သွားပြန်သည်။

“ခင်ဗျား ဘာဖြစ်သေးလဲ ကိုယဉ်မောင်”

“ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး၊ ဓား နည်းနည်းရှပ်ပြီး ထိသွားတာ
ပါ”

ဖိုးဆောင် ဓားနှင့်ထိုးစဉ်က ရှပ်ပြီးထိသွားခြင်းဖြစ်သည်။

“ပေါက်ခေါ လွတ်သွားပြန်ပြီလား ဆရာ”

“ကိစ္စမရှိပါဘူး ကိုယဉ်မောင်၊ ပေါက်ခေါတို့အတွက်
နေရာကျဉ်းနေပါပြီ”

ဒုရဲအုပ် ထွန်းထွန်းတို့နှင့် ကမ်းဆီသို့ပြန်ရောက်သော

သဗ္ဗမုနိစာပေ

၁၃၈

ရွှေဘဝင်

အခါ ဦးမြင့်သိန်းနှင့် ဇော်မင်းတို့ စက်လှေပါ ရောက်လာခဲ့တော့သည်။

“ယဉ်မောင်”

“ငါ ဘာမှမဖြစ်သေးပါဘူး၊ ပြန်ကြရအောင်”

စက်လှေပေါ်သို့ ပြန်ပြီးတက်ရင်း

“ဦးမြင့်သိန်း၊ ရွာရောက်ရင် ထူးပိန်ကို ဖမ်းလိုက်တော့”

“ဟေ... ဘာဖြစ်လို့လဲ၊ ဒီကောင်က ဘာအမှုတွေ ကျူးလွန်လို့လဲ ယဉ်မောင်”

“ထူးပိန်က ပေါက်ခေါ်တို့ကို ရွာရဲ့သတင်းပေးနေတဲ့ ကောင်ပဲ”

“ဟင်... တောက်”

“ပေါက်ခေါ်လွှတ်သွားတာ နာတယ်ကွာ”

“မကြာခင် မိမှာပါ၊ ဒီကောင် ပြေးပေါက်မှမရှိတော့တာပဲ”

မြစ်ထဲသို့ စက်လှေကလေးများ ပြန်ပြီးမောင်းဝင်ခဲ့ကြတော့သည်။

ယဉ်မောင်ဒဏ်ရာကို ဇော်မင်း ပုဆိုးစဖြင့် စည်းပေးထားလေတော့သည်။

သစ္စာပွန်စာပေ

အနီးပတ်ဝန်းကျင် ရွာလေးရွာမှ မြို့ကိုသွားလိုလျှင် ထိုမော်တော်ဆိပ်ကို လာကြရသည်။

အစိုးရမှပြေးဆွဲသော လိုင်းသင်္ဘောတွေနှင့် ပုဂ္ဂလိကပိုင် မော်တော်အားလုံး ထိုဆိပ်တွင် ဆိုက်ကပ်ကြသည်။

ယဉ်မောင် ကမ်းပေါ်တွင်ဖွင့်ထားသော လက်ဖက်ရည်နှင့် အအေးရောင်းသောဆိုင်လေးတွင်ထိုင်ပြီး ဟေမာန်တို့ လာမည့်အချိန်ကို စောင့်နေသည်။

ဆိပ်ကမ်းမှာက အစိုးရသင်္ဘောလိုင်းတစ်စင်းသာ ညနေ ထွက်ရန်ရှိပြီး ကျန်မော်တော်များထွက်ရန် အစီအစဉ်မရှိ။

ဟေမာန် မြို့သို့သွားမည်ဆိုလျှင် အစိုးရသင်္ဘောလိုင်းနှင့် သွားရမည်ဖြစ်သည်။

သစ္စာပွန်စာပေ

ဆိပ်ကမ်းသို့ စက်လှေတစ်စီး ဆိုက်ကပ်လာသဖြင့် လှမ်းပြီးကြည့်လိုက်သောအခါ နှင်းဆက်ဟေမာန်နှင့် စမ်းသီတာ ကို တွေ့လိုက်ရသလို ဦးလှကြိုင်လည်း လိုက်ပါလာသည်။

ဟေမာန်ကို သဘောပေါ်တွင် နေရာချပြီးမှ ဦးလှကြိုင် စက်လှေ ဆိပ်ကမ်းကနေ ပြန်ပြီးထွက်ခွာသွားလေသည်။

ယဉ်မောင် ပတ်ဝန်းကျင်အန္တရာယ်ကင်းမှ သဘောပေါ် သို့ တက်ခဲ့သည်။

ဟေမာန်နှင့် စမ်းသီတာတို့က သဘောအပေါ်ထပ် အထူးခန်းမှ လိုက်ပါမှာဖြစ်ပေမယ့် ယဉ်မောင်ကတော့ ကြို သလို လိုက်ပါရမည်ဖြစ်သည်။

သေ ဝါအပေါ်ထပ် သံဇကာနားတွင်ရပ်ပြီး အပြင်ကို ငေးနေစဉ်...

“ကိုယဉ်မောင်”

“ဪ... စမ်းသီတာ ပြော”

စမ်းသီတာ ဘေးပတ်ဝန်းကျင်ကို မျက်လုံးတစ်ချက်ရှေ့ ကစားပြီး

“သဘောထွက်မှ အခန်းကိုလာခဲ့နော်၊ ခု ဟေမာန် အဘအသိတွေက ရှိနေသေးတယ်”

“အင်း”

စမ်းသီတာ ခပ်သွက်သွက်လေး ပြန်ပြီးထွက်သွားလေ

သဗ္ဗာဓိစာပေ

သည်။

“ဘော်ဘူ... ဘော်ဘူ”

သဘောကြီး ကမ်းမှခွာရန် အချက်ပြလိုက်ပြီး သိပ် မကြာ။ စတင်ပြီး ကမ်းမှခွာလေတော့သည်။ ယဉ်မောင်ကတော့ ဟေမာန်ဆီမှ အချက်မပြသဖြင့် အခန်းနားသို့ မသွားရဲသေးပေ။

“မောင်”

“နှင်း”

ယဉ်မောင်ဘေးတွင် ဟေမာန် ဝင်ပြီးရပ်ကာ ကြည့်နေ လေသည်။

“မောင့်အတွက် နှင်းက အခန်းငှားသေးတယ်၊ မရလိုက်ဘူး၊ ဒါကြောင့် နေရာပဲဝယ်ထားတယ်၊ ပက်လက် ကုလားထိုင်မှာ သွားပြီးထိုင်ကြမယ်”

ဟေမာန်ခေါ်ဆောင်သော ပက်လက်ကုလားထိုင်တွင် နှစ်ယောက်လုံး ဝင်ထိုင်ကြသည်။

“ထိုင်ခုံက လူမလာဘူးနဲ့တူတယ်”

“လူလာလို့ ထိုင်နေတာပေါ့၊ မောင်နဲ့အတူထိုင်ဖို့ နှင်း ဝယ်ထားတာလေ”

“ဪ”

သဘောအခန်းထဲတွင် မိန်းကလေးနှစ်ယောက်နှင့် အတူလိုက်ရန် မသင့်သောကြောင့် နှင်း ကြိုတင်ပြီး စီစဉ်ထား

သဗ္ဗာဓိစာပေ

၁၄၂

ရွှေဘဝ

ခြင်းဖြစ်သည်။

“နှင်းရယ်... အပြင်က အေးပါတယ်၊ အခန်းထဲမှာပဲ နေပါ”

“မောင်ကတော့ လုပ်ပြီ၊ ကိုယ့်ချစ်သူနဲ့အတူတူ သွား ချင်လို့ စီစဉ်ထားပါတယ်ဆိုမှ အခန်းထဲကို သွားခိုင်းနေတယ်”

တစ်ယောက်လက်ကို တစ်ယောက် တင်းကျပ်စွာ ဆုပ်ကိုင်ထားကြသည်။

“အ”

“ဟင်... မောင် ဘာဖြစ်တာလဲ”

ယဉ်မောင့်စိုက်ကို ဟေမာန်လက်ကလေးနှင့် ထိသွား သောကြောင့် ရထားသည့်ဒဏ်ရာကို သွားပြီးထိလေသည်။

“ဟို... ဟို... ဒဏ်ရာရထားလို့”

“မောင် ရန်ဖြစ်ပြန်ပြီလား”

“မဖြစ်ပါဘူး နှင်းရယ်၊ ဒဏ်ရာရတာက ဒီလို ×× ××

×××× ×××”

ယဉ်မောင် အကြောင်းစုံကို ရှင်းပြလိုက်သည်။

“မောင်ရယ်... ဘာလို့ အသက်နဲ့ရင်းတဲ့အလုပ်တွေ ကို လုပ်နေတာလဲ၊ တစ်ခုခုများဖြစ်ခဲ့ရင်တော့ နှင်း ရင်ကွဲမှာ၊ စိတ်မချလိုက်တာ မောင်ရယ်”

“ဪ... နှင်းရယ်၊ မတရားတဲ့ကိစ္စတွေလည်း ဖြစ်

သစ္စာမှုန်စာပေ

• နှစ်ခြင်းပြာ ရာဇဝင်

၁၄၃

ပြန်၊ ဘယ်သူမှမလုပ်ရဲတာနဲ့ မောင် လုပ်ရတာပါ”

“ရင်မောရပါလား မောင်၊ ချစ်သူလေးတစ်ယောက်ရှိ ပါတယ်၊ စိတ်ပူပန်ရတာနဲ့ အသက်တိုမယ် သိလား”

“စိတ်ချပါ၊ နှင်း စိတ်ပူပန်စေရမည့်အလုပ်တွေကို မောင် ရှောင်ကြဉ်ပေးပါမယ်”

ဟေမာန်ခေါင်းလေး ယဉ်မောင်ပခုံးပေါ်ကို ခိုတွဲကျလာ ပြီး

“မောင့်ကို နှင်းပြောရဦးမယ်”

“ဘာများလဲ”

“အဘက နှင်းကို မြို့ကလူတစ်ယောက်နဲ့ ပေးစားဖို့ အတင်းနားချနေတယ်”

“ဟင်”

“မောင် ဘာမှစိတ်မပူနဲ့၊ သူတို့ နှင်းကို အတင်းပေးစား လို့ မရနိုင်ပါဘူး”

“အတင်းလုပ်ခဲ့ရင်ရော”

“ပြစ်ကို လက်ပစ်ကူးပြီး မောင့်ဆီကို ပြေးလာခဲ့မယ်”

“နှင်းရယ်... မြစ်ကိုတော့ လက်ပစ်မကူးပါနဲ့၊ မောင် ရအောင်လာပြီး ခေါ်မှာပါ”

“မောင့်ကို ထပ်ပြီးပြောရဦးမယ်၊ မြို့ဆိပ်ကမ်းကို ရောက်ရင် ဒီလူ လာပြီးကြိုလှိုမယ်နော်၊ မောင့်စိတ်ထဲမှာ

သစ္စာမှုန်စာပေ

၁၄၄

ရွှေဘဝ

ဘယ်လိုမှ မမြင်ပါနဲ့၊ နှင်းအနေနဲ့ ခုချိန်မှာ အလိုက်သင့်လေး ဆက်ဆံနေတာ မောင်နဲ့နှင်းတို့အတွက် တွေ့ဆုံမှုလေးတွေ ပိတ် သွားမှာစိုးလို့ပါ။ ဒီလူကို အယောင်ပြပြီး မောင်နဲ့နှင်းက တွေ့ အောင် ကြုံနေရမှာ”

“မောင် နားလည်ပါတယ်ကွာ”

“မြို့တိုရောက်ရင် မောင်တည်းခိုဖို့အတွက် နှင်း စီစဉ် ထားတယ်၊ နှင်းသူငယ်ချင်းတစ်ယောက်ရဲ့ လိပ်စာ ပေးလိုက် မယ်၊ ပြီးတော့ စာပါ ရှေးပေးလိုက်မယ်၊ မောင် ရောက်အောင် သွားပြီး အဲဒီကနေ နှင်းကို စောင့်၊ နှင်း လာခဲ့မယ်၊ ဘယ်မှ လျှောက်ပြီးမသွားနဲ့နော်၊ မောင့်ကို စိတ်မချဘူး”

“မြို့မှာ မောင့်ကို ရန်လုပ်မယ့်သူမရှိပါဘူး”

“ရန်လုပ်တဲ့သူရှိလို့ ပြောနေတာမဟုတ်ဘူး၊ မြို့က ကားတွေ ဘာတွေနဲ့၊ မောင့်ကို တိုက်မိမှာစိုးလို့ ပြောနေတာ”

“မောင် ဒီလောက်တော့ မတုံးပါဘူးကွာ”

“တုံးတုံး မတုံးတုံး နှင်းပြောတဲ့စကားကို နားထောင် ရမယ်”

“ကောင်းပါပြီဗျာ”

သဘောကြီးမှာ ညနေခင်းကိုအံ့တုပြီး ခုတ်မောင်းနေ လေပြီ။

“မောင်တော့ မပြောတတ်ဘူး၊ နှင်းတော့ အရမ်းကို

သစ္စာရှိစာပေ

အရမ်းပြာ ရာဇဝင်

၁၄၅

ကြည့်နဲ့နေတယ်”

“မောင်လည်း နှင်းလိုပါပဲ”

“မောင်”

“နှင်း”

“မြို့ရောက်ရင် မောင့်ဒဏ်ရာကို ဆေးခန်းပြန်မယ်

“နှင်းသဘောပါပဲဗျာ”

“နှင်းစိတ်ကူးထားတာလေး ပြောပြရမလား”

“ပြောစေ”

“မောင်နဲ့လက်ထပ်ပြီးရင် မောင် တံငါအလုပ်ကို မလုပ် ဝါနဲ့နော်၊ နှင်းက ကျောင်းဆရာမလုပ်မယ်၊ မောင်က စိုက်ပျိုးရေး လေးလုပ်ပြီး နှင်းတို့ဘဝကို တည်ဆောက်ရအောင်”

“မောင့်ချစ်သူဆန္ဒအတိုင်း အားလုံးဖြစ်စေရပါမယ် ဗျာ”

“မောင် နားထောင်မယ်ပေါ့”

“တစ်သက်လုံး ပုတ်သင်ညှိတစ်ကောင်လို့ နေပါ မယ်”

“သွား မောင် ပိုပို”

ဟေမာန်လက်မောင်းလေးကို နွေးထွေးစွာ ဆုပ်ကိုင် လေတော့သည်။

❀❀❀

သစ္စာရှိစာပေ

ဟေမာန်နေခိုင်းခဲ့သော အိမ်ကလေးကို ယဉ်မောင်
ရောက်ခဲ့သည်။

အိမ်ရှင်ဖြစ်သူ ကိုခင်မောင်ဝင်းက လူပျိုကြီးတစ်ဦးဖြစ်
ပြီး ယဉ်မောင်အတွက် လွတ်လွတ်လပ်လပ်ပင် နေခွင့်ရခဲ့သည်။
ခရီးပန်းလာသဖြင့် တမှေးအိပ်ပြီးနောက်...

“ကဲ ညီလေးရေ၊ ရေချိုးလိုက်၊ စိတ်လန်းသွားတာပေါ့
ကွာ၊ ပြီးရင် အပြင်မှာ တစ်ခုခုသွားပြီး စားကြတာပေါ့”

“ဟုတ်ကဲ့”

ကိုခင်မောင်ဝင်းပြောသည့်အတိုင်း ရေမိုးချိုးပြီး အဝတ်
အစားလဲကာ အပြင်သို့ ထွက်လာခဲ့ကြသည်။

“စပ်စုတာတော့ ပဟုတ်ဘူး၊ ညီလေးကို မေးချင်
တယ်”

သဏ္ဌာန်စာပေ

✠ ခရမ်းပြာ ရာဇဝင်

၁၄၇

“အစ်ကို ဘာမေးချင်တာလဲ၊ မေးပါ”

“ဟေမာန်နဲ့ ဘယ်လိုပတ်သက်လဲ”

“သူငယ်ချင်းတွေပါ အစ်ကို”

ယဉ်မောင်စကားကို ကိုခင်မောင်ဝင်း သိပ်ပြီးမယုံကြည်
ပေမယ့် ဆက်ပြီးတော့ မမေးခဲ့ပေ။

“အစ်ကို ဘာဖြစ်လို့မေးတာလဲ”

“ဘာမှမဟုတ်ပါဘူးကွာ၊ တကယ်လို့ ဟေမာန်နဲ့
ပတ်သက်တဲ့ချစ်သူဆိုရင်တော့ ကံကောင်းတယ်လို့ ပြောမလို့
ပါ”

“ဟေမာန်နဲ့ချစ်သူဖြစ်တာနဲ့ ကံကောင်းတာပဲလား”

“ကံကောင်းတာပေါ့ကွာ၊ ဟေမာန်အဖေနဲ့ အမေရဲ့
ချမ်းသာမှုက မြို့မှာချမ်းသာတဲ့သူတွေကို ရင်ဘောင်တန်းလိုရ
တယ်လေ”

“အစ်ကိုစကားအရဆိုရင် ဟေမာန်ကိုရတဲ့သူက
ဒီချမ်းသာမှုကိုရသလို ဖြစ်နေမှာပေါ့၊ ဒါက စစ်မှန်တဲ့ ချစ်ခြင်းမှ
မဟုတ်တာ၊ ဥစ္စာနေကိုမက်ပြီး ချစ်တဲ့ချစ်ခြင်းကြီး ဖြစ်မနေဘူး
လား”

“အင်း... မင်းပြောသလို ဖြစ်နေတာပေါ့၊ ခု ဟေမာန်
ကို ကပ်နေတဲ့ကောင်က ဒီအချက်ကိုမူတည်ပြီး ကပ်နေတာ
ကွ”

သဏ္ဌာန်စာပေ

“ဟင်... ဟေမာန့်ကိုကပ်နေတဲ့ကောင် ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်၊ နာမည်က မောင်မောင်ကျော်တင့်တဲ့၊ မိဘတွေက အရင်ကတော့ ချမ်းသာတဲ့စာရင်းဝင်တွေပဲ၊ ခုတော့ ဟန်ပြလောက်ပဲ ရှိတော့တယ်လေ”

“စီးပွားရေးကျသွားလို့လား”

“စီးပွားရေးကျတာထက် မောင်မောင်ကျော်တင့် အဖေက လောင်းကစားသမားလေ၊ ဂျင်ဝိုင်းမှာရှုံးတာမှ သူပိုင်တဲ့ စက်ရုံတောင် ရောင်းပြီးပေးရတဲ့အဆင့်ကို ရောက်တယ်၊ အဖေက လောင်းကစားသမားဆိုလို့ သားက လူကောင်းလားဆိုတော့လည်း ဘာမှမထူးဘူး၊ မိန်းမရှုပ်တဲ့အပြင် အသောက်အစားက မက်သေး၊ ဒီစီးပွားရေးက ဘယ်လိုလုပ်ပြီးခံနိုင်မှာလဲ၊ ခု သူတို့မိသားစုရပ်တည်နေတာ ဟေမာန့်အဖေရဲ့ ငွေကြေးကြောင့်ကွ၊ အမှန်အတိုင်းပြောရရင် ဟေမာန့်ဖခင်ကို တစ်ပတ် ရိုက်ပြီး လုပ်စားနေကြတာ”

“ဒါတွေကို ဟေမာန့်မသိဘူးလား”

“မသိပါဘူးကွာ”

“အစ်ကိုအနေနဲ့ ပြောပြသင့်တယ်လေ”

“ပြောချင်တာပေါ့ကွာ၊ ဒါပေမယ့် မောင်မောင်ကျော်တင့်ရဲ့ရန်ကို ကြောက်နေလို့ နှုတ်ပိတ်ပြီးနေနေရတာလေ၊ အစ်ကိုက လက်ရှိ သူတို့အလုပ်မှာ လုပ်ကိုင်နေရတဲ့ အလုပ်သမား၊

သဏ္ဌာမ္မန်စာပေ

ခလည်း ‘ဘ’နဖူး သိုက်တူးဖို့ မောင်မောင်ကျော်တင့်တို့ ကြံနေကြပြီလေ”

“အစ်ကိုစကားကို သိပ်ပြီးနားမရှင်းဘူး”

“ဒီလိုကွ၊ ဟေမာန့်ကို မောင်မောင်ကျော်တင့်က အပိုင်ကြံပြီး သူဌေးသမက်လုပ်မယ်လေ၊ ဒီကောင်က ရုပ်လေးက ပျိုတိုင်းကြိုက်တဲ့ နှင်းဆီခိုင်ဖြစ်နေတော့ ရုပ်ကို ဗန်းပြပြီး ကပ်နေတာ၊ ဟေမာန့်က သိပ်ပြီးလက်ခံတဲ့ပုံတော့ မပေါက်ပါဘူး၊ ဒီကောင်က အတင်းကိုဖြစ်နေတာ”

ဟေမာန့်နှင့်ပတ်သက်ပြီး ကြားရသောသတင်းများကြောင့် ယဉ်မောင် စိုးရိမ်မှုတွေ ဖြစ်ပေါ်စေခဲ့သည်။

“ကျွ... ”

“ဟာ”

DAEWOO ကားအဖြူကလေး ဘေးတွင် ကပ်ရပ်လိုက်သောကြောင့် ယဉ်မောင်နှင့် ကိုခင်မောင်ဝင်း လှည့်ကြည့်လိုက်သောအခါ ရုပ်ရည်သန့်သန့်ဖြင့် လူတစ်ယောက်ကို တွေ့လိုက်ရလေသည်။

ဘေးတွင် အမျိုးသမီးတစ်ယောက်လည်း ပါနေသည်။

“ကိုခင်မောင်ဝင်း”

“ဘာလဲ မောင်မောင်ကျော်တင့်”

“ခင်ဗျားအိမ်မှာ ချိန်းပွဲလေးတစ်ခုလုပ်ချင်လို့၊ ဖြစ်

သဏ္ဌာမ္မန်စာပေ

၁၅၀

ရွှေဘဝင်

မလား”

“မောင်မောင်ကျော်တင့်၊ မဖြစ်နိုင်ဘူးကွာ၊ ငါတို့
ရပ်ကွက်က တခြားရပ်ကွက်လိုမဟုတ်ဘူး၊ အတိုင်အတောတွေ
များတယ်”

“ခင်ဗျားကလည်း အခန်းကြေးရမှာလေ”

“မဖြစ်နိုင်လို့ပါကွာ”

“ဒါဆို နေဗျာ၊ သွားမယ်”

မောင်မောင်ကျော်တင့် မကျေနပ်သောမျက်နှာနှင့် ကား
မောင်းထွက်သွားသည်။

“ကိုခင်မောင်ဝင်းပြောတာ ဒီကောင်လား”

“ဟုတ်တယ်၊ ငါ့အိမ်မှာ ကြိတ်ဝိုင်းလုပ်ဖို့ ပြောနေ
တာ”

“ဪ”

“ဒီကောင်တွေ သားအဖကတော့ လောင်းကစား၊
မိန်းမနဲ့ပတ်သက်ရင် မရဘူး ယဉ်မောင်”

ဟေမာန်အတွက်တော့ ရင်ဆိုင်စရာကိစ္စတစ်ခုရှိနေပြီ
လို့ ထင်မှတ်လိုက်လေသည်။

“မနက်ကျရင် ဟေမာန်တို့လာကြမယ် ထင်တယ်”

“ဟုတ်ကဲ့၊ လာမယ်လို့ ပြောတာပဲလေ”

“ဒါနဲ့ ငါ့ညီက မြို့ကို အလုပ်ကိစ္စနဲ့လား”

သစ္စာပူဇော်စာပေ

၁၅၁

၁၅၁

“ဗျာ... ဪ... ဟုတ်ကဲ့”

ယဉ်မောင် အလိုက်သင့်ပဲ ခေါင်းညိတ်လိုက်ရသည်။
ဟေမာန်နှင့် သူ့ဇာတ်လမ်းကို ဖွင့်ပြောဖို့က စောနေသေးသည်
မဟုတ်လား။

ကိုခင်မောင်ဝင်း လိုက်ပြီးကျွေးသည့် ထမင်းဆိုင်လေး
မှာ နှစ်ယောက်သား ညနေစာကိုစားပြီး အိမ်ကို ပြန်ခဲ့ကြသည်။

“ဟေမာန်က ငါ့ကျေးဇူးရှင်ကွ”

“ဟင်”

“ဟေမာန်ကြောင့် ငါ အသက်မသေတာလို့ ပြောလို့
ရတယ်”

“ဘာဖြစ်ခဲ့လို့လဲ”

“ငါ အစာအိမ်ရောဂါနဲ့ ဆေးရုံတက်ခဲ့စဉ်က ဟေမာန်
အစအဆုံး ကူညီပေးခဲ့တာလေ၊ တကယ်စိတ်ရင်းကောင်းပြီး
လူတွေပေါ်မှာ ကူညီတတ်တဲ့ မိန်းကလေး၊ ဟိုကောင်
မောင်မောင်ကျော်တင့်လက်ထဲ ပါသွားမှာကို စိုးရိမ်နေတယ်
ကွာ”

“စိတ်ချပါ၊ မပါစေရပါဘူး”

“ဟေ”

ယဉ်မောင်နှုတ်ဖျားမှ အမှတ်မထင်ပြောလိုက်သော
စကားကြောင့် ကိုခင်မောင်ဝင်း မျက်လုံးပြူးကာ ကြည့်နေလေ

သစ္စာပူဇော်စာပေ

သည်။

“ငါ့ညီက ဘာလို့အပိုင်ပြောနိုင်တာလဲ”

“ဒီ... ဒီလိုပါ။ ဟေမာန်က ကျွန်တော်နဲ့ သိပ်ပြီးခင်တဲ့ သူငယ်ချင်းဆိုတော့ ကျွန်တော့်စကားကို သူ နားထောင်မှာပါ”

“အေးကွာ၊ မောင်မောင်ကျော်တင့်နဲ့ပတ်သက်ပြီး မင်း ပြောပြလိုက်ပါ”

“စိတ်ချ”

အိမ်ထဲသို့ ပြန်ဝင်လာပြီး သိပ်မကြာ၊ လူတစ်ယောက် ရောက်လာသည်။

“မြမောင်... ဘာကိစ္စလဲကွ”

“မပြောချင်ပါဘူးကွာ၊ စိတ်ပျက်ပြီး ထွက်လာတာ”

“မင်းက ဘာတွေစိတ်ပျက်နေတာလဲ”

“ဘာဖြစ်ရမလဲဗျ၊ ဟိုကောင်မောင်မောင်ကျော်တင့် က အမှုတွဲနေတယ်လေ”

“ဘာအမှုတွေတွဲနေတာလဲ၊ ပြောစမ်းပါဦး”

မြမောင်က ယဉ်မောင့်ဘက်ကို တစ်ချက်ကြည့်ပြီး ပြောသင့် မပြောသင့်ကို တွေ့ဝေနေဟန်ရှိသည်။

“ရတယ်၊ ပြောမှာသာ ပြော၊ ဒါ ငါ့ညီပါကွ”

“ဒီလို ကိုခင်မောင်ဝင်း၊ ခု တောကရောက်နေတဲ့ ဟေမာန်ကို မောင်မောင်ကျော်တင့် အပိုင်ကြံဖို့ စီစဉ်နေပြီ”

“ဘာ”

“တင်”

“ဘယ်လိုစီစဉ်နေတာလဲ”

“ဟေမာန်ကို အပြင်ခဏဆိုပြီး ခေါ်ထုတ်မယ်၊ ပြီးရင် အိမ်တစ်အိမ်မှာ သူ့သူငယ်ချင်းမွေးနေ့ပွဲဆိုတဲ့ အကြောင်းပြပြီး အအေးခွက်ထဲမှာ အိပ်ဆေးခတ်မယ်၊ ပြီး မကောင်းကြံမှာပေါ့”

“တောက်... တော်တော်အကြံပက်စက်တဲ့ကောင် ဝ”

“ကျွန်တော့်ကို အိမ်ရှာခိုင်းထားတာ၊ ဒီအလုပ်ကို မလုပ်ချင်ဘူးဗျ၊ သူတို့ဆီမှာ အလုပ်မရှိလို့သာ လုပ်ကိုင်နေရတာ၊ ခုလိုကိစ္စမျိုးကို ဖပတ်သက်ချင်ဘူး”

“ဒါဆိုရင်တော့ တစ်ခုခုတော့ လုပ်ရမှာပဲ”

“ကိုခင်မောင်ဝင်းရာ ကျွန်တော်တော့ ဘာလုပ်ရမှန်း မသိတော့ပါဘူး”

ယဉ်မောင် ဘာတစ်ခုမှ ဝင်ပြီးမပြောဘဲ ဆိတ်ဆိတ် ကလေး နားထောင်နေလိုက်သည်။

ဟေမာန်အတွက် မောင်မောင်ကျော်တင့်ကို ချစ်သူ တစ်ယောက်အနေနှင့် ရင်ဆိုင်လျှင် ဟေမာန်ဖခင်နားထဲသို့ ရောက်သွားပါက သူ့ကို ကျေးဇူးတင်ရာမရောက်ဘဲ သူတို့နှစ်ယောက်ရဲ့ ဆုံစည်းမှုလေးက ပိုပြီးဝေးသွားနိုင်သည်။

၁၅၄

ရွှေဘဝ

အပြင်လူတစ်ယောက်အနေနဲ့ ဝင်ပြီးဖြေရှင်းပေးရ
တော့မည် အခြေအနေကို စဉ်းစားရတော့မည်ဖြစ်သည်။
ဟေမာန့်ကိုတော့ ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းပြောပြီး တိုင်ပင်ရ
မည် ဖြစ်သည်။

“နင်း ဘာလုပ်မယ် စိတ်ကူးလဲ”

“ဘာလုပ်ရမလဲ မောင်ရယ်၊ ဒီကောင်ခေါ်တဲ့နောက်
ကို မလိုက်ရုံဘဲ ရှိတာပေါ့”

“မောင်စဉ်းစားထားတာ တစ်ခုတော့ရှိတယ်”

“မောင်က ဘာကိုစဉ်းစားထားလဲ၊ ပြောလေ”

“မောင်မောင်ကျော်တင့် နင်းနားကို နောက်တစ်ခါ
ကပ်လို့မရအောင်ရယ်၊ နင်းမိဘတွေပါ တစ်ခါတည်း သိသွား
အောင် လုပ်ချင်တယ်၊ ဒါမှ အကျင့်စာရိတ္တမကောင်းတဲ့ ဒီ
မိသားစုနဲ့ တစ်ခါတည်း စာရင်းပြတ်မှာလေ”

“အင်း... မောင်ပြောတဲ့အစီအစဉ် ကောင်းတယ်၊
ဒီတော့ နင်းက ဘာလုပ်ရမှာလဲ”

သစ္စာမူန့်စာပေ

“ဒီကောင်ခေါ်တဲ့နေရာကို လိုက်သွား၊ မောင်တို့က နောက်ကနေ ကပ်ပြီးလိုက်ခဲ့မယ်၊ ဟိုရောက်မှ ဒီကောင်ရဲ့ ဘီလူးရုပ်ကို ဖော်ကြတာပေါ့”

“မောင်”

“နှင်း”

ဟေမာန် ယဉ်မောင်လက်ကလေးကို ဆုပ်ကိုင်လိုက်ပြီး

“မောင်တစ်ယောက်တည်း ရင်ဆိုင်လို့ဖြစ်ပါ့မလား”

“ကိုခင်မောင်ဝင်းတို့နဲ့ တိုင်ပင်ပြီးလုပ်မှာပေါ့”

“ကိုခင်မောင်ဝင်းက မောင်နဲ့နှင်း ချစ်သူတွေဆိုတာ သိပြီးပြီလား”

“မောင်တော့ ဘာမှမပြောရသေးဘူးလေ၊ ဖွင့်ပြော လိုက်ရင် ကောင်းမလား၊ နှင်းအတွက် ပြဿနာများ ဖြစ်နိုင် မလား နှင်း”

“ကိုခင်မောင်ဝင်းက နှင်းအတွက် ပြဿနာမဖြစ်နိုင်ပါ ဘူး၊ ဖွင့်ပြောလိုက်တော့ သူလည်း ကူညီပေးရတာ စိတ်ဖြောင့် တာပေါ့၊ ဟင်း”

ဟေမာန် သက်ပြင်းလေးကို ချလေသည်။

“ဘာဖြစ်လို့လဲ နှင်း”

“ဘာဖြစ်ရမလဲ၊ ချစ်သူနှစ်ယောက် ကြည်ကြည်နူးနူး နဲ့ နေချင်လို့ လာခဲ့ပါတယ်၊ ခုတော့ ပြဿနာကို ရှင်းနေရပြီ”

“ဒီပြဿနာက နှင်းအတွက်ရော နှင်းအဖေအတွက် ပါ ကောင်းပါတယ်”

“နှင်း တကယ်ကံကောင်းတာ”

“ဘာကိုကံကောင်းတာလဲ၊ ဆိုပါဦး”

“မောင်နဲ့ ချစ်သူဖြစ်လိုက်လို့ပေါ့၊ နို့မို့ဆိုရင် အဘက ဒီကောင်နဲ့ အတင်းစိစဉ်တာကို နှင်းက ခေါင်းညိတ်ရင် ညိတ်ရ မှာလေ၊ ခုတော့ နှင်းသိပ်ချစ်တဲ့ မောင်ရှိနေတော့ နှင်း ခေါင်း မညိတ်ဖြစ်ခဲ့ဘူး၊ မောင် ပြန်ကြမယ်နော်”

“နှင်းသဘောလေ”

ချစ်သူနှစ်ယောက် မနက်တည်းက ထွက်ခဲ့ကြပြီး နေရာ တော်တော်များများကို ရောက်ခဲ့ကြပြီး ဖြစ်သည်။

ခုလည်း ရွှေတိဂုံစေတီကြီးပေါ်မှာ ဘုရားဖူးမျှော်ပြီး ပြန် ကြရမှာ ဖြစ်သည်။

အငှားကားလေးဖြင့် အိမ်ကို ရောက်သောအခါ ဝမ်းသံတာနှင့် ကိုခင်မောင်ဝင်းတို့က စောင့်နေကြသည်။

“ကျေးဇူးရှင်ရယ်... စောင့်လိုက်ရတာ၊ ဒီမှာဖြင့် လည်ပင်းတောင် ရှည်နေပြီ၊ တကယ်... ဘယ်တွေများ ဒီ လောက်တောင် ခြေရှည်နေကြတာလဲ”

“ရောက်တုန်းရောက်ခိုက်လေး စုံအောင်သွားနေလို့ပါ ဟာ”

“နင်တို့အလှည့်ပြီးသွားရင် ငါ့အလှည့်ကျန်သေးတယ်နော်၊ ကောင်မ... ငါ့ကိုလည်း စုံအောင်ပို့ပေးရမယ်”

“အေးပါဟ”

ကိုခင်မောင်ဝင်းက ယဉ်မောင်နှင့် ဟေမာန်ကို အကဲခတ်သည့်သဘောနှင့် ကြည့်နေပြီး ဘာတစ်ခွန်းမှတော့ ဝင်ပြီး မပြောပေ။

“ကိုခင်မောင်ဝင်း”

“ဘာများလဲ ဟေမာန်”

“ဟို... ဟို... ကိုခင်မောင်ဝင်းကို ပြောစရာရှိလို့၊ ကိုယဉ်မောင်နဲ့ ဟေမာန်က...”

“ငါသိပြီးပါပြီဟာ”

“ဟင်”

“ရှင်... ဘယ်သူပြောလိုက်တာလဲ၊ စမ်းသိတာလား”

“အံ့မယ်... ကျုပ် ဘာမှ မပြောပါဘူးတော်၊ ကိုခင်မောင်ဝင်းက ခုနကမှ အလုပ်က ပြန်ပြီးလာတာပါ၊ စကားတောင် မပြောရသေးဘူး၊ နင်တို့ပြန်ရောက်လာတာ”

“ဒါဆို ကိုခင်မောင်ဝင်း ဘယ်လိုလုပ်သိတာလဲ၊ ဘယ်သူပြောတာလဲ”

“ဘယ်သူပြောရမလဲ၊ ယဉ်မောင်ပြောတာလေ”

သဏ္ဌာန်စာပေ

“ဗျာ... ကျွန်တော် မပြောမိပါဘူးဗျာ၊ ဘယ်အချိန်က ပြောခဲ့လို့လဲ”

“ညက ကိုယဉ်လူ ငါ့ကိုပြောတာတော့ မဟုတ်ဘူး၊ မင်းကိုယ်မင်း ပြောနေတာကွ”

ကိုခင်မောင်ဝင်းစကားကို ယဉ်မောင် နားမလည်နိုင်အောင် ဖြစ်သွားလေသည်။

“မင်း ညက အိပ်မက်ထဲမှာ ဘာတွေမက်နေသလဲဆိုတာတော့ မပြောတတ်ဘူး၊ ပါးစပ်ကနေ နှင်းကို သိပ်ချစ်တယ်၊ မောင်မောင်ကျော်တင့်လက်ထဲကို အရောက်မခံဘူးဆိုပြီး ပြောနေတာလေ”

“ဗျာ”

“အယ်”

“အင်း... ဒီကတည်းက မင်းနဲ့ဟေမာန်ဟာ ချစ်သူတွေဆိုတာကို ရိပ်မိသလိုဖြစ်နေတာ၊ ခုမနက်ကျတော့ အပြင်သွားကြမယ်ဆိုပြီးထွက်တော့ စမ်းသိတာကိုထားခဲ့ပြီး နှစ်ယောက်တည်း သွားကတည်းက သေချာပြီဆိုတာကို ပြောနိုင်တာပဲ၊ ကဲ... ပဟုတ်ဘူးလား”

ယဉ်မောင်နှင့် ဟေမာန် အပြုံးကလေးဖြင့် ဝန်ခံလိုက်ကြသည်။

“ဒါတွေထားပါဦး၊ မောင်မောင်ကျော်တင့်ကိစ္စဆို”

သဏ္ဌာန်စာပေ

၁၆၀

ရွှေဘဝင်

ဘယ်လိုစီစဉ်ထားလဲ”

ယဉ်မောင်က သူလုပ်ချင်သောကိစ္စကို ပြောပြလိုက်
လေသည်။

“ဘယ်လိုလဲ၊ ကောင်းရဲ့လား ကိုခင်မောင်ဝင်း”

“အေး... ကောင်းတယ်၊ ဒါပေမယ့် ရင်ဆိုင်ရမည့်
ကိစ္စတွေရှိတယ်”

“ဘာများလဲ”

“ဒီကောင်ဆီမှာက ကပ်ဖဲ့ပြီးစားသောက်နေတဲ့
ကောင်တွေရှိတယ်၊ ဒီကောင်တွေနဲ့ လက်ရည်တော့ သွေးရ
လိမ့်မယ်”

“ဒီအတွက် ဘာမှမပူပါနဲ့၊ တောသားလက်သီးက
ပြင်းပါတယ်၊ ကိုခင်မောင်ဝင်းနဲ့ မြမောင်အတွက်ပဲ စိုးရိမ်တာ”

“ငါနဲ့ မြမောင်လည်း ဆုံးဖြတ်ပြီးပါပြီ၊
မောင်မောင်ကျော်တင့် အလုပ်ကနေထွက်ပြီး တခြားမှာ
ပြောင်းပြီးလုပ်တော့မယ်ကွာ”

“ကိုခင်မောင်ဝင်းကျေးဇူးကို နှင်း မမေ့ပါဘူး၊ နှင်း
တတ်နိုင်တဲ့ဘက်က ကူညီမှာပါ”

“ရပါတယ် ဟေမာန်ရယ်၊ အကျင့်ပျက်နေတဲ့ကောင်
တွေဆီမှာ ဆက်ပြီးမလုပ်ချင်တော့ပါဘူး”

❀❀❀

သစ္စာမွန်စာပေ

“ကိုမောင်မောင်ကျော်တင့်က ဘယ်ကိုသွားမှာလဲ”
“သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်က သူ့မွေးနေ့ပွဲကို ဖိတ်
ထားလို့ပါ”

“ဪ”

ဟေမာန်က မောင်မောင်ကျော်တင့်အကြံကို သိထား
ပြီးသားဖြစ်၍ မသိချင်ယောင်ဆောင်ကာ လိုက်ပါလာခဲ့သည်။
မောင်မောင်ကျော်တင့်ကလည်း သူ့အကြံနှင့်သူ ကြိုက်
ပြီး ပျော်နေသည်။

ဟေမာန်ကို သူ သိမ်းပိုက်ပြီးလျှင် သူ့အတွက် ရွှေမရှား
ငွေမရှားဘဝကို ရောက်တော့မှာဖြစ်သည်။

ခုတလော သူ့အဖေရော သူပါ လောင်းကစားအကြွေး
တွေက တင်နေသည်ကို ဖြေရှင်းရန် နည်းလမ်းက သိပ်ပြီးမရှိ
တော့ပေ။

သစ္စာမွန်စာပေ

လက်ရှိလည်ပတ်နေသော စက်ရုံကလည်း ဟေမာန့် ဖခင် ဦးလှကြိုင်ပိုင်ဆိုင်သော စက်ရုံသာဖြစ်ပြီး သူတို့သားအဖ က လုပ်ကိုင်ပေးနေရခြင်းဖြစ်သည်။

ထိုစက်ရုံပေါ်က ရရှိသော အမြတ်တွေကို သူတို့ သားအဖ ယူသုံးထားသည်မှာလည်း မနည်းပေ။ ဒါကိုရှင်းဖို့ လည်း သူတို့မှာ နည်းလမ်းမရှိတော့ပေ။

ဒီတော့ ခုလိုမျိုးကြံစည်မှသာ အားလုံးကို ဖြေရှင်းနိုင် မည် ဖြစ်သည်။

“ဟေမာန့်”

“ဘာများလဲ ကိုမောင်မောင်ကျော်တင့်”

“ကိုယ့်သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်ဆီမှာ စက်ရုံကိစ္စနဲ့ ပတ်သက်ပြီး စကားဝင်ပြောချင်တယ်၊ ရမလား”

“ရပါတယ်၊ အလုပ်ကိစ္စပဲဟာ”

ဟေမာန့်စကားကြောင့် မောင်မောင်ကျော်တင့် သူ့ ထောင်ချောက်ထဲကို ဟေမာန့်ရောက်လာပြီဟု တွက်ဆလိုက် တော့သည်။

ယဉ်မောင်နှင့် ကိုခင်မောင်ဝင်းက အသင့်စောင့်နေ သော နေရာမှ အငှားကားတစ်စီးဖြင့် လိုက်ခဲ့ကြသည်။

မောင်မောင်ကျော်တင့်ကားကလေး ခြံလေးဟစ်ခြံထဲ သို့ မောင်းဝင်လာပြီး အိမ်ရှေ့တွင် ကားထိုးရပ်ကာ

သဏ္ဌာန်စာပေ

“ဟေမာန့်... အထဲ ခဏဝင်ပါဦး၊ စကားပြောမှာ နည်းနည်းကြာမယ်လေ”

ဟေမာန့် ဘာမှမပြောတော့ဘဲ ကားပေါ်မှဆင်းကာ အိမ်ထဲသို့ လိုက်ဝင်ခဲ့လေသည်။

အိမ်ထဲသို့ရောက်လျှင် မောင်မောင်ကျော်တင့် ကြိုတင် စီစဉ်ထားသည့်အတိုင်း...

“ကိုကိုလတ်”

“ဪ... ကိုမောင်မောင်ကျော်တင့်၊ ထိုင်ဗျာ”

“ကဲ... ကျုပ်တို့ အချိန်သိပ်မရှိဘူး၊ အလုပ်ကိစ္စလေး ကို စကားအပြတ်ပြောရအောင်”

“ပြောတာတော့ ပြောတာပေါ့ဗျာ၊ မြမောင်ရေ... ဧည့်သည်တွေအတွက် အအေးလေးယူခဲ့ကွာ”

“ဟုတ်ကဲ့”

မြမောင်က ယဉ်မောင်တို့နှင့် ဆွေးနွေးထားသူဆိုတော့ အအေးခွက်ထဲတွင် အိပ်ဆေးကိုမထည့်ဘဲ ဒီအတိုင်းယူလာခဲ့ သည်။

“ကဲ... သောက်လိုက်ကြဦး၊ ကိုမောင်မောင်ကျော်တင့် ကျွန်တော့်ကို ရက်ကလေးနည်းနည်းပေးဗျာ၊ ငွေတွေက လက်ထဲ မှာ အသင့်မဖြစ်သေးဘူး”

“ကိုလတ်... ခင်ဗျားကို ကျုပ်က သိပ်ပြီးရင်းနှီးလို့

သဏ္ဌာန်စာပေ

စောင့်နေခဲ့တာ၊ ဒီငွေတွေက ကျုပ်ငွေတွေမဟုတ်ဘူးဗျ၊ ဟောဒီက ဟေမာန့်ဖခင်ငွေလို့ပဲ ပြောရမှာပဲ၊ ဘာလို့လဲဆို စက်ရုံက သူတို့ပိုင်တာ၊ ကျုပ်တို့သားအဖက ဝင်ပြီးလုပ်ပေးနေတာပဲရှိတာ၊ ငွေရေးကြေးရေးနဲ့ပတ်သက်ရင် တစ်ပြားတစ်ချပ်မှ အတိမ်းအစောင်း မဖြစ်စေချင်ဘူးဗျာ၊ ယုံကြည်မှု မမဲစေချင်ဘူး”

မောင်မောင်ကျော်တင့် သူ့ကိုယ်သူ တကယ့်လူကောင်းကြီးသဖွယ် ပြောနေသည်ကို ဟေမာန့် စိတ်ထဲတွင် ပြုံးမိလိုက်သည်။

“ဒီတစ်ခါတော့ နောက်ဆုံးအခွင့်အရေးပေးပါဗျာ”

“ကောင်းပြီ ကိုလတ်၊ ဒါနဲ့ ခင်ဗျားဆီမှာ ရောင်းဖို့ရှိတယ်ဆိုတဲ့ စိန်လက်စွပ်ရှိတယ်ဆို”

“ကျုပ်ပစ္စည်းမဟုတ်ပါဘူးဗျာ၊ သူများပစ္စည်းပါ”

“ကြည့်ချင်တယ်ဗျာ”

“ဒါဆို ခဏစောင့်”

မောင်မောင်ကျော်တင့်နှင့် ကိုလတ်ဆိုသူ ဟေမာန့်အအေးသောက်သည်ကို အချိန်ဆွဲနေခြင်းပင် ဖြစ်သည်။

ဟေမာန့် အအေးခွက်ကို မေ့သောက်ပြီး ခဏကြာ

တော့...

“ကိုမောင်မောင်ကျော်တင့်”

“ဟေမာန့် ဘာဖြစ်လို့လဲ”

သမ္မာဗုဒ္ဓဓာပေ

“ကျွန်မမျှက်စိတွေ ဖွင့်လို့မရအောင် ဖြစ်လာတယ်၊ အရမ်းကို အိပ်ချင်နေတယ်၊ ပြန်ကြရအောင်နော်”

“ဒါဆိုလည်း ပြန်ကြမယ်လေ၊ ကားပေါ်မှာ အိပ်လိုက်ပေါ့၊ ကိုလတ်... နောက်မှာပဲ ကြည့်တော့မယ်ဗျာ”

မောင်မောင်ကျော်တင့် သူ့အကြံအစည်ပြီဆိုသော အပြုံးနှင့် ဟေမာန့်ကို တွဲပြီးထူကာ ပြန်မည်အပြု...

ဟေမာန့် အိပ်ပျော်ချင်ယောင်ဆောင်ကာ လှဲချလိုက်သည်။

“ကိုလတ်... အခန်းတံခါးကို ဖွင့်လိုက်တော့”

“အေး အေး”

“မင်းတို့ အပြင်ကပဲစောင့်”

ဟေမာန့်ကို ပွေ့မပြီး အခန်းထဲကိုခေါ်သွားကာ ခုတင်ပေါ်တွင်တင်ပြီး မောင်မောင်ကျော်တင့်၏ မဟာအကြံအစည်ကြီးကို အကောင်အထည်ဖော်ရန် ကြိုးစားလေတော့သည်။

ဟေမာန့်ဘေးနားသို့ ကပ်လိုက်သည်နှင့်...

“လူယုတ်မာ... ဖြန်း”

“ဟာ... မင်း... မင်း...”

မောင်မောင်ကျော်တင့်ပါးပြင်ပေါ်သို့ ဟေမာန့်လက်ကလေး ကျရောက်သွားပြီး ထိုင်နေရာမှထကာ ရပ်လိုက်သည်။

“ရှင် အကြံတွေကို အားလုံး သိတယ်”

သမ္မာဗုဒ္ဓဓာပေ

ကိုမောင်မောင်ကျော်တင့်”

“ဟေမာန်ရယ်... ကိုယ်က တကယ့်မေတ္တာစစ်နဲ့ ချစ်ခဲ့တာပါ”

“တော်စမ်းပါ၊ ရှင့်လိုလူမျိုးပါးစပ်က မေတ္တာစစ်ဆိုတဲ့ စကားကို မသုံးစမ်းပါနဲ့၊ နားခါးတယ်”

“ကဲလေ... မင်း ရုန်းလို့ရော လွတ်မှာမို့လို့လား။ ခုမင်း ငါ့ပိုင်နက်ထဲ ရောက်နေပြီလေ”

“ရှင် အနားကိုမကပ်နဲ့နော်၊ ဒီမှာတွေ့လား”

“ဟာ”

ဟေမာန် ဖွက်ပြီးယူလာသော ခါးမြှောင်လေးကို ထုတ်ပြီး ပြလိုက်သည်။

“ဟေမာန်... မင်းနားကို ငါကပ်လို့မရပေမယ့် ငါ့ဆီက ပြေးမလွတ်နိုင်ပါဘူးလေ၊ မင်း ဘယ်လောက်ခေါင်းမာမလဲဆိုတာ စောင့်ကြည့်ရတာပေါ့၊ ဟား ဟား ဟား...”

“ဂျိုင်း”

မောင်မောင်ကျော်တင့် အခန်းတံခါးကိုပိတ်ပြီး အပြင်သို့ ပြန်ပြီးထွက်လာချိန်တွင်...

“ခင်မောင်ဝင်း”

မောင်မောင်ကျော်တင့်တပည့်ဖြစ်သူ ကိုလတ်ကိုယဉ်မောင်ကြမ်းပြင်တွင် သိပ်ထားလိုက်ပြီဖြစ်သည်။

မောင်မောင်ကျော်တင့် တစ်ဖက်မှ သိလိမ့်မည်ဆိုသည်ကို မထင်မှတ်ထားသောကြောင့် သူ့လက်ရုံးတပည့်တွေကို ခေါ်မထားခြင်းသည် အမှားတစ်ခု ဖြစ်နေလေသည်။

“မြမောင်... မြမောင်... မင်း... မင်းကွာ”

မြမောင်က ခပ်အေးအေးပင် ရပ်နေပြီး

“ကျုပ်က ခင်ဗျားရဲ့ယုတ်မာမှုကို သဘောတူတဲ့ထိ မမှိုက်မဲဘူးဗျ”

မောင်မောင်ကျော်တင့် ထွက်ပေါက်မရှိ ဖြစ်နေပြီး

“ဒါဆိုလည်း တွေ့ကြတာပေါ့ကွာ”

“မောင်မောင်ကျော်တင့် ရပ်စမ်း”

“ဟာ”

အိမ်ထဲသို့ သက်ဆိုင်ရာ ရဲအဖွဲ့တွေ ဝင်ရောက်လာပြီး

“လက်ထဲကဓားကိုချပြီး အေးအေးဆေးဆေး အဖမ်းခံပါ”

ဟောင်ဟောင်ကျော်တင့်တစ်ယောက်မှ ဘာမှမလှုပ်သာတော့ဘဲ အဖမ်းခံလိုက်လေသည်။

အခန်းထဲမှ ဟေမာန်ကို အပြင်သို့ထွက်ခိုင်းပြီးနောက် စခန်းမှူးက

“မောင်မောင်ကျော်တင့်ကို ခုအမှုတင်မဟုတ်ဘူး၊ လောင်းကစားမှုနဲ့ပါ ဖမ်းဖို့ စီစဉ်နေပါပြီ၊ ခုတော့ တစ်ခါတည်း”

အခွင့်ကြုံသွားတာပေါ့ဗျာ၊ ခုလို ကျွန်တော်တို့နဲ့ ပူးပေါင်း ဆောင်ရွက်တာကို ကျေးဇူးတင်ပါတယ်၊ ကဲ... ရဲဘော်၊ ခေါ် သွားတော့”

အိမ်ထဲမှ အသီးသီးထွက်သွားပြီးနောက်...

“နင်းရေ၊ အန္တရာယ်တစ်ခုတော့ ရှင်းပြီးပြန်ပြီနော်၊ နောက် ဘာတွေကိုရှင်းရဦးမလဲတော့ မသိဘူး”

“ဘာတွေကို ဘယ်လိုပဲရင်ဆိုင်ရ ရင်ဆိုင်ရ၊ မောင့်ဘေး မှာ နင်း ရှိနေမှာပါ”

တစ်ယောက်လက်ကို တစ်ယောက် တင်းကျပ်စွာ ဆုပ် ကိုင်လိုက်သည်။

“မင်းတို့နှစ်ယောက်အတွက် ကံကောင်းပါစေလို့ ဆု တောင်းပေးနေမှာပါ”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ကိုခင်မောင်ဝင်း”

“ဪ... ကိုခင်မောင်ဝင်း”

“ဘာများလဲ ဟေမာန်”

“ခု စက်ရုံကြီးကို ကိုခင်မောင်ဝင်းတို့ပဲ ဆက်ပြီး ဦးစီးလုပ်ကိုင်ပေးပါ၊ အဘကို နင်း ပြောပြလိုက်ပါ့မယ်၊ မောင်မောင်ကျော်တင့်တို့ သားအဖလည်း သူတို့အဖြစ်တွေနဲ့ သူတို့ခံကြရတော့မယ်၊ ဘယ်လိုလဲဟင်”

“ဟေမာန်အဖေက ဆက်ပြီးလုပ်ခွင့်ပေးမယ်ဆိုရင်

သစ္စာပူဇော်မယ်

ငါတို့ဘက်က ငြင်းစရာမရှိပါဘူးလေ”

“အဘက လုပ်ကိုင်ခွင့်ပေးမှာပါ၊ သွားကြရအောင်”

ချစ်သူနှစ်ယောက်အတွက် အတားအဆီးကလေး တစ်ခုကတော့ အဆုံးသတ်ခဲ့ပေမယ့်...

ရွာထဲတွင် ရုတ်ရုတ်သံသံ ဖြစ်နေကြလေသည်။
 ဝါးခုတ်မှ ပြန်ရောက်လာသော ငမိန်းတို့လူစုထဲမှ
 ဆန်းဦးကို ဖျံ့အုပ်စုကြီးက ကိုက်လိုက်သောကြောင့် သေဆုံးရ
 သည့် အခြေအနေကို ရောက်ခဲ့လေသည်။
 ဆန်းဦးအလောင်းကို သယ်လာကြပြီး ဆန်းဦးအိမ်ရှေ့
 တွင် ချထားလေ၏။
 “ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ ငမိန်း၊ ပြောစမ်း”
 ရွာလူကြီး၏အမေးစကားကို ငမိန်း ချက်ချင်းမဖြေနိုင်
 အောင် ဖြစ်နေလေသည်။
 ငမိန်းကိုယ်ပေါ်တွင် ဖျံ့ကုတ်သည့်ဒဏ်ရာ ဒဏ်ချက်
 တွေနှင့် ပြည့်နှက်နေလေသည်။
 “လူကြီးရယ်... ပြောရမှာတောင် တွေးပြီးကြက်သီး
 ထတယ်၊ ဖျံ့အုပ်စုကြီးတွေ ကျွန်းထဲမှာ ရောက်နေကြတယ်”

သဗ္ဗာဓုနိဗ္ဗာန်

✠ ခရမ်းပြာ ရာဇဝင်

၁၇၁

“အကောင်တော်တော်များလား ငမိန်း”
 “ရေလို့တောင် မရဘူး”
 “ဒီကောင်တွေ ဘယ်လိုလုပ်ပြီး ကျွန်းကိုရောက်လာ
 ကြသလဲ မသိပါဘူးဗျာ၊ အရင်ကတော့ မရှိဘူး”
 “ဟိုတလောက ရေတွေအရမ်းကြီးတဲ့အချိန်က မျော
 လာကြပြီး ကျွန်းမှာတင်နေကြလား မသိဘူး လူကြီး”
 “အင်း... ဖြစ်နိုင်တယ်၊ ဒီအတိုင်းဆို ရွာကလူတွေ
 ဝါးခုတ်ဖို့ကို သတိထားရတော့မယ်၊ ကဲ ကဲ... ဆန်းဦးကိစ္စကို
 ဝိုင်းပြီးစိစဉ်ကြဟေ့”
 ဇော်မင်းနှင့် ယဉ်မောင် ရပ်ပြီးကြည့်ကာ နေမိသည်။
 “ဇော်မင်း”
 “ယဉ်မောင် ဘာပြောချင်လဲ၊ ပြောလေ”
 “ဖျံ့အန္တရာယ်က မသေးဘူးနော်”
 “ဖျံ့အန္တရာယ်က မသေးတာကနောက်ထား၊ မိုးကျ
 တော့မှာဆိုတော့ အိမ်တွေ ပြန်ပြီးဆောက်ဖို့အတွက် ဝါးတွေ
 က လိုအပ်နေပြီကွ၊ မဖြစ်မနေ သွားပြီးခုတ်ကြရမှာပဲလေ၊ ခု
 ပြောနေတဲ့ကြားက ကြည်စိုးတို့အုပ်စု လှေတစ်စင်းနဲ့ ဝါးခုတ်ဖို့
 ထွက်သွားကြတယ်”
 “ဖျံ့လောက်ကတော့ ဘာမှပူစရာမရှိဘူးလို့ ဒီကောင်
 တွေ လျှော့ကွက်ထားရင်တော့ ခံရဦးမယ်”

သဗ္ဗာဓုနိဗ္ဗာန်

သေဆုံးသွားသော ဆန်းဦးအတွက် လုပ်ပေးစရာရှိသည်ကို ဝိုင်းလုပ်ပြီး ပြန်ခဲ့ကြတော့ ညနေစောင်းနေပြီ။

“မင်းကို မေးရဦးမယ်၊ မင်းနဲ့ဟေမာန် မြို့မှာ တော်တော် ပျော်ခဲ့ရဲ့လား”

“ပျော်ဖို့မပြောပါနဲ့ကွာ၊ မောင်မောင်ကျော်တင့်ဆိုတဲ့ကောင် အန္တရာယ်ကို ဖြေရှင်းနေရတာနဲ့ တစ်ရက်လား ပျော်ချိန်ရလိုက်ပါတယ်”

“မောင်မောင်ကျော်တင့်ကိစ္စကတော့ ပြတ်သွားပြီမဟုတ်လား”

“အေး... ပြတ်သွားပြီ၊ နှင်းရဲ့အဖေကလည်း သဘောကောင်းကောင်းပေါက်သွားပြီလေ၊ သူရွေးခဲ့တဲ့ သမက်လောင်းက ဘယ်လောက်ကောင်းသလဲဆိုတာကို သိသွားပြီး နှင်းကို အိမ်ထောင်ရေးနဲ့ပတ်သက်ပြီး ဘာမှမပြောတော့ဘူး”

“ဟေမာန်စိတ်ကြိုက် ရွေးချယ်ခိုင်းလိုက်ပြီလား”

“အင်း... ငါတို့ရွာကလွဲရင် ဘယ်သူနဲ့ယူယူဆိုတဲ့သဘောတော့ ရှိတယ်၊ ဇော်မင်းရာ... အထူးသဖြင့် ငါ့ကိုတော့ မဟာရန်သူကြီးလို့ သတ်မှတ်ထားတာတော့ အမှန်ပဲ”

“မင်းနဲ့ ဟေမာန်အဖေကြားမှာ ဘာအငြိုးအမုန်းမှ မရှိတာပဲကွာ”

“ဒါတော့ ငါ့ကုသိုလ်ပဲပေါ့ကွာ၊ သူက ငါတို့ရွာနဲ့ ငါ့ကို

ဘာကြောင့် ဒီလောက်အမုန်းတရားကြီးနေရသလဲဆိုတာတော့ မပြောတတ်တော့ပါဘူး”

ယဉ်မောင်တို့နှစ်ယောက် အိမ်ကိုရောက်တော့ မှောင်စပြုနေပြီဖြစ်သောကြောင့် ယဉ်မောင် အိမ်ပေါ်တက်ပြီး ဘုရားမီးပူဇော်ကာ အိမ်မီးတွေကို ထွန်းလိုက်သည်။

ဇော်မင်းနှင့်သူက ညရေနှင့် ပိုက်ဆင်းရမည်ဖြစ်၍ တစ်ခါတည်းဆက်ပြီး စကားပြောနေကြလေ၏။

“တစ်ခါ တစ်ခါ နှင်းအတွက် ငါစဉ်းစားမိတိုင်း စိတ်မကောင်းဘူးကွာ”

“မင်းက ဘာကိုစိတ်မကောင်းဖြစ်ရတာလဲ ယဉ်မောင်”

“နှင်းဟာ တကယ်တော့ မယောင်းရုပ်ကလေးတစ်ရုပ်လို့ပဲ၊ နူးညံ့လှပတဲ့ သူ့ဘဝလေးကို ငါ့လို ကြမ်းတမ်းတဲ့ဘဝထဲကို ဆွဲခေါ်ရမှာကို ရင်ထဲမကောင်းဘူး၊ ပြီးတော့ ခုလို တံငါသည်ဘဝကို နှင်းနဲ့ မတည်ဆောက်ချင်ဘူး”

“ဒါကတော့ မင်းတို့နှစ်ယောက်ရဲ့ ကံတရားတစ်ခုပဲလေ၊ နှင်းနဲ့ မင်း ညားခဲ့ပြီဆိုရင်တော့ ခုလိုဘဝမျိုးနဲ့ မနေချင်မနေနဲ့ပေါ့၊ လယ်ယာစိုက်ပျိုးရေးလုပ်ကိုင်ပြီး အေးအေးချမ်းချမ်းရပ်တည်ကြပေါ့”

“ငါလည်း ဒီလိုပဲ စဉ်းစားထားတယ်၊ ငါတို့နှစ်ယောက် ပေါင်းစည်းမိပြီဆိုရင် နှင်းအဖေဟာ လှည့်ကြည့်မှာမဟုတ်ဘူး”

ဆိုတာ ကြိမ်းသေတယ်၊ ဒါကြောင့် ကိုယ့်ခြေထောက်ပေါ်
ကိုယ်ရပ်ပြီး ဘဝကိုစကြရမှာ”

“ယဉ်မောင်”

“ဖော်မင်း”

“မင်းဘေးမှာ ငါတစ်ယောက်လုံးရှိနေမှာပါကွာ၊ ဘာမှ
စိတ်အားမငယ်နဲ့၊ မင်းတို့နှစ်ယောက်အတွက် အကောင်းဆုံး
ဘဝဖြစ်အောင် ငါ တတ်နိုင်တဲ့ဘက်က ကူညီပေးပါ့မယ်”

“ငါ ယုံကြည်ပါတယ်”

သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက် တစ်ယောက်လက်ကို တစ်
ယောက် ဆုပ်ကိုင်လိုက်မိကြသည်။

“ကြည်စိုးကို ဖျံ့ကိုက်လို့ ပြန်ပြီးပြေးလာကြပြီဟေ့”

“ဟင်”

“ဟာ”

အိမ်ရှေ့မှအော်သွားသောအသံတွေကြောင့် ယဉ်မောင်
တို့နှစ်ယောက် အပြင်သို့ ထွက်လာကြသည်။

ကြည်စိုးနှင့် အဖော် သန်းထွန်းတို့ကို ပုခက်ထမ်းစင်ဖြင့်
သယ်လာကြလေပြီ။ နှစ်ယောက်လုံး သေတော့ မသေပေ။

ဆေးဆရာအိမ်ကို သယ်ဆောင်သွားကြသည်။

“ညှပ်ကြီး... မင်း ဘာဖြစ်သေးလဲ”

ညှပ်ကြီးက ကြည်စိုးတို့အဖွဲ့နှင့် လိုက်ပါသွားသူဖြစ်

သောကြောင့် ဇော်မင်း မေးလိုက်သည်ကို

“ကျွန်တော်က လှေပေါ်မှာကျန်ခဲ့တာဆိုတော့ ဘာမှ
မဖြစ်ဘူး ကိုဇော်မင်း၊ ကိုကြည်စိုးနဲ့ ကိုသန်းထွန်းကတော့
ဒဏ်ရာပြင်းတယ်၊ ကျန်တဲ့ (၂)ယောက်ကတော့ သိပ်ပြီး ဒဏ်ရာ
မပြင်းဘူး၊ လူတစ်ကိုယ်လုံးတော့ ရစရာမရှိဘူး”

ဆေးခန်းကို ရွာလူကြီး ရောက်လာပြီး

“ငါပြောထားလျက်သားနဲ့ ထွက်သွားကြတာကိုးကွ၊
ခုတော့ ဖြစ်ကုန်ပြီ၊ မဖြစ်သေးပါဘူး၊ မနက်ဖြန်ကစပြီး ဘယ်သူမှ
ငါ့အမိန့်မရဘဲ ဝါးခုတ်တာကို မလုပ်ကြရဘူးဟေ့၊ သက်ဆိုင်ရာ
အဖွဲ့နဲ့ တိုင်ပင်ပြီး လုပ်စရာရှိတာကို အရင်လုပ်ကြရမယ်”

“လူကြီး”

“ဘာလဲ ဆရာကြီး”

ဆေးဆရာကြီး အပြင်ကိုထွက်လာကာ...

“နှစ်ယောက်လုံး အခြေအနေပကောင်းဘူး၊ ဆေးရုံကို
ပို့ပွဲဖြစ်ပယ်”

“ဟင်... ဒါဆို စက်လှေတွေ အမြန်ဆုံးစီစဉ်ကြဟေ့၊
ဆေးရုံကို ပို့ကြရအောင်”

ကြည်စိုးနှင့် သန်းထွန်းကို စက်လှေတွေပေါ်ကို ခေါ်
လာရင်း လမ်းတွင် သန်းထွန်း အသက်ထွက်သွားလေသည်။

ကြည်စိုးကိုတော့ ဆေးရုံထိ စက်လှေနှင့်ပို့ဆောင်ရန်

၁၇၆

ရွှေဘဝင်

ခေါ်ဆောင်သွားခဲ့လေပြီ။

ရွှေလူကြီးလည်း ဘာလုပ်လို့ ဘာကိုင်ရမှန်းမသိ ဖြစ်နေလေတော့သည်။

“လူကြီး”

“ဟေ... ဘာလဲ ယဉ်မောင်”

“ကျွန်တော်တို့လူအင်အားနဲ့ ဒီကောင်တွေကို နှိမ်နင်းရင် ကောင်းမယ်”

“ဝါလည်း ဒါကိုစဉ်းစားနေတာ၊ သက်ဆိုင်ရာ လက်နက်ကိုင်အဖွဲ့တွေပါတော့ ပိုပြီးကောင်းတာပေါ့ကွာ၊ သူတို့နဲ့ မနက်ကျရင် တိုင်ပင်ပြီး လုပ်သင့်တာကိုလုပ်ကြမှာပဲလေ၊ သန်းထွန်းအလောင်းကို ရွာထဲပြန်ပြီးမသယ်နဲ့တော့၊ ရွာအပြင်မှာပဲ ပြင်ဆင်ကြကွာ၊ ရွာမှာတော့ ဖျံသတ်လို့ နှစ်ယောက်တော့ အသက်ပျောက်ခဲ့ပြီကွာ”

ယဉ်မောင်နှင့် ဇော်မင်း ညရေဖြင့် ပိုက်ဆင်းမည့်ကိစ္စကို ဖျက်ပြီး သန်းထွန်းကိစ္စကို လုပ်ဆောင်ပေးနေရတော့သည်။

ဖျံအန္တရာယ်အတွက် ရွာအနေဖြင့် ဖြေရှင်းရတော့မည် မဟုတ်လား။

သစ္စာမှန်စာပေ

“ဘာ... မောင်စိန်ဘွားသေပြီ၊ ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ် ဦးလေး”

ဦးလူကြိုင် ကြားရသောသတင်းကြောင့် မယုံကြည်နိုင်အောင် ဖြစ်သွားသည်။

စိန်ဘွားတို့လူစု ရွာအလှူပွဲအတွက် ဝါးခုတ်ရန် လွှတ်လိုက်သည်တွင် ဘယ်ကနေ ဘယ်လိုရောက်လာသလဲမသိသော ဖျံတစ်သိုက်ကြောင့် စိန်ဘွား အသက်ဆုံးရှုံးရသလို (၅)ဦးလောက် ဒဏ်ရာရထားကြလေသည်။

“မင်းတို့ကွာ၊ ဒီဖျံလေးလောက်ကို ပြန်ပြီးမချနိုင်ကြဘူးလား”

“ဦးလေး... ဒီကောင်တွေက အုပ်စုနဲ့ ဝိုင်းပြီးတိုက်ကြတာ၊ ဘယ်လိုမှမရဘူးဗျ၊ ဒါတောင် အပြေးကောင်းလို့ တစ်ယောက်ပဲ သေခဲ့ရတာ၊ နို့မို့ဆိုရင် အားလုံး မသာဖြစ်သွားကြမှာ”

သစ္စာမှန်စာပေ

၁၇၈

ရွှေဘဝင်

“တောက်... အလှူရက်က ကပ်နေပြီ၊ ဝါးတွေက အရမ်းကို လိုအပ်နေပြီ”

“ဘယ်လိုလုပ်ကြမလဲ”

“လူအင်အားနဲ့ သွားကြမယ်၊ လက်နက်အပြည့်အစုံ သာ ယူခဲ့ကြကွာ၊ ရွာမှာရှိတဲ့လူငယ်တွေအားလုံး စက်လှေတွေ နဲ့ လိုက်ကြရမယ်လို့ ပြောထားကြ၊ မနက်ဖြန်မနက် သွားကြ မယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ လူကြီး”

ဦးလှကြိုင် ရွာသူရွာသားများကို သွားကြဖို့ပြောဆိုပြီး သူကိုယ်တိုင်ဦးဆောင်ပြီးသွားရန် ဆုံးဖြတ်ချက်ချလေတော့ သည်။

ဟေမာန် ထိုသတင်းကိုကြားပြီး ထိတ်လန့်နေလေ သည်။ ပြီးတော့ ချစ်သူယဉ်မောင်အတွက်လည်း စိုးရိမ်မိသွား သည်။

ယဉ်မောင်က ထိုသို့ကိစ္စများဆိုရင် ရှေ့ဆုံးက ပါဝင် တတ်သည် မဟုတ်လား။

“ဟဲ့... ဟေမာန်၊ ဘာတွေ မျက်နှာမကောင်းဖြစ်နေ တာလဲ”

စမ်းသိတာ အနားသို့ရောက်လာပြီး မေးလိုက်သော ကြောင့်

သစ္စာပွန်စာပေ

၁။ ခရမ်းပြာ ရာဇဝင်

၁၇၉

“ကျွန်းပေါ်ရောက်နေတဲ့ ဖျံတွေအကြောင်းကိုတွေ့ ပြီး ကြောက်နေတာပါ”

“ဟုတ်ပါဟာ၊ တစ်ခါမှမကြားဖူးတာကို ကြားနေရ တယ်၊ တော်တော်ဆိုးတဲ့ဖျံတွေပဲ၊ ဒီအတိုင်းဆိုရင် ရွာအလှူ အတွက် ခက်နေပြီ”

“အဘတို့က မနက်ကျရင် ရွာက လူအင်အားနဲ့ သွား ကြဖို့ စီစဉ်နေကြပြီ”

“ဘုရား... ဘုရား... ဘာသတင်းဆိုးတွေကို ကြားရ မလဲ မသိသေးတော့၊ ဘာမှမဖြစ်ကြပါစေနဲ့”

“ငါ မောင့်ကို နှိုးရိမ်နေတယ်”

“သူတို့ရွာဘက်မှာလည်း ဒါမျိုးတွေဖြစ်တယ်လို့ မနေ့ က ကြွလာတဲ့ ဦးပဉ္စင်းတစ်ပါးက ပြောတယ်၊ သူတို့ရွာကလည်း ကျွန်းကိုသွားဖို့ ပြင်ဆင်နေကြပြီတဲ့”

“ဟယ်... အဘနဲ့များ ပောင်တို့ဆုံကြမလား မသိ ဘူး”

“တော်ကြာ၊ ဖျံကိစ္စမဟုတ်ဘဲ နှစ်ဖက်ရွာပြဿနာ တက်နေကြရင် ဒုက္ခပဲ”

“ငါလည်း ဒါကိုစိုးရိမ်နေတယ်”

“ဒါနဲ့ နင့်ကို အဘက ပေးတယ်ဆို၊ ပြို့မှာ နင် လူ တစ်ယောက်နဲ့ ဘုရားသွားတာကို နင့်အဘမိတ်ဆွေတစ်ဦးက

၁။စာပွန်စာပေ

တွေ့ပြီး ပြန်ပြီးပြောလိုက်တယ်လို့ ကြားတယ်”

“ဟုတ်တယ် စမ်းသိတာ၊ အဘက ဘယ်သူလဲ၊ ဘယ်ကလဲဆိုပြီး မေးနေတာ”

“နင် ဘယ်လိုပြောလိုက်လဲ”

“ကျောင်းက သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်လို့ ပြောလိုက်တယ်၊ အတူတူသွားတာ မဟုတ်ပါဘူး၊ ဘုရားမှာဆိုကြတာလို့ လိမ်ပြောရတာပေါ့”

“ဒီတော့ နင်အဘက ဘာပြောလဲ”

“ဟိုကမ်းကကောင်တွေနဲ့မဟုတ်ရင် ဘာမှမပြောဘူး စမ်းသိတာ”

“နင်နဲ့ ကိုယဉ်မောင်ဇာတ်လမ်းကတော့ စွန့်စားခန်းကြီးပဲ ဟေမာန်”

“မတတ်နိုင်ဘူးဟာ၊ ချစ်မိကြမှတော့ အရာရာကို ရင်ဆိုင်ဖို့ပဲရှိတာတယ်၊ ငါ မောင်နဲ့ခွဲပြီးတော့ မနေနိုင်ဘူး”

“ဟေမာန်... နင် စဉ်းစားဦး”

“ငါက ဘာကိုစဉ်းစားရမှာလဲ”

“နင် ကိုယဉ်မောင်နောက်ကို လိုက်သွားပြီဆိုရင် နင်အဘက တစ်သက်လုံးလှည့်ကြည့်မှာ မဟုတ်ဘူးနော်”

“ငါသိထားပြီးသားပါ၊ တို့နှစ်ယောက်ဘဝကို ဘယ်လို အခြေအနေပဲဖြစ်ဖြစ် ရင်ဆိုင်သွားမယ်ဟာ”

သစ္စာမွန်စာပေ

“ဟင်း”

စမ်းသိတာ ဟေမာန်နှင့် ယဉ်မောင်တို့ ချစ်သူနှစ်ယောက်အတွက် သက်ပြင်းချမိလေတော့သည်။

“နင်တို့ ဘယ်တော့လောက်ယူကြမှာလဲ”

“အချိန်ကာလတော့ မသတ်မှတ်ထားဘူးလေ၊ မောင်က ခုတည်းက စုဆောင်းသင့်တာလေးတွေကို ကြိုးစားပြီး စုဆောင်းမယ်လို့ ပြောခဲ့ပါတယ်၊ ငါ့ဘက်ကသာ ဘာတစ်ခုမှ စုဆောင်းစရာမရှိဘူး ဖြစ်နေတာ၊ ငါ ပိုက်ဆံရတဲ့အလုပ်တစ်ခုခုကို လုပ်ချင်တယ် စမ်းသိတာရာ”

“အမလေး... အစ်မရာ၊ ရှင့်ကို ရှင့်အဘက အလုပ်လုပ်ဖို့ လက်ခံပါလိမ့်မယ် အားကြီးကြီး”

စမ်းသိတာ မျက်နှာကို မဲ့ရွဲပြီး ပြောလေသည်။

“ငါ တစ်ခုကြံစည်ထားတယ်”

“ဘာလဲ... ဆိုပါဦး”

“အဘတို့ခိုင်မှာ ငါက ဝင်ပြီးလုပ်မယ်၊ အလကားတော့ မဟုတ်ဘူး၊ လစားနဲ့လုပ်မှာ၊ မိဘစီးပွားရေးဆိုပေမယ့် ကိုယ့်လုပ်အားနဲ့ ငွေစုချင်တယ်ဆိုပြီး ဝင်လုပ်မှာ”

“နင်အဘက လက်ခံပါ့မလား”

“အမေကတော့ တခြားမှာသွားလုပ်မယ့်အတူတူ မိဘစီးပွားရေးထဲမှာ ဝင်လုပ်တာကို သဘောကျတယ်၊ အဘနဲ့

သစ္စာမွန်စာပေ

၁၇၂

ရွှေဘဝင်

တော့ မဆွေးနွေးရသေးဘူး၊ အဘက လက်ခံမှာပါ။

“နင့်အဘလက်ခံတယ်ဆိုရင် ကောင်းတာပေါ့။”

“နင့်ကိုလည်း အကူအညီတောင်းချင်တယ်”

“ငါက ဘာလုပ်ပေးရမှာလဲ၊ နင်နဲ့အတူ ငါးခွိုင်မှာ ဝင်ပြီး လုပ်ရမှာလား”

“ငါနဲ့အတူတူတော့ မဟုတ်ဘူး၊ ဒါပေမယ့် ငါ့အတွက် ရော နင့်အတွက်ပါ အဆင်ပြေစေမယ့် အလုပ်တစ်ခုကို ငါ စဉ်းစားထားတယ်၊ ဘယ်သူမှတော့ မသိစေနဲ့၊ အရှင်းဆုံးပြောရရင် ဇာဇာတောင် မသိစေနဲ့ဟာ”

“ဘာအလုပ်လဲ ဟေမာန်”

“ငါ့မှာ စုထားတဲ့ငွေ (၁)သိန်းကျော်လောက်ရှိတယ်၊ ဒီငွေနဲ့ နင်က အရောင်းအဝယ်လုပ်ဟာ၊ အမြတ်ကို တစ်ယောက်တစ်ဝက်ပေါ့၊ ဘယ်လိုလဲ စမ်းသိတာ”

“အင်း... ငါလည်း စီးပွားရေးတစ်ခုလုပ်ဖို့ စိစဉ်ထားတာ၊ လက်ထဲမှာ အရင်းအနှီးမရှိလို့”

“နင် ဘာလုပ်ဖို့စိတ်ကူးထားလဲ ပြောလေ၊ ငါ ငွေထုတ်ပေးမယ်”

“ရွာက အုန်းသီးတွေကိုကောက်ပြီး မြို့ကို ဖောက်သည့်သွင်းမှာ၊ အရမ်းကိုမြတ်တာ ဟေမာန်”

“နင်တစ်ယောက်တည်း ဖြစ်ပါ့မလား”

သမ္မာမုန့်စာပေ

အရမ်းပြာ ရာဇဝင်

၁၇၃

“ကိုတိုးကိုလည်း လုပ်အားခနဲ့ ခေါ်မှာပေါ့”

“ဒါဆို အကောင်အထည်ဖော်တော့ဟာ၊ နင့်အတွက် ရော ငါတို့အတွက်ရော အကောင်းဆုံးဖြစ်ပါစေလို့ ငါ ဆုတောင်းနေရမှာပေါ့”

“စိတ်ချ ဟေမာန်၊ နင်တို့နှစ်ယောက်ဘဝအတွက် တကယ်စိတ်ချမ်းမြေ့စရာဘဝလေး ရောက်စေရမှာပေါ့”

ဟေမာန်တစ်ယောက် သူ့အတွေး၊ သူ့စိတ်ကူးနှင့်တွေးပြီး ပျော်မိလိုက်သည်။

“နင်တို့နှစ်ယောက် ဘယ်နေ့ဆုံကြဖို့ ချိန်းထားလဲ”

“ခုလာမယ့် တနင်္ဂနွေနေ့”

“ရေလယ်ကျွန်းမှာပဲလား”

“ဟုတ်တယ်”

“ဟယ်... ဘယ်လိုလုပ်သွားကြမလဲ၊ ဖျံတွေက ဒီလောက် သောင်းကျန်းနေတာ၊ မသွားပါနဲ့ဟာ”

“ချိန်းထားပြီး ဖြစ်နေတာဟာ၊ ဘယ်လိုလုပ်ရမလဲ မပြောတတ်ဘူး”

“ငါ ဒီကြားထဲ ကြုံကြည့်ပါဦးမယ်၊ အဲ... အရှေ့ရွာကနေ ချဉ်ပေါင်ရွက်လာရောင်းတဲ့ ကေသီက ကိုယဉ်မောင်တို့ရွာလည်း ဝင်ပြီးရောင်းတာဆိုတော့ သူလာရင် စာပေးခိုင်းလိုက်မလား”

သမ္မာမုန့်စာပေ

၁၈၄

ရွှေဘဝင်

“မလာဖို့ စာပေးခိုင်းတာတော့ဟုတ်ပါပြီ၊ ငါတို့က ဘယ်တော့မှတွေ့ရမှာလဲဟာ၊ တွေ့ဖို့ကိစ္စပါ နှင် စဉ်းစားပါဦး”

“ဒီလိုလုပ်... ကိုယဉ်မောင်ကို ကိုတိုးထဲကို လာခိုင်း လိုက်လေ၊ အဲဒီနေရာက ဘယ်သူမှအသွားအလာမရှိဘူး”

“အေး... ကောင်းတယ် စမ်းသိတာ”

ယဉ်မောင်တို့အဖွဲ့ ကျွန်းထဲကို စတင်ပြီးရောက်သွား ချိန်တွင်...

ဝါးတောကြီးတစ်ခုလုံး တိတ်ဆိတ်ပြီး ဘာကိုမှမတွေ့ရ ပေ။

အားလုံး သတိကိုယ်စီဖြင့် နေကြပြီး ဖျံတွေရဲ့အရိပ် အခြည်ကို ကြည့်နေကြလေသည်။

“ဝါးခုတ်စရာရှိတာကို ခုတ်ကြဟေ့”

ဇော်မင်းက အသံပြုလိုက်သောကြောင့် ရွာသားတွေ ဝါးများကို ခုတ်လှဲနေကြသည်။ သက်ဆိုင်ရာအဖွဲ့မှလည်း အသင့်အနေအထားဖြင့် စောင့်ကြပ်ပေးနေလေသည်။

“အားလုံး လူစုခွဲပြီးမနေကြနဲ့နော်”

ယဉ်မောင်ကတော့ ပတ်ဝန်းကျင်အနေအထားကို အကဲခတ်နေစဉ် ဒုရဲအုပ်ကျော်စွာ အနားသို့ရောက်လာပြီး

သစ္စာမူနှိမာပေ

“ကိုယ့်မောင်... ဘာတွေထူးခြားတာတွေလဲ”

“ဖျံခြေရာတွေကတော့ နေရာအနှံ့မှာ တွေ့နေရတယ် ကိုကျော်စွာ၊ ဒီကောင်တွေ တစ်နေရာရာကနေ ကြည့်နေမှာ သေချာတယ်၊ ကျွန်တော်တို့ဘက်က လူအင်အားကောင်းလို့ ရန်မလုပ်တာပဲဖြစ်မယ်”

“ဖြစ်နိုင်တယ်ဗျ၊ ဖျံဆိုတဲ့ကောင်တွေက ဖျံဆိုတဲ့ အတိုင်း သိပ်ပြီးလျင်တယ်၊ ပါးနပ်တယ်၊ သတိတော့မလစ်စေ နဲ့”

ယဉ်မောင် ဝါးကျွန်တစ်လုံးကို လှံအနေအထား အတိုင်းခုတ်ပြီး ထိပ်ပိုင်းကို ချွန်နေအောင် လုပ်ထားလိုက်ပြီး ဝါးအရိပ်ကောင်းကောင်းတွင် ထိုင်နေလေသည်။

“ယဉ်မောင်”

ဇော်မင်း ရေဘူးလေးကို မော့သောက်ပြီး အနားတွင် ဝင်ပြီးထိုင်လေသည်။

“ဟိုဘက်ကမ်းကကောင်တွေ တပ်ချီလာနေပြီကွ၊ ဝါး ခုတ်ကြမလို့နဲ့တူတယ်၊ သူတို့လည်း ခံထားရတယ်လို့ ကြား တယ်”

“ဒါကြောင့် လူအင်အားနဲ့လာကြတာ နေမှာပေါ့ ကွာ”

ဇော်မင်းလက်ထဲမှ ရေဘူးကိုလှမ်းယူပြီး မော့သောက်

၍ အဝေးဆီမှ မြင်ကွင်းတစ်ခုကို ကြည့်လိုက်မိတော့...

“ဟာ”

“ဘာ... ဘာဖြစ်တာလဲ”

“ဟိုမှာလှည့်ကြည့်စမ်း”

“ဘုရား... ဘုရား”

ဝါးနက်ပင်ကြားတို့တွင် မနည်းလှသော ဖျံအုပ်စုကြီး ကို လှမ်းပြီးတွေ့လိုက်ရသည်။

“အားလုံးကို သတိပေးလိုက်ဟေ့”

“အေး... အေး”

ဇော်မင်း ထိုင်နေရာမှထကာ အဖွဲ့သားအားလုံးကို လှမ်းပြီးအော်ပြောလိုက်သောကြောင့် ဝါးခုတ်ရာမှရပ်ကာ ဖျံ အုပ်စုကြီးကို ကြည့်မိကြလေသည်။

ဒုရဲအုပ်ကျော်စွာမှ

“အားလုံး လက်နက်တွေကို အသင့်တော့ပြင်ထား ကြ၊ ဒီကောင်တွေ ဘာလုပ်မလဲဆိုတာကို စောင့်ကြည့်မယ်”

ရွာသားအားလုံး နေရာအသီးသီးယူလိုက်ပြီး အခြေ အနေကို စောင့်ကြည့်နေလေသည်။

ဖျံအုပ်စုကြီးကလည်း ငြိမ်သက်စွာ ကြည့်နေကြသည်။

လူသားနှင့် ဖျံတို့၏ စစ်ပွဲတစ်ပွဲနှင့် တူနေလေသည်။

သိပ်မကြာ ဖျံအုပ်စုကြီး အသံပေါင်းစုံထွက်ကာ ပြန်ပြီး

ဆုတ်သွားကြလေသည်။

ဖျံအုပ်စုကြီးဆုတ်သွားသောနေရာက တစ်ဖက်ကမ်း၏ ဝါးရုံတောပိုင်နက်ထဲပင် ဖြစ်သည်။

“ကိုယဉ်မောင်နဲ့ သုံးယောက်လောက် ကျွန်တော်တို့ နဲ့ လိုက်ခဲ့ဗျာ၊ ဒီကောင်တွေကို ဒီအတိုင်းလွှတ်ထားရင် ခုလိုပဲ ကျွန်းကိုလာတဲ့လူတွေကို အန္တရာယ်ပြုနေမှာပဲ၊ အပြတ်ရှင်းလို့ မရရင်တောင် ကျွန်းပေါ်က မောင်းထုတ်ဖို့လုပ်ရမယ်”

“ကောင်းပြီ ကိုကျော်စွာ”

ဒုရဲအုပ် ကျော်စွာ ရှေ့ကဦးဆောင်ပြီး ခေါ်သွားသည့် နောက်ကို လိုက်ခဲ့ကြ၏။ ကျန်သည့်လူများက ရွာအတွက် ဝါး များကို ဆက်ပြီးခုတ်နေလေတော့သည်။

“ခပ်ခွာခွာလိုက်ရအောင်”

ဖျံအုပ်စုကို မမြင်ရတော့ပေမယ့် ခြေရာတွေကိုခံပြီး လိုက်ခဲ့ကြသည်။

“ဂျီ”

“အား”

“ဟာ”

“ဟင်”

ယဉ်မောင် အရှေ့ခပ်လှမ်းလှမ်းတွင် တစ်ဖက်ကမ်းမှ ဝါးခုတ်ရန်လာကြသူများနှင့် ဖျံအုပ်စုကြီး လုံးထွေးသတ်ပုတ်နေ

သစ္စာမွန်စာပေ

ကြပြီ ဖြစ်သည်။

လူအင်အားကောင်းပေမယ့် သွေးနည်းသည့်သူ များ သောကြောင့် ခုခံသည့်သူက ခုခံ၊ ပြေးသည့်သူက ပြေးသော ကြောင့် ဖျံအုပ်စုအတွက် အခြေအနေကောင်းနေလေသည်။

“ဒိုင်း... ဒိုင်း... ဒိုင်း”

သေနတ်သံပေးပြီး ယဉ်မောင်တို့အုပ်စု ပြေးဝင်ပြီး ဖျံတွေကို ဝင်တိုက်ခိုက်မှ ဖျံအုပ်စု ပြေးလေတော့သည်။

“အား... ကျွတ်... ကျွတ်”

သွေးသံရဲရဲဖြင့် လဲနေသူက လဲ၊ ညည်းနေသူက ညည်း နေလေသည်။

“ရွာလူကြီး ဦးလှကြိုင်ကို ရှာကြပါဦး”

“ဟင်”

ဒဏ်ရာရနေသည့် လူတစ်ယောက်စကားကြောင့် ယဉ်မောင် ဟေမာန့်အဘအတွက် စိတ်ပူသွားသည်။

“သူ ဘယ်ကိုသွားလို့လဲ”

“ဖျံတွေနောက်ကို အတင်းပြေးလိုက်သွားတာ”

“ဟင်... ဘယ်ဘက်လဲ”

“ဒီအရှေ့က ဝါးရုံတောထဲကို”

ယဉ်မောင် ဝါးချွန်ကိုဆုပ်ကိုင်ပြီး ပြေးလိုက်သွားသည်။ နောက်မှ ဇော်မင်းနှင့် လက်နက်ကိုင်အဖွဲ့မှ လိုက်ခဲ့ကြသည်။

သစ္စာမွန်စာပေ

ဝါးနက်တောအလယ်ထိရောက်ပေမယ့် ဦးလှကြိုင် အံ့ရိပ်အယောင်ကို မတွေ့ရပေ။ သဲလွန်စလည်း ဘာတစ်ခုမှ မတွေ့။

“ယဉ်မောင်... ဟိုမှာ အင်္ကျီစ”

ဝါးကိုင်းပေါ်တွင် သွေးစွန်းနေသော အင်္ကျီစကို တွေ့လိုက်ရပြီး

“ဒီရုံထဲမှာရှိနေမလား၊ ဝင်ကြည့်မယ်”

“ယဉ်မောင်... သတိထား”

ဇော်မင်းက နောက်မှလှမ်းပြီးသတိပေးသည်ကို ခေါင်းညိတ်ပြကာ ဝါးရုံထဲကို ဝင်လိုက်သည်နှင့်...

“ဟာ”

ဖျံငါးကောင်လောက် ဦးလှကြိုင်ကို တိုက်ခိုက်ကြရန် ပြင်နေသည်။ ဦးလှကြိုင်က မြေပေါ်တွင် လဲနေပြီဖြစ်သည်။

“ဟေ့”

ယဉ်မောင် ညာသံပေးပြီး အရှေ့ဆုံးမှဖျံကို ဝါးချွန်နှင့် ပြေးပြီး ထိုးလိုက်သည်။

“ကျွီ”

ဝါးချွန်က ဖျံကို ထုတ်ချင်းပေါက်သွားပြီး ပြန်ဆွဲနှုတ်မည် အပြု ဘေးမှဖျံတစ်ကောင်က ယဉ်မောင်ကို ခုန်ပြီးကိုက်သည်။

“ဇြီ”

“အ”

ရင်ဘတ်မှ အင်္ကျီစ ပြုစုတ်သွားပြီး သွေးများ မြာထွက်သွားသည်။

ယဉ်မောင် နောက်ကိုခုန်ပြီးဆုတ်လိုက်ပေမယ့် လက်ထဲတွင် ဘာလက်နက်မှ မရှိတော့ပေ။

ခါးကြားမှ ခါးမြှောင်ကို အမြန်ဆုံးထုတ်ချိန်မှာ ဖျံ (၃)ကောင်က ပြေးပြီးဝင်ကိုက်သည်ကို ခါးမြှောင်နှင့်ရမ်းပေမယ့် ထိရောက်မှုမရှိဘဲ ဖျံတွေရဲ့သွားများနှင့် ခြစ်မှုတွေက ကျောပြင်၊ လက်မောင်းတို့တွင် ရတရာမရှိပေ။

“ခိုင်း”

“ကျွီ”

သေနတ်ကျည်ဆံက ဖျံတစ်ကောင်၏ခေါင်းပိုင်းကို ထိမှန်သွားပြီး လွင့်စင်သွားမှ ကျန်တဲ့ဖျံတွေက ပြေးကုန်တော့သည်။

“ယဉ်မောင်”

“ငါ ဘာမှမဖြစ်ဘူး၊ ဦးလှကြိုင်ကို ကြည့်”

ဦးလှကြိုင်ကတော့ သတိမေ့နေလေသည်။

“သေတော့ မသေဘူး၊ သတိမေ့နေတာကွ”

သက်ဆိုင်ရာ ရဲတပ်ဖွဲ့မှ ဦးလှကြိုင်ကိုတွဲပြီး ဝါးဟောအပြင်ကိုပြန်ပြီးထွက်လာခဲ့လေသည်။

ဖျံကိုက်ထားသည့်ဒဏ်ရာတွေကြောင့် ယဉ်မောင်

၁၉၂

ရွှေဘဝ

သွားဆိပ်တက်ပြီး မျက်လုံးများ ပြာဝေနေလေပြီ။

“ကဲဟေ့... ပြန်ကြမယ်”

စက်လှေပေါ်ဆီသို့ အားလုံးပြန်တက်ခိုင်းပြီး ရွာဆီသို့ ပြန်ခဲ့ကြသလို ဦးလှကြိုင်ကိုလည်း ရွာမှလူတွေက ပြန်ပြီးခေါ်ဆောင်သွားကြလေပြီ။

“ယဉ်မောင်... မင်း ဘယ်လိုနေလဲ”

“သွားအဆိပ်တက်နေတယ် ထင်တာပဲ၊ တစ်ကိုယ်လုံး စပ်ပြီးနာနေတယ်”

“စက်လှေကို ဆေးရုံဘက်မောင်းဟေ့”

ဒုရဲအုပ်ကျော်စွာက ယဉ်မောင်ကို ရွာဆီကိုမခေါ်ဘဲ ဆေးရုံဆီသို့ တန်းပြီးမောင်းခိုင်းနေလေတော့သည်။

ယဉ်မောင် စိတ်ကိုတင်းထားသည့်ကြားမှ မျက်လုံးများ လုံးလုံးပြာဝေလာပြီး အသိအာရုံတွေက လွင့်လွင့်နေလေသည်။ တစ်ချက်တစ်ချက်တွင် လွင့်ပါးသွားသော စိတ်အာရုံထဲတွင် ချစ်သူနှင်းဆီသို့ ရောက်ရှိသွားပြီးနောက်...

ယဉ်မောင် တကယ်ပင် ဘာကိုမှ သတိမရတော့ပေ။

“ယဉ်မောင်... ယဉ်မောင်”

ဇော်မင်း ဘယ်လိုခေါ်ခေါ် ယဉ်မောင်ထဲမှ ပြန်ပြီးထူးသံကို မကြားရတော့ပေ။

သဗ္ဗညုန်စာပေ

“နှင်း”

“မောင်”

ယဉ်မောင်နှင့် ဟေမာန် ချိန်းဆိုထားသောနေရာသို့ ဟေမာန် ကျောပိုးအိတ်ကလေးလွယ်ပြီး ရောက်လာသည်။

“မောင်... မြန်မြန်သွားကြရအောင်၊ အနောက်မှာ အဘတို့လူစုတွေ လိုက်လာနေကြပြီ”

“ဟင်... ဒါဆို သွားကြမယ်”

ချစ်သူလက်ကိုဆွဲပြီး စက်လှေရပ်ထားသောနေရာဆီသို့ ပြေးခဲ့ကြတော့သည်။ စက်လှေပေါ်သို့ရောက်တော့ စက်လှေက ချက်ချင်း စက်နှိုးလို့မရ။

(၃)ကြိမ်လောက်ကြိုးစားမှ စက်ပြန်ပြီးနီးသဖြင့် မောင်းထွက်လာခဲ့သည်။

သဗ္ဗညုန်စာပေ

“ဘုတ်... ဘုတ်... ဘုတ်”

“မောင် လိုက်လာကြပြီ”

ယဉ်မောင်တို့စက်လှေနောက်တွင် စက်လှေ (၅)စီး

လောက် လိုက်လာနေတာကို တွေ့မြင်နေရသည်။

“ဖွမ်း”

“ဟင်”

“ဟာ”

စက်လှေမှာ မောင်းရင်းနှင့် ထိုးရပ်သွားသောကြောင့် စက်ကို ပြန်ပြီးနှိုးပေမယ့် နှိုးလို့မရဖြစ်နေလေသည်။

“သမီး အမှိုက်မ”

“အဘ”

စက်လှေတွေက ယဉ်မောင်တို့စက်လှေတွေကို ဝိုင်းထားလိုက်သည်။ စက်လှေပေါ်တွင် လူအင်အားက (၁၀) ယောက်ထက်မနည်းပေ။

“ခွေးမ... ငါအရမ်းပုန်းတဲ့ရွာက လူကိုမှ နင်က ရွေးရတယ်လို့”

“အဘရယ်... သမီးတို့ချစ်ခြင်းကိုမခွဲပါနဲ့၊ သမီးတောင်းပန်ပါတယ်”

“တိတ်စမ်း... ဒီရွာက လူတွေကလွဲရင် ခွေးအမြီးဖြတ် ချရင်တောင် ငါ ကြည်ဖြူတယ်ကွ၊ နင် ချပုန်ပြီးလိုက်ခဲ့”

“သမီး မလိုက်ဘူး”

ဟေမာန် ယဉ်မောင်လက်မောင်းကို အတင်းဆုပ်ကိုင်ထားလေသည်။

“ဦးလေးရယ်... ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက်မှာ ဘာအပြစ်ရှိလို့လဲ၊ တစ်ရွာနဲ့တစ်ရွာ မသင့်မြတ်ကြတာဟာ အရင်တုန်းက မှားယွင်းခဲ့ကြတဲ့ကိစ္စတွေပါ၊ ဒါတွေကို သင်ပုန်းချေလိုက်ပါ”

“ဘာကွ၊ ငါက သင်ပုန်းချေရမယ် ဟုတ်လား၊ ဘယ်တော့မှ မချေနိုင်ဘူး၊ မင်းတို့ရွာကလူတွေရဲ့ သွေးတွေကို ဟောဒီမြစ်ထဲမှာ ငါ့လက်နဲ့မဆေးရသရွေ့ မကျေနိုင်ဘူးကွ၊ ဟေ့ကောင်တွေ ရှင်းကွာ”

“အဘ... မောင်ကိုသတ်ချင်ရင် သမီးကိုပါသတ်”

“ဟေမာန်”

ဟေမာန် ယဉ်မောင်ရှေ့တွင် ပိတ်ပြီးထိုင်နေလေသည်။

“တယ်... ခွေးမ၊ နင့်ကိုသတ်မယ်၊ ငါ့ကိုယ်တိုင်သတ်မယ်”

“ဦးလေး”

“အဘ”

ယဉ်မောင် သူ့ဆီကို လှမ်းပြီးထိုးလာတဲ့ခားကို လှမ်းပြီး ဟန့်တားပေမယ့် မမိလိုက်ဘဲ ဟေမာန်ရှင်ခဆီသို့ စိုက်ဝင်သွား

၁၇၆
သည်။

ရွှေဘဝ

“နှင်း... နှင်း... နှင်း...”
“ယဉ်မောင်... ယဉ်မောင်”
“ဟင်”

ယဉ်မောင်မျက်လုံးကို ဖွင့်ကြည့်တော့ သူ့ဘေးတွင်
ဇော်မင်းကို တွေ့လိုက်ရပြီး

“နှင်းရော”
“ယဉ်မောင်... မင်း ဘာတွေအော်နေတာလဲ၊ နှင်းက
သူ့အိမ်မှာရှိမှာပေါ့ကွ၊ ခု မင်းရောက်နေတာ ဆေးရုံ”
“ဟင်”

ယဉ်မောင် ဒဏ်ရာအရှိန်နှင့် အိပ်မက်ဆိုးတွေကို မက်
နေခြင်းဖြစ်သည်။

“ဟူး... တော်ပါသေးရဲ့ကွာ”
“ဘာတွေမက်နေတာလဲ ယဉ်မောင်၊ မင်းသာသေရင်
တော့ ဟိုဘက်ကမ်းမှာ သရဲဖြစ်နေမှာပဲ၊ တစ်ခါတည်း တစ်နှင်း
နှင်းနဲ့၊ ဘေးကလူတွေတောင် ထကြည့်ရတဲ့အဆင့်ကို ရောက်
တယ်”

ဇော်မင်းစကားကို ဘာမှမတုံ့ပြန်ဘဲ ကိုယ့်အပြစ်နှင့်
ကိုယ် ရှက်နေမိလိုက်သည်။
“ဇော်မင်း”

သဗ္ဗာန်စာပေ

၁၇၇
ရမ်းပြာ ဖာဝင်

၁၇၇

“ဘာလဲကွ”
“ဟို... ဦးလှကြိုင် ဘာသတင်းကြားလဲ”

“သိပ်ပြီးပူမနေနဲ့၊ မင်းယောက္ခမလောင်းကြီး ဘာမှ
မဖြစ်ဘူးဟေ့၊ ဒဏ်ရာနည်းနည်းပဲရသွားတာတဲ့၊ ခုနကပဲ အဲဒီရွာ
က ဒဏ်ရာရပြီး ဆေးရုံတက်နေတဲ့သူဆိုက သိပြီးပြီ”

“သူ့ကို ဘယ်သူကယ်သလဲဆိုတာရော သိသွားရဲ့
လား”

“ဒါတော့ မပြောတတ်ဘူး၊ မင်းက သိစေချင်လို့
လား”

“မသိစေချင်ဘူးကွာ”

ယဉ်မောင်ရင်ထဲမှာ နှင်း၏ဖခင်ရင်ထဲမှ အမုန်းတရား
တွေအားလုံး ပျောက်ကွယ်စေချင်သော ဆန္ဒလေးတွေကတော့
ပြင်းပြင်းပျံ့ပျံ့ ရှိနေသည်။

“မောင်”

“ဟင်... နှင်း”

ယဉ်မောင် မယုံနိုင်အောင်ပင် ဖြစ်သွားခဲ့လေသည်။
ဟေမာန်နှင့် စမ်းသိတာရောက်လားပြီး သူ့ခုတင်ဘေး
တွင် ဝင်ပြီးထိုင်လေတော့သည်။

“ဘာလဲ... မောင်က အံ့သြနေတာလား”

“ဟုတ်တယ် နှင်း”

သဗ္ဗာန်စာပေ

“အဘကို ဆေးရုံလာပြီးပြတော့ နှင်းလိုက်ခဲ့ရင်း မောင့်သတင်းပါ ကြားလိုက်ရတာလေ၊ ကြားရတဲ့သတင်းက နှင်းရင်ကို ဆို့သွားတာပဲ သိလား”

“နှင်းက ဘာတွေကြားလိုက်လို့လဲ”

“ဘာကြားရမလဲ၊ ယဉ်မောင်ဆိုတဲ့လူတစ်ယောက် ဖျံ ကိုက်လို့ ဆေးမမှီတော့ဘူးတဲ့၊ အဘကလည်း ဆေးရုံကဆင်းပြီး အိမ်ပြန်ရမှာဆိုတော့ နှင်း မောင့်ဆီကို ဘယ်လိုမှလာလို့မရဘူး လေ၊ အဘအိမ်ရောက်ပြီးမှ ထွက်လာခဲ့ရတာ၊ နှင်းစိတ်ထဲမှာ မောင့်အသက်ကိုတောင် မိပါ့မလားဆိုပြီး တစ်လမ်းလုံး ငိုလာခဲ့ ရတာ”

“ဟုတ်တယ် ကိုယဉ်မောင်၊ တကယ့်မျက်ရည်နဲ့ မျက်ခွက်၊ ဆေးရုံရောက်တော့မှ ကိုယဉ်မောင်တို့ရွာက လူတစ် ယောက်ကပြောတော့မှ ကျေးဇူးရှင် မျက်ရည်တိတ်ခဲ့တာ၊ ဒီမှာ ဖြင့် ရှက်လိုက်တာ၊ ဟိုလူကကြည့်၊ ဒီလူကကြည့်နဲ့ သူကတော့ အချစ်ဆိပ်တက်ပြီး ဘာမှမသိဘူး၊ ဟွန်း... ပြောကိုမပြောချင် ဘူး”

“နင့်ကျမှသိမယ် ကောင်မ”

“အံ့မာ... ငါ ဘယ်လောက်ချစ်ချစ် နင့်လောက်တော့ အသည်းမပိုဘူး၊ နင်ကတော့ လွန်လွန်းပါတယ်၊ ဒီကမ္ဘာမှာ သူ လောက် ချစ်တဲ့သူမရှိတော့တာ ကျနော့တာပဲ”

စမ်းသိတာစကားကို ယဉ်မောင် ပြုံးပြီးနားထောင်နေမိ သည်။

“မောင်က ဘာပြုံးတာလဲ ပြောစမ်း၊ သူများငိုတာကို လှောင်တာပေါ့”

“မဟုတ်ရပါဘူး၊ နှင်း မောင့်အပေါ်မှာ ဒီလောက်ထိ ချစ်တာကိုတွေ့ပြီး ကျေနပ်တဲ့အပြုံးပါ”

“ဪ... မောင်၊ မောင်တို့ရွာကလူ ပြောတယ်၊ မောင် လူတစ်ယောက်ကိုကယ်ခဲ့လို့ ဖြစ်ရတာဆို၊ ဟုတ်လား”

“အင်း”

“အဲဒီလူက နှင်းတို့ရွာက လူကြီးဆိုတော့ နှင်းအဘ များလား”

“ဟုတ်တယ်၊ ဟေမာနဲ့အဖေကို ယဉ်မောင် ဝင်ပြီး ကယ်လို့ ခုလိုဒဏ်ရာရခဲ့တာပဲလေ”

“မောင်ရယ်”

“နှင်း... မောင်ကယ်ခဲ့တယ်ဆိုတာကို ပြန်ပြီးမပြောပါ နဲ့နော်”

“ဘာလို့လဲ မောင်”

“မောင်က မျက်နှာလို မျက်နှာရနဲ့ကယ်တယ်လို့ ထင် သွားမှာကို မဖြစ်စေချင်လို့ပါ”

“မောင်ရယ်... အမှန်တရားကို ဖုံးကွယ်လို့မှမရတာ၊

တစ်နေ့မဟုတ် တစ်နေ့ သိသွားမှာပေါ့”

“နှင်းတို့ပြန်ဖို့ နောက်ကျနေဦးမယ်”

“ဘာလဲ၊ မောင်က နှင်းလွှတ်နေတာလား”

“မဟုတ်ရပါဘူးကွာ၊ ဖြစ်နိုင်ရင် မောင့်ဘေးမှာ တစ်သက်လုံးတောင် ခေါ်ထားလိုက်ချင်တယ်၊ ပြန်ချိန်နောက်ကျမှာ စိုးလို့၊ မောင့်အတွက် ဘာမှစိတ်မပြောင့်ဖြစ်မနေနဲ့၊ မောင် ဘာမှ မဖြစ်ဘူး”

ချစ်သူရဲ့လက်လေးကို ဆုပ်ကိုင်ပြီး ပြောလိုက်မိသည်။

“မောင်”

ဟေမာန်နှုတ်ဖျားမှ တစ်စုံတစ်ခု ပြောချင်နေပုံပေါက်ပေမယ့် ဘေးတွင် စမ်းသိတာ၊ ဇော်မင်းတို့ ရှိနေသောကြောင့် ပြောမထွက်ပေ။

ယဉ်မောင်ကတော့ နှင်းနှုတ်ဖျားမှထွက်မည့်စကားသံကို သိနေသလို ရှိသည်။

“နှင်းဆီကို မောင် ရောက်အောင်လာခဲ့မှာပါ”

“မောင့်ကို နှင်း မလာစေချင်သလိုရှိပေမယ့် မောင်နဲ့ မတွေ့ရမှာကို အရမ်းကြောက်တယ်၊ မောင် ဒဏ်ရာသက်သာမှ နှင်းဆီကို လာခဲ့ပါနော်၊ နှင်းဆီလာမယ့်နေ့ကို ကြိုပြီးပြောခိုင်းလိုက်၊ သိလား”

“အင်း”

“ဟေမာန်... တို့ ပြန်ကြရအောင်၊ နှင့်အဘကို ခဏဆိုပြီး ထွက်လာတာ၊ တော်ကြာ မေးနေရင်မကောင်းဘူး”

“မောင် နှင်းသွားမယ်နော်၊ ဆေးရုံက ဘယ်နေ့ဆင်းရမှာလဲ၊ မောင်စားချင်တာကို နှင်း လာပြီးပို့မယ်လေ”

“ရပါတယ် နှင်းရယ်၊ ဆေးရုံက တစ်ရက် နှစ်ရက် လောက်ဆိုရင် ဆင်းရတော့မှာပါ၊ မောင့်ဒဏ်ရာသက်သာတာနဲ့ နှင်းဆီကို မောင် အရောက်ပြေးလာခဲ့မယ်၊ စောင့်နေပါ”

ဟေမာန်တစ်ယောက် မပြန်ချင်ပေမယ့် ပြန်သွားခဲ့လေ၏။

“ကဲ... ယဉ်မောင်၊ ဆေးသောက်ပြီးအိပ်ဦး။ ငါ ညနေစာအတွက် သွားပြီးစိစဉ်လိုက်ဦးမယ်”

“ဇော်မင်း... မင်းလည်း ငါ့ကြောင့်ပင်ပန်းနေပြီ”

“ယဉ်မောင်... ဒီစကားတွေကို ပြောမနေနဲ့တော့၊ ဟောဟိုမှာ ရွာကလူကြီးနဲ့ ဒုရဲအုပ်ကျော်စွာတို့တောင် လာနေတယ်”

ရွာကလူကြီးလက်ထဲတွင် ထမင်းချိုင့်ကြီးကိုဆွဲပြီး လာနေသည်။

“မောင်ယဉ်မောင်... သက်သာရဲ့လား”

“သက်သာပါတယ် ဦးလေး၊ ကံကျော်စွာလည်း ပါလာတာကိုး”

“ပါရတာပေါ့ဗျာ၊ ကိုယ့်ရဲ့ သေတူရှင်ဘက် ရဲဘော်တွေ
ပဲ၊ ခင်ဗျားသတ္တိကိုတော့ ချီးကျူးပါတယ်”

“ဒါနဲ့ ကိုကျော်စွာ၊ ကျွန်းပေါ်က ဖျံတွေကိစ္စကို ဘာ
ဆက်ပြီးလုပ်မယ်လို့ စိစဉ်ထားလဲ၊ ဒီအတိုင်းဆိုရင် ကျွန်းကြီးကို
ဒီကောင်တွေ စိုးမိုးသွားလိမ့်မယ်”

“အင်း အထက်ပိုင်းကလူကြီးတွေတော့ အကြောင်း
ကြားထားပြီးပါပြီ၊ ဒီကောင်တွေကို လက်နက်နဲ့လိုက်ပြီး ပစ်နေ
လို့ကတော့ သိပ်ပြီးမထူးခြားဘူး”

“ဒီတော့ ဘယ်လိုလုပ်မလဲ”

“မုဆိုးတွေနဲ့ ထောင်ချောက်ဆင်ပြီးဖမ်းရမှာပဲလေ၊
ခုကိစ္စကို ရွာနှစ်ရွာပေါင်းပြီး စစ်ဆင်ရေးလို လုပ်ဆောင်ရမှာဖြစ်လို့
နှစ်ဖက်ရွာလူကြီးတွေတော့ ညှိနှိုင်းနေကြပါပြီ၊ ဘယ်တော့
အကောင်အထည်ဖော်မလဲဆိုတာတော့ မသိရသေးဘူး”

“ဒီပွဲမျိုးကို ကျွန်တော်ပါ ပါဝင်ချင်တယ်ဗျာ”

“စိတ်ချ၊ ခင်ဗျားဒဏ်ရာကောင်းမွန်တာနဲ့ လိုက်ရမှာ
ပါ”

“မောင်ယဉ်မောင်... မင်းတို့နှစ်ယောက်အတွက် ရွာ
က စုပေါင်းပြီး ထမင်းဟင်းတွေ ထည့်ပေးလိုက်ကြတယ်”

“ဟင်”

ရွာလူကြီးစကားကြောင့် မယုံနိုင်အောင်ပင် ဖြစ်သွား

လေသည်။

ယဉ်မောင်တို့ရွာတွင် ခုလို သူ့အပေါ်ပုဂံကောင်းမည်
ဆိုသည်ကို ဘယ်သောခါမှ မတွေးထားသောဖြစ်စဉ်တစ်ခုပင်။

“ငါတို့ရွာလည်း အရင်လိုမဟုတ်တော့ပါဘူးကွာ၊ ခုဆို
ရင် တော်တော်လေးကို ညှိညှတ်လာပါပြီ၊ ခုလိုဖြစ်ရတာ မင်း
ကြောင့်လို့ ပြောလို့ရတယ်လေ”

“အင်း... ဝမ်းသာစရာသတင်းပါပဲ”

“မြရီတောင် မင်းဆီကိုလိုက်လာမယ်လို့ ပြောသေး
တယ်”

“မြရီဆိုလို့ စောသိန်းသတင်းရော ကောင်းရဲ့လား”

“ကိုယဉ်မောင်ရေ... စောသိန်းတစ်ကောင် အကျွတ်
တရားရလို့ နေပြီဗျ၊ သူ ထောင်ကထွက်လာရင် လူကောင်း
တစ်ယောက်ဖြစ်အောင် ကြိုးစားမယ်တဲ့၊ မြရီလေးပေါ်မှာ သူ
အနိုင်ကျင့်သမျှတွေကို နောင်တရလို့မဆုံးပါဘူးတဲ့”

“မြရီလေးက တကယ့်ကို ဇနီးကောင်းပီသစွာ သူ့
အပေါ်မှာ ကောင်းခဲ့တာကိုး”

ချစ်သူဟောင်း မြရီအတွက် ကံကောင်းသောနေ့ရက်
ကလေးတွေ ကြုံပါစေလို့ပဲ ဆုတောင်းနေမိတော့သည်။

“ကဲ ကဲ... ကိုယဉ်မောင်လည်း အနားယူဦး၊
ကျွန်တော်တို့ ဟိုဘက်ရွာကိုသွားပြီး လုပ်ရမယ့်ကိစ္စတွေ စိစဉ်

၂၄

ရွှေဘဝ

ရဦးမယ်”

“ကောင်းပါပြီ”

ယဉ်မောင်အတွက် ကျေနပ်ခြင်း သတင်းလေးတွေ
ကြောင့် ဒဏ်ရာတစ်ဝဏ်လောက် သက်သာစေသလိုပင်။

ကျွန်းပေါ်တွင် ရောက်ရှိနေသာဖျံဆိုးများကို စစ်ဆင်ရေး
စတင်သောနေ့..

နှစ်ဖက်ရွာမှ ရွာသား (၁၀)ယောက်စီဖြင့် ငါးတောကျွန်း
ကြီးကို ရောက်ရှိလာကြပြီ ဖြစ်သည်။

ယဉ်မောင် ဒဏ်ရာတွေ လုံးလုံးပျောက်ကင်းလို့ လျှို့ဝှက်
ပါခဲ့သလို ဇော်မင်းလည်း အတူလိုက်ခဲ့လေသည်။

ဖျံဆိုး (၃)ဦးနှင့် လက်နက်ကိုင်တပ်ဖွဲ့အပါအဝင်
ရွာလူကြီးနှစ်ဦးထဲမှ ဦးလှကြိုင်လည်း ပါဝင်ခဲ့သည်။

ယဉ်မောင်နှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်တွေ့ကြပေမယ့် စကား
တော့ မဆိုဖြစ်ပေ။

ခုချိန်မှာ ရန်သူတွေလို ဆက်ဆံရမည့်နေရာ မဟုတ်ပေ
ဦးလှကြိုင် သူရင်ထဲမှ အမုန်းတရားတွေကို ဟန် ဆောင်ပြီး
ဆားသည့်သဘောတော့ ရှိသည်။

သဏ္ဌာန်စာပေ

“နေရာကောင်းရှာပြီး စခန်းလုပ်ရမှာပဲဟေ့”

မုဆိုးကြီး အန်ထော်နီက အဖွဲ့၏ခေါင်းဆောင်ဖြစ်သဖြင့် သူ့အမိန့်စကားကို အားလုံး နားထောင်ရသည်။

“ဒီကောင်တွေကို မနုဿက ညမှာ ပိုပြီးထောင်ဖမ်းရမယ်။ လောလောဆယ် ဒီကောင်တွေကျက်စားနိုင်တဲ့နေရာကို ရှာတဲ့သူက ရှာသလို စခန်းကိုလုပ်တဲ့သူက လုပ်ထားကြ၊ ကျုပ်နဲ့ လူငယ် (၅)ယောက်လောက်ပဲ လိုက်ခဲ့”

“ဇော်မင်း... မင်း စခန်းမှာနေခဲ့၊ ငါ လိုက်သွားမယ်”

“အေး... အေး”

“ကျုပ်လည်း လိုက်ချင်တယ်”

“ဟင်”

ဦးလှကြိုင်က လှမ်းပြီးပြောသည်ကို မုဆိုးကြီး အန်ထော်နီက

“လိုက်ချင်လည်း လိုက်ခဲ့လေ၊ သွားကြမယ်ဟေ့”

ရှေ့ဆုံးမှ အန်ထော်နီ ဦးဆောင်သွားပြီး လက်နက်ကို ခုံတော်လေးက အနောက်မှလိုက်ကာ ယဉ်မောင်နှင့် ဦးလှကြိုင်က နောက်ဆုံးမှ လိုက်ခဲ့သည်။

တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် ပျက်လုံးချင်းတော့ဆုံ ခပမယ့် စကားမပြောဖြစ်ခဲ့။

“သတိထားဟေ့၊ ဒီမှာ ထောင်ချောက်တွေရှိနေ

တယ်”

“ဟာ”

“ဟင်”

ဝါးကျွန်းပေါ်ကို ဘယ်သူတွေက ထောင်ချောက်တွေ လာပြီးဆင်ထားသလဲ မသိ။

မုဆိုးအန်ထော်နီက ထောင်ချောက်တစ်ခုကို သေချာစွာကြည့်ပြီး

“ဖျံကိုထောင်တဲ့ ထောင်ချောက်တော့မဟုတ်ဘူး၊ ခွေးအတွေ့ကိုထောင်တဲ့ ထောင်ချောက်ပဲ၊ လုပ်ထားတာက သိပ်ပြီးကျွမ်းကျင်ပုံမရှိပါဘူး၊ လူကို အန္တရာယ်ပေးနိုင်တယ်၊ အောက်တွေ အပေါ်တွေကိုကြည့်ပြီး သွားကြ”

အန်ထော်နီပြောသည့်အတိုင်း အပေါ်တွေ အောက်တွေကိုကြည့်ကာ ဝါးတောနက်ထဲသို့ ဝင်လာခဲ့ကြသည်။

“အားလုံးရပ်ကြဦး၊ ရှေ့မှာ ဖျံတွေအသံကို ကြားရတယ်”

မုဆိုးနားမို့လား မသိ။ ယဉ်မောင်တို့က ဘာမျှမကြားရချေ။

“ခြေသံလုံလုံနဲ့ ကျုပ်နောက်က လိုက်ခဲ့ကြ၊ လူကိုစုပြီး မသွားနဲ့၊ နှစ်ယောက်တစ်တွဲစီခွဲပြီး သွားကြမယ်”

လူစုခွဲပြီး နှစ်ယောက်စီတွဲကြတော့ ယဉ်မောင်နှင့်

ဦးလှကြိုင်က တစ်တွဲဖြစ်နေလေသည်။

“ရှိုး”

အန်ထော်နီ လှမ်းအချက်ပြကာ ဝါးပင်အကွယ်တွေဆီ
ဝင်ပြီး နေရာယူလိုက်ကြသည်။

“ရှေ့မှာတွေ့လား”

“ဟင်”

ဖျံအုပ်စုတွေ ရေဆော့ကစားနေသည်ကို တွေ့မြင်နေရ
လေသည်။

“ဒီနေရာဟာ ကျုပ်တို့ ထောင်ချောက်တွေဆင်ရမယ့်
နေရာပဲ၊ ဒီကောင်တွေခွာမယ့်အချိန်ကို လာပြီး ထောင်ချောက်
ဆင်မယ်၊ လောလောဆယ် အသံတွေတိတ်ပြီးနေကြ၊ ဟိုမှာ
တွေ့လား၊ ဒီကောင်တွေလည်း လုံခြုံရေးကင်းနဲ့”

ဖျံ (၅)ကောင်လောက်က ဝါးပင်ကြီးပေါ်တွင်တက်ပြီး
အစောင့်သဖွယ် ရှိနေလေသည်။

“သွားကြမယ်၊ ဖြေးဖြေးချင်းဆုတ်”

ဖျံတွေနေရာမှ ဆုတ်ခဲ့ကြပြီး တစ်နေရာသို့အရောက်...

“နီ”

“ဟာ”

ဝါးကိုင်းဖြင့်ဆောက်ထားသော ထောင်ချောက်ကြီးကို
ဦးလှကြိုင် ခြေထောက်ရောက်သွားသဖြင့် ဝါးကိုင်းကြီး ပြေးဝင်

သဏ္ဌာန်စာပေ

လာသည်ကို ယဉ်မောင် ဦးလှကြိုင်ကိုဖယ်ပြီး ကေးသို့ လိမ့်ချ
လိုက်ရသည်။

“ဖြောင်း”

“အ”

ဝါးကိုင်းဖျားနှင့် လက်မောင်းကို ရှုပ်ပြီးရိုက်သွားပေမယ့်
အပေါ်ယံအရေပြားကို ရှခွဲသလိုဖြစ်သွားသည်။

“မောင်ယဉ်မောင်”

အန်ထော်နီက ပြေးလာပြီး ယဉ်မောင်နှင့် ဦးလှကြိုင်
ကို ဆွဲထူလိုက်သည်။

“ရတယ် အန်ထော်နီ၊ ရှုပ်ထိသွားတာပါ”

“တော်သေးတာပေါ့ကွာ၊ ဒီဝါးကိုင်းနဲ့သာရိုက်မိရင်
မသေဘူးဆိုရင်တောင် နံရိုးတွေတော့ ကျိုးသွားမှာပဲ၊ တော်
တော် ညံ့ဖျင်းတဲ့ ထောင်ချောက်၊ ဒီလိုနေရာမျိုးမှာ လာပြီး
ထောင်လို့ ဘာရမှာလဲ၊ ဝါးခုတ်တဲ့လူတွေကို ဒုက္ခပေးသလို
ဖြစ်နေမှာပေါ့”

“ဟုတ်ပါ့ဗျာ၊ ဘယ်သူတွေလာပြီး လုပ်ထားကြသလဲ
ပသိပါဘူး”

“ရွာကလူတွေတော့ မဖြစ်နိုင်ဘူး၊ တခြားကောင်တွေ
ပဲဖြစ်မယ်”

ယဉ်မောင်လက်မှဒဏ်ရာကို ရွာသားတစ်ဦးက အဝတ်

သဏ္ဌာန်စာပေ

၂၁၀

ရွှေဘင်

စဖြင့် စည်းပေးနေချိန်တွင်...

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ်”

“ရပါတယ် ဦးလေး၊ အတူတူလာတဲ့ သူအချင်းချင်းပဲ
ဟာ”ဦးလှကြိုင် အများရှေ့မှာမို့ ကျေးဇူးတင်စကားကို မလွဲ
သာ မရှောင်သာလို့ ပြောလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်ဟု သဘောပေါက်
သည်။ဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ် ဦးလှကြိုင်နှုတ်ဖျားမှ ကျေးဇူးတင်
တယ်ဆိုသော စကားလေးသည် အမုန်းတရားများစွာထဲမှ
နည်းနည်းလေး ဖဲ့ချွေလိုက်သလိုပင် မဟုတ်လား။စခန်းချသည့်နေရာသို့ ပြန်ပြီးရောက်တော့ ဖုံစစ်ဆင်
ရေးတွင် လိုက်ပါလာသော ဆေးဆရာက ယဉ်မောင်လက်မှ
ဒဏ်ရာကို ဆေးထည့်ကာ ပတ်တီးစည်းပေးလေသည်။မုဆိုး အန်ထော်နီတို့က ညဘက် ဖုံများကို ထောင်
ချောက်ဆင်ဖို့ကိစ္စကို ခေါင်းချင်းရိုက်ဆွေးနွေးပြီး ရွာသားတချို့
နှင့် လုပ်ဆောင်စရာရှိသည်များကို လုပ်ဆောင်နေကြလေသည်။ယဉ်မောင်ကတော့ စခန်း၏ ယာယီဝါးတဲလေးတွင်
မိုးပြီး ထိုင်နေလေတော့သည်။

သစ္စာမွန်စာပေ

မှောင်စပျိုးသည်နှင့် အန်ထော်နီ ခေါင်းဆောင်သော
အဖွဲ့တွေ ထောင်ချောက်ဆင်ရန်အတွက် ထွက်သွားပြီး စခန်း
အတွက် ယဉ်မောင်နှင့် လူသုံးယောက်လောက်သာ ကျန်ခဲ့
သည်။

ထိုအထဲတွင် ဦးလှကြိုင်လည်း ပါဝင်လေသည်။

ထောင်ချောက်ဆင်ပြီး ပြန်လာမည့်သူများစားဖို့
သောက်ဖို့ ထမင်းဟင်းနှင့် ရေနွေးအိုးများကို ယဉ်မောင် ဝင်လုပ်
နေစဉ် ဦးလှကြိုင် အနားသို့ရောက်လာပြီး“မင်း ဒဏ်ရာကြီးနဲ့ နားနားနေနေ နေပါ။ ငါတို့ လုပ်
ပါမယ်”“ရပါတယ် ဦးလေး၊ ဒဏ်ရာက ဒီလောက်မကြီးပါ
ဘူး”

“မင်း ငါ့ကိုကယ်တာ နှစ်ခါရှိပြီဆို၊ ဟုတ်လား”

သစ္စာမွန်စာပေ

“ဗျာ”

ယဉ်မောင် နှုတ်မှမပြောဘဲ ခေါင်းကိုသာ ညိတ်ပြလိုက်သည်။

“ငါ့အသက်ကယ်တဲ့အတွက် ကျေးဇူးတင်ပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ မင်းတို့ရွာကလူတွေကယ်တဲ့ အသက်ဖြစ်နေတာကို ငါ...”

ဦးလှကြိုင် စကားမဆက်ဘဲ နေလေသည်။ ပြီးမှ

“ကဲ... ထားလိုက်ပါတော့၊ မင်းမှာ မိဘတွေရှိသေးလား”

“မရှိတော့ပါဘူး ဦးလေး”

“မင်းရဲ့အဓိကစီးပွားရေးက ဘာလဲ”

“တံငါသည်ပါ”

“မင်းပုံကြည့်ရတာ အသောက်အစားတော့ ရှိမယ့်ပုံပဲ”

ဦးလှကြိုင် ယဉ်မောင်ပေါ်တွင် လူရမ်းကား လူဆိုးတစ်ယောက်အဖြစ် သတ်မှတ်ထားသည့်သဘောမျိုးတော့ ရှိနေလေသည်။

“ယောက်ျားလေးဆိုတော့ အသောက်အစားတော့ မကင်းပါဘူး၊ ဒါပေမယ့် အရက်သမားတစ်ယောက် မဟုတ်ပါဘူး၊ အလုပ်အရမ်းပင်ပန်းတဲ့အခါမျိုးမှသာ သောက်တတ်ပါ

သစ္စာမွန်စာပေ

ကယ်”

“ဪ... လောင်းကစားရော မလုပ်ဘူးလား”

“လောင်းကစားကတော့ ဘာမှမလုပ်ဘူး”

“သေချာရဲ့လားကွ၊ မင်းတို့ရွာက ယောက်ျားတော်တော်များများက အသောက်အစား၊ လောင်းကစားမကင်းကြဘူးလို့ ကြားတယ်”

“ဦးလေးကြားတဲ့သတင်း မမှားပါဘူး၊ ဒါပေမယ့် ဒီထဲမှာ ကျွန်တော်မပါဘူး”

“မင်း ထောင်တွေ ဘာတွေရော ကျဖူးမှာပေါ့”

“ဟုတ်ကဲ့၊ ကျဖူးပါတယ်”

“ဘာအမှုနဲ့လဲ”

“လူသတ်မှု”

“ဟေ”

ယဉ်မောင်မျက်နှာကို သေချာစွာ ဦးလှကြိုင် ကြည့်နေလေသည်။

“ရန်ဖြစ်ရင်း လက်လွန်တဲ့သဘောပေါ့”

“မဟုတ်ပါဘူး ဦးလေး၊ ပထွေးလုပ်သူက အမေ့ကို မတရား နိုင်လိုမင်းထက်လုပ်တာကို မခံနိုင်လို့ သတ်မိတာပါ”

“အင်း... ဒါမျိုးတွေ ဖြစ်တတ်ပါတယ်လေ၊ မင်းလက်က အော်ရာကြီးနဲ့ သွားပြီးနားလိုက်ပါ”

သစ္စာမွန်စာပေ

ဦးလှကြိုင် သူမေးချင်သည်များကိုမေးပြီး စကားဖြတ်လိုက်သလို ယဉ်မောင်အနေဖြင့် ဆက်ပြီးပြောစရာစကားလည်း မရှိသဖြင့် ဦးလှကြိုင်နားက ထွက်လာခဲ့သည်။

ညစ်ကောင်းကင်ကြီးတွင် လမင်းကြီးက လှပသော ပန်းချီကားတစ်ချပ်သဖွယ် ရှိနေလေသည်။ အလှည့်ကျတာဝန်ဖြင့် ကင်းချကာ အိပ်ကြလေသည်။

ယဉ်မောင်နှင့် ဇော်မင်းတို့ အလှည့်ကျ ကင်းစောင့်နေချိန်...

“ယဉ်မောင်... မင်းနဲ့ မင်းယောက္ခမကြီးအခြေအနေ ဘယ်လိုလဲ”

“ခုချိန်ထိတော့ အေးအေးဆေးဆေးပါပဲ၊ အင်း... ငါနဲ့ ပတ်သက်ပြီးတော့ မေးတာတော့ရှိတယ်”

“မင်းက အမှန်တိုင်းပြောလိုက်တာပဲလား”

“အေး... ဘာမှဖုံးကွယ်စရာမလိုတာပဲကွာ၊ အထင်သေးရင်လည်း သေးပေါ့၊ သေချာတာတစ်ခုတော့ရှိတယ်”

“ဘာလဲ ယဉ်မောင်”

“ငါ့ကို အထင်မကြီးမှာလေ”

“အင်း... ခု မင်းတို့ဆက်ဆံရေးကောင်းနေတာက သူ့အသက်ကို ကယ်ခဲ့တာရယ်၊ ရွာနှစ်ရွာပေါင်းပြီးလုပ်နေတဲ့ ကိစ္စကြောင့်ဖြစ်မယ်”

“ဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ်ပေါ့ကွာ၊ ပဋိပက္ခအသွင်မရှိတာကိုပဲ ကျေနပ်ရမှာပေါ့”

“ဒါနဲ့ မင်း ဟေမာနဲ့ဆီကို ဘယ်နေ့သွားမှာလဲ”

“ခုလာမယ့်စနေနေ့ ချိန်းထားတယ်”

“ဘယ်မှာတူကြမှာလဲ၊ ရေလယ်သောင်မှာပဲလား”

“မဟုတ်ဘူး ဇော်မင်း၊ ရေလယ်သောင်ပေါ်မှာက ဖုံအန္တရာယ်က ဘာမှန်းမသိသေးတော့ သူတို့ရွာကိုပဲ သွားမှာ”

“ယဉ်မောင် ကြည့်လုပ်ဦး”

“ဒီလိုမှမစွန့်စားရင် တို့နှစ်ယောက်တွေဖို့က မလွယ်ဘူးလေ”

“ဟေမာနဲ့အိမ်ကို သွားပြီးတွေ့မှာလား”

“မဟုတ်ဘူး၊ ကိုင်တိုးအိမ်ကို”

“မင်းကရော ကိုင်တိုးအိမ်ကို သိလို့လား”

“မသိဘူး၊ ချောင်းဝကနေ ကိုင်တိုးက စောင့်ပြီးခေါ်မှာကွ”

“ငါလိုက်ခဲ့မယ် ယဉ်မောင်၊ မင်းကို စိတ်မချဘူး”

“အေးပါ၊ မင်းလည်း လိုက်ခဲ့ရမှာပါ”

“ပင်းကိုပြောရဦးမယ်၊ ခုနက တို့နဲ့အတူပါလာတဲ့ တပ်ကြပ်ကြီးက ပြောနေတယ်၊ ဟို... ဦးပေါက်ခေါ်တို့က ပင်လယ်ထဲက ငါးသူခိုးအဖွဲ့နဲ့ ပေါင်းနေတယ်တဲ့”

၂၁၆

ရွှေဘူမိ

“ငါးသူခိုးဆိုတာ ငါးဖမ်းသမားတွေဆီက ငါးတွေကို ခိုးတာလား”

“မဟုတ်ဘူး၊ တခြား သူများနိုင်ငံပိုင်နက်ထဲကိုဝင်ပြီး ငါးတွေခိုးနေကြတာ၊ ခုတလော တစ်ဖက်နိုင်ငံက ရေကြောင်း လုံခြုံရေးစောင့်ကြပ်နေတော့ ဒီကောင်တွေ ကိုယ့်ပိုင်နက်ထဲက စက်လှေတွေကို ခါးပြတိုက်နေကြတယ်”

“ဒီလူကြီး ဇာတ်မသိမ်းသရွေ့ ဒုက္ခပေးနေဦးမှာပဲ ကွာ”

“ခု ဒီလူကြီးက အဆင့်မြင့်နေတယ်၊ အရင်ကလို ဓား ကိုင်ပြီး ခါးပြတိုက်နေတဲ့အဖွဲ့ မဟုတ်ဘူး၊ သေနတ်တွေ ဘာ တွေ့နဲ့ကွ၊ ဒါကြောင့် သက်ဆိုင်ရာက ဒီကောင်တွေကို ဖမ်းနိုင်ဖို့ လုပ်နေကြပြီ”

“ဒီကောင်တွေစခန်းချတဲ့နေရာက ဘယ်မှာဖြစ်နိုင် မလဲ၊ ကျွန်းတွေပေါ်မှာတော့ နေလို့ရမှာမဟုတ်ဘူး၊ ကျွန်းမှန် သမျှ လူတွေနေကြတာ၊ ပြီးတော့ ရေတပ်စခန်းတွေလည်း ရှိ နေတာ”

“အေးကွ၊ ဒီလူတွေ ဘယ်မှာများ ခိုအောင်းပြီးနေ သလဲဆိုတာ ထူးဆန်းတယ်၊ ဒါပေမယ့် တစ်နေ့ မိမှာပါ၊ ရာဇဝတ် ဘေး ပြေးမလွတ်ပါဘူး”

သစ္စာပူဇော်စာပေ

မနက်အလင်းရောက်သည်နှင့် ယဉ်မောင်တို့ အားလုံး ထောင်ချောက်များရှိရာသို့ လာခဲ့ကြလေသည်။

“ဟင်”

“ဟာ”

ထောင်ချောက်ပိုက်ထဲတွင် ဖျံတွေကို မြင်မကောင်း အောင် တွေ့နေရလေသည်။

ပိုက်ထဲတွင် ဆူညံပွက်လောရိုက်ပြီး ရုန်းကန်နေသည်။ တချို့ပိုက်ကြိုးတွေတောင် ပြတ်လုလု ဖြစ်နေလေသည်။

“ဒီကောင်တွေကို ဘယ်လိုလုပ်မလဲ အန်ထော်နီ”

“သတ်ပစ်ရင်တော့ ရတယ်၊ ဒါပေမယ့် မျိုးတုံးတဲ့ အခြေအနေမျိုးကို ရောက်သွားတယ်၊ အကောင်းဆုံးကတော့ စက်လှေတွေနဲ့တွဲပြီး ပင်လယ်ကျွန်းတစ်ခုကို ပြန်ပြီးပို့လိုက်ရင် ကောင်းမယ်ဗျာ”

သစ္စာပူဇော်စာပေ

“အင်း... ခင်ဗျားပြောတာ ကောင်းတာပဲ”

“ဒါဆိုရင် တာဝန်ရှိတဲ့လူတွေဆီကို အကြောင်းကြားပြီး ပို့ဖို့လုပ်ကြရအောင်၊ ခုရှိတဲ့လူအင်အားနဲ့ ဒီကောင်တွေကို ဆွဲသွားဖို့ မလွယ်ဘူး”

အားလုံး တာဝန်အသီးသီးယူကာ စောင့်တဲ့သူက စောင့်၊ သက်ဆိုင်ရာအဖွဲ့တွေကို ပြန်ပြီးခေါ်သည့်သူက ခေါ်နှင့် လူစုခွဲခဲ့ကြလေသည်။

“တော်ပါသေးရဲ့ဗျာ၊ ကာမှထိခိုက်မှုမရှိဘဲ အေးအေးဆေးဆေး ဖမ်းမိလို့”

နုပဲ သက်ပြင်းကိုယ်စီချနိုင်လေတော့သည်။

ဖျံတွေကို မိထားသောနေရာက တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင် ရွာနှစ်ခု၏ သတ်မှတ်နယ်မြေပေါ်တွင် ဖြစ်သည်။

ဦးလှကြိုင်က သူ့နယ်နိမိတ်တွင် ရပ်ပြီးနေသလို ယဉ်မောင်ကလည်း သူ့နယ်နိမိတ်တွင် ရပ်နေမိသည်။

တမင်ရပ်နေခြင်းတော့ မဟုတ်၊ တိုက်ဆိုင်မှုတစ်ခုသာ ဖြစ်သည်။

စစ်ဘက်မော်တော်တစ်စင်းနှင့် ရွာသားများပါလာကြပြီး မိထားသောဖျံများကို ပိုက်များထပ်အုပ်ပြီး ကမ်းစပ်ဆီသို့ ဆွဲယူခဲ့ကြသည်။

ပြီးမှ ရေထဲကိုချကာ စစ်မော်တော်ငယ်ဖြင့်ဆွဲကာ

သဏ္ဌာန်မာပေ

ပင်လယ်ထဲသို့ ခေါ်ဆောင်သွားလေတော့သည်။

ယဉ်မောင်တို့ တာဝန်တွေ ပြီးဆုံးသွားပြီ ဖြစ်သည်။

ရွာကိုပြန်ရန်ပဲရှိသဖြင့် ဦးလှကြိုင်ဘက်ရှိရာသို့ လျှောက်လာခဲ့ပြီး

“ဦးလေး ပြန်ခွင့်ပြုပါဦး”

“ကောင်းပါပြီ၊ ခုတည်းက ပြော

ဘာများလဲ ဦးလေး”

“ဖျံတွေကိစ္စကြောင့် ပေါင်းစည်းလုပ်ကိုင်တဲ့အချိန်က လွဲပြီး တခြားအချိန်တွေကတော့ အရင်တိုင်းပဲဆိုတာပါ”

“ဦးလေးဘက်က ဘာလို့ ဒီလောက်တောင် အမုန်းတရား ပြင်းထန်နေရတာလဲဗျာ၊ ကမ်းနှစ်ဖက်ဟာ သိပ်ပြီးဝေးကြတာမှမဟုတ်တာ၊ တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် ဘယ်လောက်ပဲ မုန်းနေကြပါစေ၊ ရွာနှစ်ရွာဟာ ဒီကျွန်းပေါ်မှာ မျှမျှတတ ငါးခုတ်နေကြရသလို မြစ်ထဲ ပင်လယ်ထဲမှာ အတူတူဆုံပြီး ငါးဖမ်းနေကြရတာပဲလေ၊ အမုန်းတရားတွေကို ချေဖျက်လိုက်ပါ”

“ဘာကွ”

ဦးလှကြိုင် ဒေါသအသံထွက်သွားပြီး အများရှေ့မှာမို့ သူ့အသံကို ပြန်ပြီးထိန်းကာ

“မင်းတို့ရွာကို ငါ့ရာဇဝင်မှာ ဘယ်တော့မှကမ္ဘာမကြော်ဘူး၊ မကြေနိုင်ဘူး”

သဏ္ဌာန်မာပေ

ဦးလှကြိုင်၏ အတ္တကြီးသော အမုန်းတရားကို စကားဆက်ပြီးမပြောလိုတော့ပေ။

“ဦးလေးဆန္ဒက ဘယ်လိုပဲရှိရှိ ကျွန်တော့်ဆန္ဒကတော့ ရွာနှစ်ရွာရဲ့ သင့်မြတ်ရေးကို ရအောင်လုပ်ချင်နေတာတော့ အမှန်ပဲ”

“မင်း ဘယ်လောက်ကြိုးစား ကြိုးစား၊ မရနိုင်ဘူး၊ မင်းကို ငါ ထပ်ပြီးသတိပေးရမယ့်ကိစ္စ ရှိသေးတယ်”

“ပြောပါ ဦးလေး”

“ငါ့သမီးကိစ္စပဲ”

“ဗျာ”

ယဉ်မောင်နှင့် နှင်းဆက်ဟေမာန် ချစ်သူတွေဖြစ်နေသည်ကို သိခဲ့၍ မေးသည့်အမေးလားဆိုသည်ကိုတွေးပြီး စိုးရိမ်သွားသည်။

“ကျွန်တော်နဲ့ ဦးလေးသမီးက ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး”

“အေး... ဖြစ်လို့လည်းမရဘူး၊ မင်းဘဝနဲ့ ငါ့သမီးဘဝက မိုးနဲ့မြေလို ကွာတယ်၊ ဒါကြောင့် မင်းတို့နှစ်ယောက် ရင်းနှီးတယ်ဆိုတဲ့သတင်းကို ငါကြားထားတယ်၊ ခုတည်းက မင်းနားထဲကို ထည့်ထားရမှာက ငါ့သမီးနဲ့ ဘယ်လိုမှမပတ်သက်ပါနဲ့၊ မင်း ငါ့အပေါ်မှာရှိခဲ့တဲ့ ကျေးဇူးတရားအတွက် မင်း ငွေဘယ်လောက်လိုချင်လဲ ပြော”

“ဦးလေး... ဒီစကားတော့မပြောပါနဲ့၊ ကျွန်တော်တို့က ဆင်းရဲနွမ်းပါးပေမယ့် ငွေတစ်ခုတည်းအတွက်နဲ့ အသက်ရှင်တဲ့သူတွေ မဟုတ်ပါဘူး၊ ဦးလေးအသက်ကိုကယ်ခဲ့တာ ဘာမျှော်လင့်ချက်နဲ့မှ ကယ်ခဲ့တာမဟုတ်ဘူးဆိုတာတော့ ဦးလေး သဘောပေါက်ထားပါ၊ လူလူချင်းကြားမှာရှိတဲ့စိတ်နဲ့ ဘယ်ခဲ့တာပါ”

“ဒါတော့ မင်းသဘောထားပဲ၊ ကဲ .. သွားမယ်”

“ဟုတ်ကဲ့”

တဖြည်းဖြည်းထွက်ခွာသွားသော ဦးလှကြိုင်စက်လှေကြီးကြည့်ပြီး ယဉ်မောင်ရင်ထဲမှာ နာကျင်နေလေတော့သည်။

“ယဉ်မောင်... ဘယ်လိုလဲ၊ စိတ်မကောင်းဖြစ်နေသား၊ ငါ နောက်ကနေ အားလုံးကြားပါတယ်၊ ဒီလူကြီးလောက်အတ္တကြီးမယ်လို့တောင် မထင်ဘူး”

“ဟူး... ဘာတတ်နိုင်မလဲကွာ”

“မင်းတို့နှစ်ယောက်အတွက်တော့ တကယ့်အန္တရာယ်ကို ဖြတ်ကျော်ရမှာပဲ ယဉ်မောင်”

“အကောင်းဆုံးမရောက်ခင် အဆိုးဆုံးရလဒ်တွေကို ရင်ဆိုင်ဖို့ ငါတို့နှစ်ယောက် အားအင်တွေ၊ သတ္တိတွေ ပြင်ထားပြီးသားပါ”

“အဘိုးကြီးက မင်းတို့နှစ်ယောက်ကို သံသယတော့

၂၂၂

ရွှေဘေး

ရှိနေပုံပေါက်တယ်”

“ဟုတ်မယ်ကွ၊ သူ့စကားထဲမှာ ပါနေတယ်၊ ငါ့စိုးရိမ်
နေတာ ငါ့အတွက်မဟုတ်ဘူး၊ နင်းအတွက်၊ တကယ့်အရေ
အကြောင်းဆိုရင် တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက်က ပြေးလာနိုင်လို့
ရတာမဟုတ်ဘူး”

“ယဉ်မောင်... မင်းဘက်က တွေးတောသလို
ဟေမာနဲ့ဘက်ကလည်း ကြိုတင်ပြီးပြင်ဆင်ထားမှာပါ၊ ကဲ...
သွားကြရအောင်”

ဇော်မင်း ယဉ်မောင်ပခုံးလေးကိုဖက်ကာ စက်လှေပေါ်
ဆီသို့တက်ပြီး ပြန်ခဲ့ကြပေမယ့်...

ယဉ်မောင်ရင်ထဲမှာ သောကအပူလှိုင်းကလေးတွေက
ရိုက်ခတ်နေဆဲ...

စက်လှေကလေး တစ်ဖက်ကမ်းချောင်းရိုးထဲသို့ မောင်း
ဝင်လိုက်သည်နှင့် ကိုတိုးလှေကို အသင့်တွေ့လိုက်ရသည်။

“ကိုယဉ်မောင်... စက်လှေကို ဟိုနားက ကူးတို့ဆိပ်
မှာ ချည်ထားပြီး ကျွန်တော်လှေနဲ့သာ လိုက်ခဲ့ကြတော့”

“ကိုတိုး... စက်လှေကို ဒီမှာထားခဲ့လို့ စိတ်ချရပါ
မလား”

“ဘာမှမပူနဲ့ဗျို၊ စိတ်ချရတယ်၊ ဒါ ကျွန်တော့်ညီတော်
မောင် ကူးတို့ဆိပ်”

“အင်း”

လှေသို့ပြောင်းပြီးစီး၍ ကိုတိုးခေါ်ဆောင်သောနောက်
သို့ လိုက်ခဲ့ကြသည်။

သစ္စာပူဇော်

၂၂၄

ရွှေဘဝ

“ခင်ဗျားတို့အတွက် ကြားကလူတွေက ရင်တမမပဲ
ဗျာ”

ကိုငတိုး လှေကိုလှော်ခတ်ရင်း ပြောနေလေသည်။
ဇော်မင်းကတော့ ချောင်းရိုးပတ်ဝန်းကျင်ကို လေ့လာ

နေသည်။

“ဦးလှကြိုင်သာပိသွားရင်တော့ မလွယ်ဘူး၊ ကျုပ်ကို
အမှုန့်တောင်ချေမလား မသိပါဘူးဗျာ”

“ခင်ဗျားတို့ကျေးဇူးကို မမေ့ပါဘူး ကိုငတိုး”

“ရပါတယ်ဗျာ၊ ကုသိုလ်ရတာပေါ့၊ မဟုတ်ဘူးလား”

လှေကလေး ချောင်းရိုးကမ်းဆီသို့ကပ်နေစဉ် လှေတစ်စီး၊
လှော်ခတ်လာသည်ကို တွေ့လိုက်ရသောကြောင့်...

“ကိုယဉ်မောင်... ခမောက်ကို ခပ်ငိုက်ငိုက်လေ
ဆောင်းကွာ၊ ဒါ ဦးလှကြိုင်ငါးဒိုင်က တပည့်တွေ”

“အင်း အင်း”

လှေကလေးက အနားသို့ရောက်သည်နှင့်...

“ငတိုး... ဘယ်သူတွေလဲကွ”

“အရှေ့ရွာက ငါ့ညီတွေ အိမ်ကိုအလည်လာတာ”

ယဉ်မောင်နှင့်ဇော်မင်း ကျောပေးပြီး တက်လာခဲ့ကြ
တော့သည်။

ချောင်းရိုးလေးမှ လယ်ကွင်းပြင်တစ်ခုကို ဖြတ်ကျော်

သစ္စာမွန်စာပေ

✠ ခရမ်းပြာ ရာဇဝင်

၂၂၅

သိပ်မကြာ တဲကလေးတစ်လုံးဆီသို့ ရောက်ခဲ့ကြလေသည်။

“ကဲ... ဒီကပဲစောင့်ကြတော့၊ သူတို့လာခါနီးပြီ”

တဲလေးပေါ်တွင်ထိုင်ပြီးစောင့်လို့ သိပ်မကြာ...

နှင်းဆက်ဟေမာန် ရောက်လာခဲ့သည်။

“မောင်... ရောက်နေတာကြာပြီလား”

“မကြာသေးဘူး နှင်း”

နှင်းလည်း အဘအလစ်ကိုစောင့်နေလို့ ကြာသွား
တာ၊ အဘက ရွာအရှေ့ပိုင်းကိုထွက်သွားတာနဲ့ နှင်းတို့လည်း
ထွက်ခဲ့ကြတာ”

“ကဲ ကဲ... အေးအေးဆေးဆေး စကားပြောကြ၊ ငါတို့
တစ်တွေ အပြင်ကပဲ သွားပြီးစောင့်မယ်၊ လာဗျာ... ကိုဇော်မင်း၊
လက်ဖက်သုပ်စားပြီး စကားပြောကြတာပေါ့”

အားလုံးထွက်သွားသည်နှင့် ဟေမာန်ကိုယ်လုံးလေး
ကို သိုင်းဖက်ထားလေသည်။

“လွှတ်ကွာ၊ အသက်ရှူကျပ်တယ်”

“မလွှတ်ပါရစေနဲ့ နှင်းရယ်၊ ကိုယ့်ချစ်သူလေးကို
အားပါးတရ ဖက်ထားချင်တယ်”

“တစ်သက်လုံးဖက်ထားလို့ရပါတယ်၊ အရေးကြီးတဲ့
စကား ပြောကြရအောင်”

“ဘာတွေအရေးကြီးပြန်ပြီလဲ နှင်း”

သစ္စာမွန်စာပေ

၂၂၆

ရွှေဘဝ

“အဘက ပြောနေပြီ”

“ဟင်... ဘာတွေပြောတာလဲ၊ ရင်တွေတုန်တယ် နှင်းရယ်”

“ပြောရမယ့်စကားက ရင်တုန်စရာပဲ မောင်၊ နှင်းကို အဘက မေးတယ်၊ သမီးမှာ ချစ်သူရှိလားတဲ့”

“နှင်းက ဘယ်လိုဖြေလိုက်လဲ”

“ချစ်သူရှိတယ်လို့ ပြောချင်တာမှ ပါးစပ်ကိုယားနေ တာပဲ သိလား၊ ဘယ်သူလဲလို့မေးရင် ဖြေရခက်မှာစိုးလို့ မရှိဘူး လို့ပဲ ပြောလိုက်တယ်”

“ဒီတော့”

“ချစ်သူမရှိရင် ချစ်သူရှာထားတဲ့၊ ဒီနှစ်ထဲမှာ ချစ်သူ မရှာနိုင်ဘူးဆိုရင် သူပေးစားတာကို ယူရမယ်တဲ့ မောင်”

“အင်းလေ... ချက်ချင်းကြီး မပေးစားတာကိုပဲ ကျေးဇူးတင်ရမလို ဖြစ်နေပြီ”

“တစ်နှစ်ဆိုတဲ့အချိန်က မောင်နဲ့နှင်းတို့အတွက် အရမ်းကို အရေးကြီးတယ်၊ နှင်းလည်း ငွေတွေစုနေပါပြီ၊ မောင် ရော”

“ဪ... နှင်းရယ်၊ မောင်က ယောက်ျားလေးဆို တော့ ပိုပြီးရှာရတာပေါ့၊ နှင်းကို သူများထက်မြင့်အောင် မထား နိုင်ရင်တောင် မျက်နှာမငယ်ရအောင် ထားနိုင်အောင် ကြိုးစား

သဏ္ဌာန်စာပေ

၂၂၇
ခရမ်းပြာ ရာဇဝင်
မှာပါ”

“နှင်း ယုံပါတယ် မော်ရယ်၊ ဒါနဲ့ မောင်နဲ့အဘ စကား ပြောဖြစ်ခဲ့ကြတယ်လို့ ရွာကလူတွေပြောတယ်၊ အဘအသက် ကိုလည်း မောင် ထပ်ပြီးကယ်ခဲ့တယ်ဆို”

“ဟုတ်တယ် နှင်း၊ ဒါပေမယ့် နှင်းအဘရဲ့သဘောထား က ဘာမှမပြောင်းလဲသွားပါဘူး၊ မောင့်အပေါ်မှာရော မောင်တို့ ရွာအပေါ်မှာပါ သဘောထားတွေက ခုထိတင်းမာနေတုန်းပါပဲ”

“နှင်းလည်း အဘရဲ့အတ္တကြောင့် စိတ်ညစ်နေရတာ၊ ရွာကလူတချို့လည်း ဟိုဘက်ကမ်း ဒီဘက်ကမ်း သင့်မြတ်နေချင် ကြပါပြီ၊ အဘကြောင့် ဘယ်သူမှမပြောရဲ မဆိုခဲ့ဖြစ်နေတာ၊ အဘ ဘက်ကို ထောက်ခံတဲ့လူဆိုလို့ အဘနားကပ်ပြီးစားနေတဲ့ ကောင်တွေပဲရှိတာ”

“မောင်လည်း ရွာနှစ်ရွာ သင့်မြတ်ရေးအတွက် ဘယ်လိုလုပ်ရမလဲဆိုတာကို အမြဲတွေးနေတာ၊ တစ်နေ့တော့ နှင်းအဖေ သိလာမှာပါကွာ”

“မောင်”

“နှင်း”

“နှင်းကို ဘယ်လောက်ချစ်လဲ”

“နှုတ်ဖျားက စကားလုံးတွေနဲ့ ပြောလို့မရအောင် ချစ်ပါတယ်”

သဏ္ဌာန်စာပေ

၂၂၈

ရွှေအောင်

“မရဘူး ပြောကြည့်”

“ဟောဒီကမ္ဘာကြီးတွေရဲ့ အဆပေါင်းများစွာလောက် ချစ်တယ်”

“သွား... အပိုစကားတွေ”

“ဒါတောင် မောင်က လျှော့ပြီးပြောထားတာ၊ ဒါနဲ့ နှင်းကရော”

“မောင်ထက် အဆပေါင်းများစွာ အဆုံးအစမဲ့စွာ ချစ်တယ်”

ယဉ်မောင်ရင်ခွင်ထဲသို့ ခေါင်းလေးတိုးဝင်လေတော့သည်။

“ကိုငတိုး... ကိုငတိုး... ဟေမာန်”

“ဟင်... ဇာဇာ”

ယဉ်မောင်တို့တဲဆီသို့ အပြေးကလေးရောက်လာသော ဇာဇာကြောင့် အားလုံး စိုးရိမ်စွာနှင့် ကြည့်နေကြသည်။

“ဘာဖြစ်လာတာလဲ ဇာဇာ”

“ပြဿနာတွေတော့ တက်ပြီ”

“ဇာဇာ... ဘာပြဿနာလည်း၊ မြန်မြန်ပြောစမ်းပါဟာ”

“ဟို... ဟို... နင်တို့ ဒီမှာချိန်းတွေတာကို အဘဦးလှကြိုင်တပည့်တစ်ယောက်က တွေ့သွားပြီး သွားပြောတာ၊

သစ္စာပူဇော်စာပေ

အရမ်းပြာ ရာဇဝင်

၂၂၉

ခု လာနေကြပြီ”

“ဟင်”

“ဟာ”

“အယ်”

အားလုံး ဘာလုပ်ရမှန်းမသိ ဖြစ်သွားသည်။

“ချောင်းဝကိုလည်း ပိတ်ထားလိုက်ပြီ၊ ကိုယဉ်မောင် စက်လှေကိုလည်း သိမ်းထားကြတယ်”

“ယဉ်မောင်... ဘယ်လိုလုပ်မလဲ”

“မောင်”

“ဒီအခြေအနေရောက်မှတော့ အပြတ်သားဆုံး ဆုံးဖြတ်ချက်ချရတော့မှာပဲ၊ နှင်း မောင်နဲ့သာ လိုက်ခဲ့တော့”

“ဟုတ်တယ်၊ မထူးတော့ဘူး ဟေမာန်၊ နင် လိုက်သွားတော့”

စမ်းသီတာကပါ ဝင်ပြီးပြောလေသည်။

“လိုက်သွားတာတော့ ဟုတ်ပါပြီ၊ ဘယ်ကိုပြေးကြမလဲ”

“ငါစီစဉ်ပေးမယ်၊ ချောင်းရိုးအတိုင်းပြေးရင်တော့ လွတ်မှာမဟုတ်တော့ဘူး၊ ဒီတော့ ရှေ့တော့အုပ်ထဲက ဖြတ်ပြီး ပြေးရင်တော့ လွတ်နိုင်တယ်၊ အဲဒီကနေ အခြေအနေကြည့်ပြီး ဟိုဘက်ကမ်းကို ကူးတော့”

သစ္စာပူဇော်စာပေ

“ဒါဆို မြန်မြန်သွားကြတော့၊ လာနေကြတော့မယ်”

“ကိုတိုး၊ စမ်းသိတာ၊ ဇာဇာ သွားပြီဗျာ”

“အင်း... အင်း”

ဟေမာန်လက်ကိုဆွဲပြီး ကိုတိုးညွှန်ပြသော တော အုပ်ဘက်သို့ သုံးယောက် ပြေးခဲ့ကြတော့သည်။

ယဉ်မောင်တို့ တောအုပ်နားသို့ရောက်လုလုတွင် နှင်း နှစ် ဖခင်တို့အုပ်စု တံဆိပ်သို့လာနေသည်ကို မြင်နေရလေသည်။

“ကိုတိုးတော့ ကြားကနေ ပြဿနာတက်ပြီ ထင် တယ်”

“မောင်ရယ်... အဘ ဘာလုပ်လို့ရမှာလဲ၊ တစ်ခုပဲရှိ တယ်၊ ကိုတိုးလုပ်ကိုင်နေတဲ့ လှေနဲ့ပိုက်ပဲ ပြန်ပြီးသိမ်းမှာပေါ့၊ ဒီထက်ပိုပြီး ဘာမှလုပ်လို့မရဘူး”

မထင်မှတ် မရည်ရွယ်ဘဲ ဟေမာန်ကို ယဉ်မောင် ခိုးပြေး ခဲ့သော ဘဝကို ရောက်ရှိခဲ့ပြီ မဟုတ်လား။

တောအုပ်လေးက သိပ်ပြီးမကျယ်သောကြောင့် နာရီ ဝက်လျှောက်လိုက်လျှင် မြစ်ကမ်းနဘေးကို ရောက်ခဲ့ကြသည်။

ဒါပေမယ့် တစ်ဖက်ကမ်းကိုကူးဖို့ လှေတစ်စင်းမှမရှိပေ။

“ယဉ်မောင်... လှေကြိုစောင့်ရမှာပဲ၊ ဟိုမှာ တဲလေး တစ်လုံးကွ၊ သွားပြီးစုံစမ်းကြရအောင်”

တဲလေးဆီသို့ရောက်သောအခါ တဲထဲတွင် လူအရိပ်

အယောင်ပင် မတွေ့ရပေ။ ဇော်မင်း အနီးပတ်ဝန်းကျင်ကို လိုက်ပြီးကြည့်သော်လည်း မည်သူတစ်ဦးတစ်ယောက်မှ မတွေ့။

“လူနေတဲ့ တဲမဟုတ်ဘူးနဲ့ တူတယ် ယဉ်မောင်”

“ပိုက်သမားတွေ ပိုက်ချရင်းနားခိုဖို့လုပ်ထားတဲ့ တဲ များ ဖြစ်နေမလား”

“ဟုတ်မယ်ကွ၊ မီးဖိုတွေ ဘာတွေတော့ရှိတယ်၊ ဒီကပဲ လှေကြိုစောင့်ပြီး တစ်ဖက်ကမ်းကို ကူးကြတာပေါ့”

“အေး အေး”

သုံးယောက်သား တဲလေးပေါ်တွင် တက်ပြီးထိုင်နေပေ မယ့် အပြင်မှအသံတွေကိုတော့ နားစွင့်နေမိလေသည်။

“မင်းတို့နှစ်ယောက် ဘဝစတာကတော့ မြန်ပါကွာ”

“ဘာတတ်နိုင်မလဲ ဇော်မင်းရာ၊ ကိုယ်ကစီမံတာမှ မဟုတ်တာ၊ ကံကြမ္မာက မြန်အောင်လုပ်ခဲ့တာပဲလေ၊ နှင်း”

“ဘာလဲ မောင်”

“မောင့်နောက်ကို နှင်းလိုက်ခဲ့ရတာကို ဝမ်းနည်းနေ သလား”

“မောင်... စကားကိုပြင်ပြီးပြောနော်၊ မောင်နဲ့ပတ် သက်ပြီး နှင်းဘဝမှာ နောင်တဆိုတာ ဘယ်သောခါမှမရှိဘူး”

ဟေမာန် နှုတ်ခမ်းလေးစုကာ ပြောလိုက်သောကြောင့်

“မောင် တောင်းပန်ပါတယ်ကွာ၊ နှင်းအတွက် မောင်

စိတ်မကောင်းဖြစ်ခဲ့တာတော့ အမှန်ပဲ”

“နေပါဦး၊ မောင်က ဘာလို့ နှင်းအတွက် စိတ်မကောင်းဖြစ်ရတာလဲ”

“ပင်မြင့်စံဘဝကနေ အောက်ခြေကိုဆင်းခဲ့ရတဲ့ဘဝလေးကို ရောက်ခဲ့လို့ပါ”

“မောင်ရယ်... လူ့လောကကြီးမှာ ငွေကြေးချမ်းသာတာထက် ဘဝလေးချမ်းမြေ့ဖို့က အဓိကကျပါတယ်၊ ကိုယ်ချစ်တဲ့သူနဲ့အတူ ဘဝခါးခါးတွေကို ရင်ဆိုင်ရလည်း နှင်းက ကျေနပ်ပြီးသားပါ။ မောင်သာ နှင်းပေါ် ဘယ်တော့မှ သစ္စာမမဲ့ရဘူး”

“နှင်းနဲ့ပတ်သက်ပြီး သစ္စာတရားကို သေတပ်နဲ့ သက်ဆုံး ဘယ်သောခါမှမဖောက်ပြန်ဘူးဆိုတာကို ရဲရဲကြီး ကတိပေးရပါတယ်”

နှင်းဆက်ဟောမာန်ခေါင်းလေး ယဉ်မောင့်ရင်ခွင်ထဲသို့ တိုးဝင်နေလေတော့သည်။

“ကဲ... မင်းတို့နှစ်ယောက် ဒီမှာနေကြဦး၊ ငါ အပြင်ထွက်ပြီး လှေကလေး ဘာလေး ရှာကြဦးမယ်”

“ဇော်မင်း... သိပ်ပြီးအဝေးကိုမသွားနဲ့ကွာ၊ ဒီနယ်မြေကို ကိုယ်က ဘာမှသိတာမဟုတ်ဘူး”

“ငါ ဒီနယ်မြေကို တစ်ခေါက်တော့ရောက်ဖူးတယ်ကွ၊ လူနေအိမ်တွေ ဘာတွေတော့မရှိဘူး၊ ချုံတွေထူထပ်ပြီး မြေတွေ

က စားပင်သောက်ပင် စိုက်လို့မရလို့ ဘယ်သူမှ ဒီမြေမှာ မနေကြဘူး၊ ခန့်ပင်တွေတော့ အရမ်းပေါတယ်၊ ငါနဲ့ ရွာက ဘကြီးကျော်ဆန်းတို့ ခန့်လာပြီးခုတ်တုန်းက ရောက်ဖူးတာ”

ဇော်မင်း စကားဖြတ်ပြီး တဲအောက်သို့ဆင်းသွားပြီး သိပ်မကြာ...

“ဘုတ်... ဘုတ်... ဘုတ်”

“ဟာ”

“ဟင်”

ဇော်မင်း တဲထဲသို့ပြန်ဝင်လာပြီး

“စက်လှေ သုံးစီးလောက်ရှိတယ်၊ လူတွေက အပြည့်ပဲဆိုတော့ ဟေမာန်အဘတို့ လိုက်လာကြတာနဲ့တူတယ်”

“ဘယ်လိုလုပ်မလဲ မောင်”

“တဲထဲမှာဆက်ပြီးနေလို့တော့ မဖြစ်ဘူး၊ အတွင်းပိုင်းကို ဝင်ကြရင်ကောင်းမယ်”

“အေး... မြန်မြန်သွားကြမယ်၊ မင်းတို့နှစ်ယောက် ရှေ့ကနေသွားနှင့်၊ ငါ နောက်ကလိုက်ခဲ့မယ်”

ယဉ်မောင် ဟေမာန်လက်ကိုဆွဲပြီး အတွင်းပိုင်းကို ပြေးခဲ့ကြရတော့သည်။

စက်လှေ စက်ရပ်သွားပြီဖြစ်သည်။

ကုန်းပေါ်သို့ ဦးလှကြိုင်တို့လူစုတွေ ပြေးတက်လာသည့်

ခြေသံတွေကိုပါ ကြားနေရသောကြောင့်...

“ယဉ်မောင်... ဟိုရှေ့က ဓနိတောထဲကို ပြေးဝင်တော့၊ ဒီဓနိတောဆုံးသွားရင် ချောင်းရိုးတစ်ခုရှိတယ်၊ ရောက်အောင် မြန်မြန်သွားတော့”

“ဖော်မင်း... မင်းကရာ”

“ငါ နောက်ကလိုက်လာတဲ့ကောင်တွေကို အယောင်ပြပြီးပြေးမယ်၊ နောက်မှပြန်ဆုံကြမယ်ဟေ့၊ ဘာမှမပူနဲ့၊ ငါ မင်းတို့ဆီကို ရောက်အောင်ပြန်လာခဲ့မယ်”

ဖော်မင်းနှင့် လမ်းခွဲကာ ဓနိတောထဲသို့ ပြေးဝင်လာသည်နှင့်

“အ”

“နှင်း ဘာဖြစ်တာလဲ”

“ခြေထောက် ဘာဆူးသွားပြီလဲ မသိဘူး”

“ဟင်”

ဟေမာန်ခြေထောက်တွင် ငုတ်ဆူးလေး စူးဝင်နေသည်။

“နှင်း... ဒီအတိုင်းနေ၊ မောင် နုတ်မယ်”

“အား”

ဟေမာန် နာကျင်လွန်းသဖြင့် မျက်ရည်ပေါက်တွေ တောင် ကျနေလေသည်။ ဟေမာန်ခြေထောက်တွင် သွေး

သဏ္ဌာန်စာပေ

ကလေးတွေက စီးကျနေသည်။

“ဖြ”

ယဉ်မောင် သူ့အင်္ကျီလက်မောင်းကိုဖြဲလိုက်ပြီး ဟေမာန်ခြေထောက်တွင် စည်းပေးထားလိုက်သည်။

“နှင်း... လမ်းလျှောက်လို့ရမလား”

“ရတယ် မောင်”

ဟေမာန် ယဉ်မောင်ကို စိုးရိမ်မှုလွန်မှာစိုးရသဖြင့် လျှောက်နိုင်သည်ဟု ပြောနေပေမယ့် ခြေထောက်က မလို့ပင်မရ။

ယဉ်မောင် ဟေမာန် လမ်းလျှောက်လို့မရဘူးဆိုသည်ကို သိလိုက်သည်နှင့် ကိုယ်လုံးလေးကို ပွေ့မပြီး ဓနိတောအဆုံးကို လျှောက်လာခဲ့သည်။

“မောင်ရယ်... ရပါတယ်၊ နှင်းကို အောက်ချလိုက်ပါ”

“ဘာလဲ၊ နှင်းက မောင့်ကို အားနာနေတာလား”

“အားနာတာမဟုတ်ဘူး၊ မောင့်ကို သနားတာပါ”

“မောင့်ချစ်သူအတွက် ဒီထက်မက လေးလံတဲ့အရာတွေဖြစ်ရင်တောင် မောင် လက်ကလွှတ်ချမှမဟုတ်ဘူး”

နောက်မှ ခြေသံတွေ လုံးလုံးပင်မကြားရသောနေရာကို ရောက်မှ

သဏ္ဌာန်စာပေ

၂၃၆

ဓမ္မာနန္ဒ

“မောင်... ခဏလေးနားပါဦး”

နှင်းကို မြေပြင်ပေါ်သို့ချကာ အမောဖြေနေလိုက်သည်။
ခနီတောကြီး ဆုံးခါနီးနေပြီ။

“ရှေ့မှာ ချောင်းထင်တယ် မောင်”

“ဟုတ်မယ်၊ ချောင်းနားရောက်မှ နားကြတာပေါ့၊
ကဲ... သွားရအောင်”

“မောင်မပွေပါနဲ့၊ နှင်း မောင့်လက်မောင်းကိုမှီပြီး
လိုက်ခဲ့မယ်”

“နှင်းရယ်... မောင် အင်အားတွေအပြည့်နဲ့ပါ၊ နှင်း
ခြေထောက်က လမ်းလျှောက်ရင် သွေး ပိုပြီးကျလိမ့်မယ်”

နှင်းက ငြင်းပေမယ့် မရ။ ယဉ်မောင် နှင်းကိုထပ်ပြီးပွေ
ကာ ချောင်းကမ်းနံဘေးဆီသို့ ပွေမလာခဲ့၏။

ချောင်းနံဘေးက လမုပင်ကြီးအောက်တွင် နှစ်ယောက်
သား မှီရင်း...

“နှင်း အရမ်းကိုနာနေလားဟင်”

“ဟင်အင်း”

“ငုတ်ဆူးတာပဲ နှင်းရယ်၊ မနာဘဲတော့ မနေပါဘူး၊
မောင့်ကို ညာနေတာမဟုတ်လား”

“မညာပါဘူး၊ ဒဏ်ရာက ဘယ်လောက်ပဲနာနာ၊
မောင့်ရဲ့ဂရုစိုက်မှု၊ ကြင်နာမှုကြောင့် သက်သာနေတာပါ။

သဗ္ဗန္ဓုန်စာပေ

ဓမ္မာနန္ဒ

၂၃၇

ဇော်မင်းတစ်ယောက် ဘယ်လိုဖြစ်နေပြီလည်း မသိဘူးနော်”

“နှင်းအဘကို ရောင်ပြခေါ်သွားတာ မိများမိနေပြီ
လား မသိပါဘူး”

ဇော်မင်းအတွက်တွေးပြီး စိတ်ပူနေမိလိုက်သည်။

“တစ်ယောက်မှမလှုပ်နဲ့”

“ဟင်”

“ဟယ်”

ယဉ်မောင်အနောက်တွင် လက်နက်တွေကိုင်ထား
သော လူတစ်စုကို တွေ့လိုက်ရသည်။

ဦးလှကြိုင်အင်အားစုတော့ မဖြစ်နိုင်ပေ။

“ဟား ဟား ဟား... ဘယ်သူတွေလည်းမှတ်တယ်၊
မိတ်ဆွေဟောင်းကြီးပါလား”

“ဦးပေါက်ခေါ်”

ဦးပေါက်ခေါ် မျက်ထောင့်နီကြီးဖြင့် ယဉ်မောင်ကို စိုက်
ကြည့်ပြီး

“ယဉ်မောင်... မင်း ငါ့ကို မှတ်မိသားပဲ၊ မဆိုးပါဘူး၊
ဟေ့ဇော်မင်းတွေ ခေါ်ခဲ့ကြဟေ့”

ယဉ်မောင်တို့ကို အတင်းဆွဲခေါ်မည်အပြု...

“ခင်ဗျားတို့ အတင်းခေါ်စရာမလိုဘူး၊ လိုက်ခဲ့မယ်၊
ကျုပ်အမျိုးသမီးက ဒဏ်ရာရထားတယ်”

သဗ္ဗန္ဓုန်စာပေ

“ကောင်းပါပြီဗျာ၊ ကိုယ့်အမျိုးသမီးကို ကိုယ်ပဲခေါ်ခဲ့ပေ
တော့”

ဒီတစ်ခါတော့ ယဉ်မောင် ဦးပေါက်ခေါ်နှင့် တွေ့ဆုံမှုဟာ
ကံကောင်းခြင်း သိပ်ပြီးမရှိတော့ဘူးဆိုသည်ကို သဘောပေါက်
ပေမယ့် ဟေမာန်အတွက်တော့ ယဉ်မောင် တစ်ခုခုကိုလုပ်
ဆောင်ရတော့မည် ဖြစ်သည်။

လူသူမနေသော နယ်မြေကို ဦးပေါက်ခေါ်တို့ အခွင့်
ကောင်းယူပြီး စခန်းချထားခြင်းဖြစ်သည်။

ဦးပေါက်ခေါ်တို့စခန်းမှာ သူပုန်စခန်းကြီးလိုတော့
မဟုတ်။ တဲလေးတွေဆောက်ပြီး ရွာစုလေးလို နေထိုင်ခြင်းဖြစ်
သည်။

အပြင်မှလှမ်းပြီးမြင်လျှင် မထင်မှတ်နိုင်အောင် လုပ်
ထားခြင်းဖြစ်သည်။

“နစ်ယောက်လုံးကို ဟိုသစ်ပင်မှာ ကြိုးနဲ့ချည်ထား
လိုက်”

“ဦးပေါက်ခေါ်”

“ဘာလဲ ယဉ်မောင်”

“ခင်ဗျားမကျေနပ်တဲ့ကိစ္စကို ခင်ဗျားနဲ့ကျုပ်ပဲ ရှင်းချင်
တယ်၊ ကျုပ်အမျိုးသမီးကို ပြန်ပြီးလွှတ်ပေးပါ”

“ဟား ဟား ဟား... ယဉ်မောင်၊ ပေါက်ခေါ်ဆိုတဲ့

ကောင်က ခပ်ညံ့ညံ့ဆိုရင် ခုလောက်ဆို အဖမ်းခံရတာ ကြာပြီ
ကွ၊ မင်းကိုလည်း သတ်မယ်၊ ဟောဒီ မဒီပျိုလေးနဲ့လည်း...
ဟဲ ဟဲ... အရသာခံဦးမှာ”

“ခင်ဗျား မယုတ်မာနဲ့”

“မင်းထင်ချင်သလို ထင်နိုင်တယ်၊ ပေါက်ခေါ်ဘဝမှာ
တရားတွေ၊ မတရားတွေဆိုတာ မသိဘူး ယဉ်မောင်၊ ကြိုးချည်
ထားလိုက်ကွာ၊ စကားပြောရတာ လေကုန်တယ်”

“တောက်”

“မောင်”

“စိတ်ချ နှင်း၊ မောင်မသေသရွေ နှင်းကို လက်ဖျားနဲ့
တောင် အတိုမခံရဘူး”

ယဉ်မောင်နှင့် ဟေမာန်ကို ကြိုးဖျားချည်နှောင်ပြီး

“ဆရာကြီး ပေါက်ခေါ်”

“ဘာလဲ သာဒင်”

“ဒီတိမ်က ဆရာအတွက် ငွေတွင်းပဲ”

“ဘာကိုလဲ၊ ပြောစမ်း”

“ဒီတိမ်ရဲ့အဖေက အရမ်းချမ်းသာစာလေ”

“မင်း သိတယ်ပေါ့”

“သိပ်ပြီးသိတာပေါ့၊ သူ့အဖေဆီမှာ ကျွန်တော်
အလုပ်ဝင်လုပ်ခဲ့ဖူးတယ်”

၂၄၀

ရွှေဘဝင်

“ဒါဆိုရင်တော့ မဟာအောင်ပွဲကြီးပေါ့ကွာ၊ ဟား ဟား ဟား... ယဉ်မောင်ဆိုတဲ့ကောင်ကိုတော့ မနက်ကျမှ ရှင်း မယ်ဟေ့၊ ဒီညတော့ ကောင်းကောင်းကြီး မူးအောင်သောက်ပြီး အနားယူမယ်၊ ထုခွဲရမယ့်ပစ္စည်းတွေ ယူခဲ့ကြစမ်း”

ပေါက်ခေါ်တို့ သူတို့လုယက်လာသည့် ကိစ္စတွေ အတွက် ဝေချမ်းရန်ရှိနေသဖြင့် ယဉ်မောင်တို့နှစ်ယောက်ကိစ္စ ကို ခေါင်းထဲမထည့်နိုင်သေးပေ။

ညဉ့်အမှောင်ထုက တဖြည်းဖြည်းရောက်လာသလို ပေါက်ခေါ်တို့လူစုတွေ သောက်လိုက်ကြ၊ စားလိုက်ကြနှင့် ပျော်ပွဲ ဆင်နေကြသည်။

ယဉ်မောင်ကတော့ လွတ်မြောက်ဖို့အတွက် အစွမ်း ကုန် ကြိုးစားနေသည်။ သူသေသွားမှာကို လုံးလုံးမမှုပေမယ့် ဟေမာန်တစ်ယောက် တစ်စုံတစ်ခုဖြစ်မှာကို မလိုလားပေ။

“မောင်”

“နှင်း ဘာပြောချင်လဲ”

“ဘာကြောင့်ပဲဖြစ်ဖြစ်၊ မောင်နဲ့အတူတူပဲ ဖြစ်ချင် တယ်၊ နှင်းကိုတော့ လွတ်မြောက်အောင်လုပ်ပြီး မောင် ဘေး ဒုက္ခဖြစ်တာမျိုးကို နှင်း လုံးဝလက်မခံဘူးနော်”

“နှင်းရယ်”

ကြိုးများချည်နှောင်ထားသည့်ကြားမှ တစ်ယောက်ကို

သဏ္ဌာန်စာပေ

၂၄၁ ခရမ်းပြာ ရာဇဝင်

၂၄၁

တစ်ယောက် တင်းကျပ်စွာ ဆုပ်ကိုင်ထားမိကြသည်။

ယဉ်မောင်တို့ဘေးတွင် အစောင့်တစ်ယောက်တော့ သေနတ်ကိုင်ပြီး အိပ်ငိုက်နေသလား၊ မူးနေသလားတော့ မသိ ပေ။

“ဒုတ်”

“အင့်”

“ဟင်”

အစောင့် ရှေ့ကိုစိုက်ကျသွားသည်။

“ဇော်မင်း”

“ရှု”

ဇော်မင်း အခြေအနေကိုကြည့်ကာ ချည်နှောင်ထား သော ကြိုးများကို ဖြတ်တောက်နေသည်။

“ဆရာ... ဟိုမှာ... ဟိုမှာ”

“ဟင်... မလွတ်စေနဲ့၊ လိုက်ကြစမ်း၊ သေနတ်ကို မသုံးနဲ့ဟေ့၊ အရှင်မိအောင် ဖမ်းကြ”

ယဉ်မောင်တို့ဆီသို့ ပြေးလိုက်လာကြတော့သည်။

ဟေမာန်နဲ့ခြေထောက်က ဒဏ်ရာနှင့်မို့ ပြေးသည်မှာ မလွယ်ကူချေ။ နောက်မှလိုက်လာသူတွေကလည်း မူးနေသဖြင့် မိအောင်မလိုက်နိုင်ခြင်းသည် ယဉ်မောင်တို့အတွက် အသက်ရှူ ချောင်စေနေလေသည်။

သဏ္ဌာန်စာပေ

“ဇော်မင်း... ဒီအတိုင်းပြေးနေရင် မလွယ်ဘူး”

“ဟုတ်တယ်၊ ပြေးလမ်းက မရှိတော့ဘူး၊ ရှေ့မှာ ချောင်းပဲ ရှိတော့တယ်”

“နှင်း... ဒီအပင်အောက်မှာနေဦး”

“မောင်”

ယဉ်မောင်နှင့်ဇော်မင်း အနောက်မှ ပြေးလိုက်လာ သော လူစုကို တစ်ယောက်ချင်းရှင်းဖို့အတွက် နေရာခွဲပြီး စောင့် နေသည်။

အရင်ဆုံး ရှေ့မှပြေးလာသော နှစ်ကောင်ကို ဇော်မင်း နှင့် ယဉ်မောင် မျက်နှာတွေကို ဝါးပိုင်းများနှင့် ရိုက်ချလေသည်။

“ဖြောင်း... အင့်”

နှစ်ကောင် မြေပြင်ပေါ်သို့ မှောက်ကျသွားသည်နှင့် နောက်မှကောင်တွေ ရှေ့ကို ရဲရဲပင် မတိုးရဲဘဲ အခြေအနေကို ကြည့်နေကြလေသည်။

အမှောင်ထုက စိုးမိုးထားသဖြင့် သဲသဲကွဲကွဲ မမြင်ကြ ရပေ။

“ဟေ... ပေစုတ်၊ သေနတ်မသုံးနဲ့”

ပေစုတ်ဆိုတဲ့ကောင်က ခါးကြားမှသေနတ်ကို ထုတ် မည်အပြု ဘေးမှကောင်က လှမ်းပြီးတားနေလေသည်။

“သေနတ်မသုံးရင် ခံရတော့မှာကွ၊ ဒီကောင်တွေက

သဏ္ဌာန်စာပေ

ဘယ်ချောင်ကနေ ရိုက်နေသလဲမှ မသိတာ”

“မင်းကတော့ အားလုံးထောင်ထဲရောက်မယ့်အလုပ် ကို လုပ်နေပြန်ပြီ၊ မင်းပထွေး လှည့်ကင်းတွေက ဖြစ်ထဲမှာ ကင်းလှည့်နေတာကွ၊ သေနတ်သံကြားသွားရင် အားလုံးကွဲ သွားမယ်”

“ဒါဆို ဘယ်လိုလုပ်မလဲ”

“ဓာတ်မီးပါလာတော့မှ ရှေ့ကိုတိုးပြီးရှာကြမယ်၊ လောလောဆယ် ဒီအတိုင်းနေ၊ ဒီကောင်တွေ ဆက်ပြီးပြေးလို့ မရဘူး၊ ရှေ့မှာ ချောင်းကပိတ်နေတယ်၊ ကူးစရာလှေမရှိဘူး”

တစ်ဖက်မှပြောနေသည့်စကားသံတွေကို ယဉ်မောင် ဘို့ အတိုင်းသားကြားနေရသဖြင့် ဓာတ်မီးသမားတွေမလာခင် ရှိသည့်ကောင်တွေကို အပြတ်ရှင်းဖို့ပဲ ရှိတော့သည်။

ခြေသံလုံစွာဖြင့် သစ်ပင်ရိပ်ကွယ်ကာ အနားသို့ကပ်ခဲ့ ကြသည်။

“ဘုတ်”

ယဉ်မောင် တစ်ဖက်ကိုအသံပြုလိုက်သောကြောင့် အားလုံး အာရုံစိုက်ချိန်တွင် အနီးဆုံးကောင်ကို ရှင်းလိုက်ရ သည်။

မှောင်ရိပ်ထဲမှ တစ်ယောက်ပြီးတစ်ယောက်ကို ရှင်း လိုက်သောကြောင့် အနောက်မှ ပြေးလိုက်လာသောအုပ်စု

သဏ္ဌာန်စာပေ

သည် အလစ်တိုက်ခိုက်ခြင်းဖြင့် အားလုံးမှောက်သွားကြသည်။

“ဟင်”

“ဟာ”

ဓာတ်မီးရောင်တွေက ယဉ်မောင်တို့နှစ်ယောက်ဆီကို ကျရောက်လာချိန်တွင်...

“ယဉ်မောင်... မင်းက တယ်ပြီးအစွမ်းရှိနေပါလား။ မင်းကို အခွင့်အရေးပေးလို့မရတော့ဘူး”

“ဦးပေါက်ခေါ၊ ခင်ဗျားလက်မှာ သေနတ်ရှိသလို ကျုပ် လက်ထဲမှာလည်း သေနတ်ရှိတယ်နော်”

“ယဉ်မောင်... သေနတ်ဆိုတာ ပစ်တတ်မှရတာ၊ လွယ်တယ်များ မင်းထင်နေလား”

“လူကိုထိအောင်မပစ်နိုင်ပေမယ့် အသံထွက်အောင် တော့ ပစ်လို့တတ်ပါတယ်၊ ကျုပ်ဆီက သေနတ်သံထွက်တာနဲ့ ပြစ်ထဲမှာ ကင်းလှည့်နေတဲ့ ရဲတွေကြားမှာတော့ သေချာ တယ်”

“တောက်”

ယဉ်မောင်စကားကြောင့် ဦးပေါက်ခေါ ဘာမှမပြောနိုင် တော့ပေ။

“ဘယ်လိုလဲ ဦးပေါက်ခေါ၊ ခင်ဗျားနဲ့ကျုပ် ဒီအတိုင်း နကြရင် အကျိုးမရှိဘူးနော်”

သဏ္ဌာမ္မန်စာပေ

“ယဉ်မောင်... မင်း ဘာလုပ်ချင်လဲ ပြော”

“အပေးအယူလေး လုပ်ချင်တယ်”

“မင်းက ဘာအပေးအယူလုပ်ချင်တာလဲ”

“ကျုပ်တို့ကို အေးအေးဆေးဆေး သွားခွင့်ပြုရင် ခင်ဗျားကိစ္စကိုလည်း ကျုပ်တို့ဘက်က ဘာမှမပြောဘူး”

“မင်းစကားကို ငါက ယုံကြည်ရမှာလား”

“မယုံကြည်လည်း မတတ်နိုင်ဘူး၊ ခင်ဗျားသဘောပဲ လေ”

ဦးပေါက်ခေါ အတန်ကြာအောင် စဉ်းစားပြီး

“ကောင်းပြီ၊ မင်းတို့ကို သွားခွင့်ပြုမယ်၊ ဟေ့ကောင် တွေ... ပြန်ပြီးဆုတ်မယ်”

“ဟာဗျာ... မဆုတ်နိုင်ဘူး၊ ကဲကွာ... ဒိုင်း”

ဦးပေါက်ခေါတပည့်တစ်ယောက်မှ သေနတ်ဖြင့် လှမ်း ပြီး ပစ်သောကြောင့် ဦးပေါက်ခေါလည်း မထူးဇာတ်ခင်းကာ ယဉ်မောင်တို့ကို စွတ်ပြီးပစ်လေသည်။

အမှောင်ထဲမှာမို့ ပစ်ချက်တွေက ထိမှန်ခြင်းမရှိချေ။

“နှင်း... ဝပ်နေ၊ မထနဲ့”

ယဉ်မောင်နဲ့ ဇော်မင်း လက်ထဲမှာရှိနေသော သေနတ် နှင့် ပြန်ပြီးခုခံပေမယ့် သေနတ်ကိုင်တွယ်ဖူးတာမဟုတ်လို့ အရာ မရောက်ဘဲ ကျည်ကုန်သည့်အဆင့်ကို ရောက်ခဲ့လေသည်။

သဏ္ဌာမ္မန်စာပေ

၂၄၆

ရွှေအင်း

“ချောက်”

“ချောက်”

ယဉ်မောင်တို့နှစ်ယောက်လုံး သေနတ်တွင် ကျည်ဆံ ထွက်လာခြင်းမရှိသည်ကို ဦးပေါက်ခေါသိသွားပြီး

“ကဲ... ယဉ်မောင်၊ ဒီတစ်ခါတော့ မင်းကို ဘုရားသခင် က မကယ်နိုင်တော့ဘူး။ ဓါတ်မီးထိုးစမ်း”

ဓာတ်မီးရောင်တွေ ဖြာကျလာပြီး ယဉ်မောင်တို့ ပုန်း ကွယ်နေသည့်နေရာဆီသို့ ကျရောက်နေလေသည်။

ဦးပေါက်ခေါ တစ်လှမ်းချင်းလှမ်းလာပြီး

“ယဉ်မောင်... မင်းဟာ ငါ့ဘဝရဲ့ ကြိုက်ကောင်ပဲ။ ခု မင်းကြောင့် ငါ ဒီကနေ ဆုတ်ခွာရတော့မယ်။ မင်းလိုကောင်မျိုး ကို လူ့ပြည်မှာ ငါ ဆက်ပြီးမထားနိုင်တော့ဘူး”

“ဆရာကြီး... မြန်မြန်ရှင်းတော့ဗျာ၊ ရဲတွေ ရောက် လာတော့မယ်”

“ကဲ... ဘုရားတရားသာ တပေတော့”

“ဝို”

“ဒုတ်”

“အား”

“ဟင်”

မမျှော်လင့်သော ပြားတစ်စင်း ဦးပေါက်ခေါလက်မောင်း

သဏ္ဌာန်စာပေ

၁ ရပ်ပြာ ရာလင်

၂၄၇

ကို စိုက်ဝင်သွားသောကြောင့် တပည့်ဖြစ်သူတွေ အံ့အားသင့် ကာ ဆရာဖြစ်သူကို ထားခဲ့ပြီး ပြေးကြလေတော့သည်။

“ဒိုင်း... ဒိုင်း... ဒိုင်း”

သေနတ်သံတွေ ဆူညံပွက်လောရိုက်ပြီး ဆလိုက်မီး ကြီးများ ပေါ်ထွက်လာလေသည်။

ပြည်သူ့ရဲတပ်ဖွဲ့ဝင်များနှင့် ရပ်ရွာပြည်သူတွေ ဦးပေါက်ခေါတို့အဖွဲ့ကို လိုက်လံဖမ်းဆီးနေလေပြီ ဖြစ်သည်။

“သမီး”

“အဘ”

ဦးလှကြိုင် ယဉ်မောင်တို့အရှေ့တွင်ရပ်ပြီး လက်ထဲမှာ လည်း ဂူးလေးကြီးကိုကိုင်လျက်...

“ယဉ်မောင်... မင်းအသက်ကို ငါ ပြန်ကယ်ခဲ့ပြီ နော်”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ဦး”

“ကျေးဇူးတင်စရာမလိုပါဘူး။ ငါ့ဆီမှာ မင်းတင်နေတဲ့ အကြွေးထဲက တစ်ခုကို ငါ ပြန်ပြီးဆပ်လိုက်တာပဲ”

“အဘရယ်... သမီးတို့ကို မခွဲပါနဲ့၊ သတ်ချင်ရင် ဒီနေရာမှာ နှစ်ယောက်လုံးကို သတ်လိုက်ပါ”

“သမီး အဘနဲ့ ပြန်ပြီးမလိုက်ဘူးလား”

“သမီးကို အဘကြိုက်သလို အပြစ်ပေးပါတော့၊ သမီး

သဏ္ဌာန်စာပေ

၂၄၈

ရွှေဘဝ

မလိုက်ပါရစေနဲ့”

“ကောင်းပြီလေ၊ သမီးက မလိုက်ချင်ဘူးဆိုတော့ အဘဘက်က လုပ်စရာတစ်ခုပဲ ရှိတော့တယ်”

ဦးလှကြိုင်လက်ထဲမှ ခူးလေးထဲသို့ မြားတံကို ထည့် လိုက်သည်။

“နှင်းဖယ်ပါ၊ မောင့်ကိုပဲ သတ်ပါစေ”

“မောင် မသေစေရဘူး၊ နှင်းပဲ အသေခံမယ်၊ မောင့်ကို အဘက သတ်မှာ၊ မောင် ဘေးဖယ်နေ”

ဦးလှကြိုင်လုပ်ရပ်ကို ဘေးမှရှုသားတွေက မျက် တောင်မခတ်ဘဲ ကြည့်နေလေသည်။

ရဲတပ်ဖွဲ့ဝင်တွေက ဦးပေါက်ခေါ်နှင့်အဖွဲ့ကို ခေါ်ဆောင် သွားနေကြသဖြင့် နောက်ပိုင်းကိစ္စကို မသိကြပေ။

“စိတ်ချ၊ နှစ်ယောက်လုံးကို သတ်မှာ”

ဟေမာန်နှင့် ယဉ်မောင် တစ်ယောက်လက်ကို တစ် ယောက် ဆုပ်ကိုင်ပြီးရပ်နေလေသည်။

ဦးလှကြိုင် သေချာစွာ ချိန်ရွယ်ပြီး

“ဝိုး”

“ဒုတ်”

“ဟယ်”

“ဟင်”

သစ္စာမူန်စာပေ

ခရမ်းပြာ ရာဇဝင်

၂၄၉

ဦးလှကြိုင်ပစ်လိုက်သော မြားမှာ အနောက်ဘက် သစ်ပင်ကြီးမှာ စိုက်သွားလေသည်။

“ကဲ... နှစ်ယောက်လုံးလိုက်ခဲ့ကြတော့”

“အဘ”

ဟေမာန်ခေါ်သံကို ဦးလှကြိုင် လှည့်မကြည့်ဘဲ ထွက် သွားလေတော့သည်။

ဟေမာန်နှင့် ယဉ်မောင် ဘာကိုမှနားမလည်နိုင်အောင် ဖြစ်သွားလေတော့သည်။

“ယဉ်မောင်... ဘာရပ်နေတာလဲ၊ သွားကြမယ်”

“ဘယ်ကိုသွားရမယ်ဆိုတာကို မသိဘူးဖြစ်နေတာ ကွ”

“ယဉ်မောင်ရယ်... တုံးပါဘိ၊ ဘယ်ကိုသွားရမှာလဲ၊ ဖင်းယောက္ခမလောင်းကြီး အိမ်ကိုဟေ့”

“ဟင်”

“ရှင်”

❀❀❀

သစ္စာမူန်စာပေ

BURMESE
CLASSIC

မြစ်ကြီး၏အလယ်ဗဟိုတွင် လှေကလေးများ ရပ်နေကြလေသည်။

နှစ်ပေါင်းများစွာ ရန်သူတော်ကြီးတွေဖြစ်ခဲ့ကြသော ဖာန်ဖက်ကမ်းဆီမှ ရွာကလေးနှစ်ရွာ၏ ပေါင်းစည်းရေးအခါ ကလေး တစ်နေ့ဖြစ်သလို ယဉ်မောင်နှင့် နှင်းဆက်ဟောမာန် တို့ ဖက်လာပွဲကလေးဆိုလျှင်လည်း မမှားပေ။

ရင်ထဲမှာ အငြိုးကြီးစွာဖြင့် အမုန်းတရားတွေပွားသော ဦးလှကြိုင်တစ်ယောက် ငြိမ်းချမ်းရေး၏အရသာကို ခံစားနေလေပြီ။

သမီးဖြစ်သူနှင့် သမက်ဖြစ်သူ လှေဦးတွင်ထိုင်ပြီး အချို့လွင်ဆုံးအပြုံးတို့နှင့် ရှိနေလေသည်။

သမ္မာနုဒိဏပေ

ခရမ်းပြာ ရာဇဝင်

၂၅၁

“ဟေ... ဒီဘက်ကမ်းကို အရင်လာရမယ်”

“ဘယ်ရမလဲကွ၊ တို့ဘက်က သမီးရှင်၊ တို့ဆီကို အရင်လာရမယ်”

ရွာသားနှစ်ဖက်က သတို့သမီးနှင့် သတို့သားကို သူ့ဘက် ကိုယ့်ဘက် ခေါ်နေသောကြောင့်

“ဟေ... ဟေ့... နေကြဦး၊ ငါ ဆုံးဖြတ်ပေးမယ်”

ဦးလှကြိုင် နှစ်ဖက်လုံးကို ရပ်ခိုင်းပြီး

“ဒီလိုလုပ်ကြမယ်၊ သတို့သမီး သတို့သားပါတဲ့လှေကို နှစ်ဖက်လုံးက ကြိုးတွေနဲ့ ဆွဲကြမယ်၊ အလယ်ဗဟိုမှာ ငါတို့ လူကြီးတွေလှေက ရပ်ထားမယ်၊ ပါသွားတဲ့ဘက်က အရင်ခေါ်ပြီး မင်္ဂလာပွဲကိုလုပ်၊ သဘောတူလား”

“တူတယ်ဗျို့”

“ဒါဆို လှေကို ကြိုးချည်ကြ”

ယဉ်မောင်တို့နှစ်ယောက် ဘာပုမပြောဘဲ လုပ်သမျှကို ကြည့်နေရလေသည်။

“ကဲ... စမယ်၊ တစ်... နှစ်... သုံး”

“ဟေ့... ဆွဲကြ၊ လှော်ကြ”

“လှော်ထားကြဟေ့”

နှစ်ဖက်လှေများ သူ့ဘက် ကိုယ့်ဘက်ကို လှော်ခတ် ဆွဲနေကြတော့သည်။

သမ္မာနုဒိဏပေ

“ပါသွားတော့မယ်၊ အားစိုက်ထားကွ”

“ဟေ့... တောင့်ထားကြ”

တကယ်ပင် ကြည်နူးဖွယ်ကောင်းသော ပျော်ရွှင်
ရယ်မောသံလေးများကို ကြားနေရတော့သည်။

သတို့သမီးနှင့် သတို့သားမှာတော့ လှေပေါ်တွင်
တစ်ယောက်လက်ကို တစ်ယောက် ဆုပ်ကိုင်ရင်း ထိုင်နေကြရ
သည်။

“ထောက်”

“ဟာ”

“ဟင်”

နှစ်ဖက်ချည်နှောင်ထားသော ကြိုးများပြတ်တောက်
ထွက်သွားလေတော့သည်။

နှစ်ဖက်လုံး အနိုင်အရှုံးမရှိကြတော့။

လှေကလေးမှာ မြစ်ရေအတိုင်း မျောလျက်...

“မောင်... ဟိုမှာကြည်စမ်း၊ ခရမ်းပြာရောင်တွေနဲ့
ဗေဒါပင်တွေ၊ အရမ်းကိုလှလိုက်တာနော်”

“ဗေဒါဆိုတာ မြစ်တစ်ခုရဲ့အလှူဂုဏ်တစ်ခုပဲ နှင်းရဲ့”

“ဒါဆို နှင်းနဲ့မောင်က မြစ်တစ်ခုရဲ့ ငြိမ်းချမ်းရေးသမား
တွေဆိုတော့ ဗေဒါပန်းလေးတွေလို အလှူဂုဏ်တစ်ခုကို ဖော်
ဆောင်နိုင်ပြီပေါ့နော်”

သစ္စာပိုင်စာပေ

“ဒါပေါ့ နှင်းရဲ့၊ ခရမ်းပြာတစ်ခုရဲ့ ရာဇဝင်လေးလို့
သဘောထားလိုက်ကြတာပေါ့”

မြစ်ရေစီးကြောင်းပေါ်တွင် လှေကလေး မျောပါ
လျက် Love

ဆက်လက်ကြိုးစားပါဦးမည်။
ရွှေဘဝ

BURMESE
CLASSIC
.com